171

Daphne Clair

O rază în întuneric

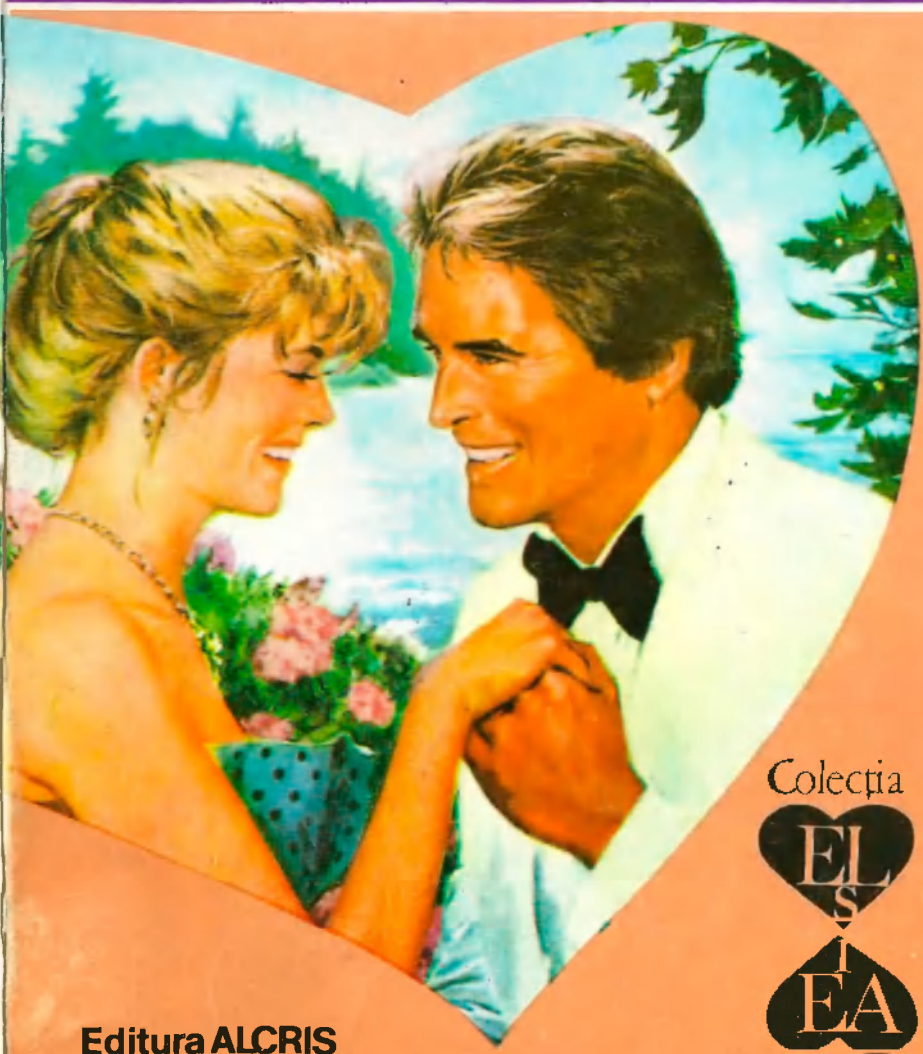

Colecția EL ȘI EA

Editura ALCRIS

DAPHNE CLAIR

O RAZĂ ÎN ÎNTUNERIC

EDITURA ALCRIS 94

BUCUREŞTI

Coperta : ANDY

© 1978, Daphne Clair

A STREAK OF GOLD.

În românește de : Ileana Jitaru.

Toate drepturile asupra acestei ediții în limba română aparțin editurii ALCRIS.

Editor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

ISBN 973-580-136-1

Colecția „EL și EA"

CAPITOLUL I

Marea, devenită de culoarea argintului vechi, reflecta cerul acoperit de nori. O ceaţă deasă întuneca aproape în întregime orizontul, de cealaltă parte a braţului de mare.

Sub unul din enormii copaci „pohutukawas", acei arbori ce înconjurau peninsula Coromandel, în Noua-Zeelandă, stătea aşezată o tânără fată. Vremea se răcorise brusc şi ea se simţi străbătută de un fior.

În după-amiaza aceasta când făcuse baie în mare, cântecul valurilor i se păruse atrăgător. Acum, zgomotul apei clipocind la mal i se părea aproape ostil.

Glenna Lawrence se simţi din nou inundată de tristeţe. Cât de deprimantă se făcuse vremea dintr-o dată... Era exact imaginea stării ei sufleteşti !

Imediat după masă, încercând să-şi alunge gândurile negre, se instalase la volanul micuţei ei maşini şi venise pe această plajă pustie ca să facă o baie şi să stea la soare.

„S-a terminat cu plaja", îşi zise ea trăgându-şi blugii peste costumul de baie încă umed.

Ah, dacă măcar această tristă aniversare ar fi căzut într-una din zilele săptămânii... Atunci ar fi fost mult prea ocupată pentru a se lăsa pradă gândurilor mohorâte.

Era învățătoare într-un centru de copii handicapați și avea enorm de mult de lucru – atât în timpul orelor de clasă cât și în afara lor.

În ajun – sâmbătă – își pregătise toate cursurile pentru săptămâna următoare. Azi-dimineață asistase la slujba din capelă.

Apoi descoperise că nimeni nu era liber ca s-o însoțească la plajă.

Cealaltă învățătoare – Helen Duke, locuia la părinții săi, în orașul vecin – Thames și era logodită... În ce le privește pe infirmiere, acestea trebuiau să lucreze prin rotație în week-end. Două dintre ele erau foarte bune prietene cu Glenna. Din păcate, nici ele nu erau disponibile duminica asta...

Oricum, Glenna n-ar fi fost o companie prea plăcută astăzi. Oftă în timp ce-și aduna prosopul și sandalele. Desculță, se îndreptă către mașinuța ei roșie, evitând cu grijă pietricelele ascuțite risipite prin nisip.

N-ar fi trebuit să vină la plajă, își zise ea cu amărăciune. Ar fi trebuit să prevadă că amintirile neplăcute îi vor veni în minte cu grămada...

*

* *

Îl întâlnise pentru prima oară, pe o plajă, în Franța. Îl găsise foarte seducător, de la prima privire. Portretul clasic al don-juanului francez ! Înalt, brunet, frumos... Pielea lui avea culoarea și aroma de turtă dulce, iar profilul era de o rară perfecțiune.

Era multă lume pe plajă. Glenna îl văzuse că aruncă o privire în jurul lui și cu un aer nonșalant, își așeză prosopul lângă o tânără cu niște curbe provocatoare. Apoi se îndreptase spre valuri. Se prefăcea că nici n-o vede pe tânăra de alături în minusculul ei bikini în dungi. Nici măcar nu-i vorbise...

Dar el știa în mod sigur că ea îl privea, sprijinită într-un cot, în timp ce el intra în apă...

Rămăsese în valuri vreo douăzeci de minute. Era un bun înotător. Fără să vrea, Glenna nu se putuse împiedica să nu-l privească din când în când. În sfârșit, se întoarse spre prosopul întins pe nisip. Tânăra cu bikini-ul în dungi se afla tot acolo, întinsă pe prosopul ei. Nu se mișca și se prefăcea și ea că își ignoră complet vecinul. Atunci, acesta își scutură prosopul, înproșcând-o cu nisip. Fata tresări și se ridică în șezut. Glenna zâmbi amuzată.

Bărbatul se aplecă spre fata în bikini. Probabil ca să se scuze, gândi Glena. Se lăsă apoi să cadă cu suplețe alături de ea și începură să trăncănească.

Cât timp îi va trebui pentru a o convinge să meargă să bea ceva cu el ? Sau poate chiar să cineze ? se întrebase Glenna. Fata nu părea să fie genul ce se lasă prea mult rugat. Și apoi, bărbatul acesta avea atâta farmec ! Acum, zâmbea. Un zâmbet care îl făcea și mai seducător.

Glenna avea pe vremea aceea nouăsprezece ani. Mai avea acasă trei frați și o soră. Ultimul dintre frați, Tony, era de-acum un flăcău de optsprezece ani căruia, ca să-l tachineze, îi spunea „frățiorul meu cel mic". Cel mai mare, Robin, avea douăzeci și trei de ani. Apoi, veneau gemenii : Peter și Alison. Aceasta din urmă era o tânără fată fermecătoare care își sfătuise sora mai mică, pe Glenna, să se ferească de șiretlicurile folosite de băieți ca să agațe fetele. Robin și Peter, care se simțeau și ei răspunzători pentru ea, îi repetaseră aceste avertismente. Ei îi povestiseră despre metodele folosite de unii din prietenii lor care nu aveau scrupule, pentru a determina o fată să facă tot ceea ce doreau ei.

Glennei i se mai întâmplase să fie sărutată de vreun băiat. Dar asta nu mersese niciodată mai departe. Avea arta de a ști să scape din situații delicate. Se simțea mă-

gulită de interesul pe care i-l arătau cavalerii ei, dar voia să le rămână doar o bună prietenă, le zicea ea.

Dacă fraţii şi sora ei s-ar fi aflat alături de ea, pe plajă, i-ar fi spus cu siguranţă : „Atenţie la acest francez !" Dar, oricum, nu era nici un pericol ca acest bărbat să se uite la ea ! Pentru că, deşi era frumoasă, cu ochii ei cenuşii şi cu părul lung şi blond, n-avea nimic dintr-o femeie fatală !

Mai încolo, fata în bikini râdea şi îşi dădea mereu părul pe spate. Dintr-o dată, însă, încetă să mai râdă. Se apropiase un uriaş blond care, cu un aer furios, se opri în faţa cuplului aşezat pe nisip.

Tânăra fată îi explica ceva. Vecinul ei se ridică şi-i întinse mâna noului-venit. După o clipă de ezitare, acesta i-o strânse. Era într-adevăr un uriaş. Francezul, deşi înalt şi el, îi ajungea abia până la umăr. Uriaşul blond se aşează lângă fata în bikini şi o cuprinse de talie cu un aer posesiv. Brunetul îşi luă prosopul, le adresă un salut cu capul şi se îndepărtă.

Această mică scenă fusese nostimă. Glenna se amuza. Deodată, întâlni privirea francezului. Întoarse capul în grabă. Îşi dăduse seama că ea îi observase ?

Câteva clipe mai târziu, acesta se afla lângă ea. Era şi mai seducător, privit de aproape... Ochii întunecaţi aruncau scântei, buzele îi erau strânse.

Îi spuse Glennei ceva în franceză.

– Scuză-mă, răspunse ea în engleză. Nu ştiu franţuzeşte.

– În cazul acesta, vom vorbi englezeşte, declară el, fără nici cel mai mic accent.

Ea îl privi surprinsă.

– Eşti englez ?

– Da. Nu ştiu de ce te miră. Sunt atâţia turişti străini pe plaja asta... Probabil mai mulţi decât francezi !

Aruncă o privire în direcția fetei în bikini. Uriașul blond presăra sărutări pe urechea și pe gâtul tinerei fete.

– Există chiar și un scandinav, adăugă el.

– Ah... E scandinav...

– N-am văzut în viața mea un bărbat atât de solid ! exclamă el vesel.

Fără să-i ceară acordul, se așeză lângă ea.

– Oh, poți să râzi liniștită, zise el.

Când o abordase, părea supărat. Acum, furia îi trecuse.

– Cred că era de râs scena, văzută de aici !

Glenna pufni într-un râs ușor. Nu se mai putea abține.

– Era chiar atât de caraghios ? întrebă el.

– Te credeam francez și îți admiram tehnica...

– Ah, da ? murmură el fixând-o cu un aer apreciator.

– Sunt o simplă spectatoare ! se grăbi ea să adauge retrăgându-se ușor.

– Ți-e teamă ?

– Nu. Sunt doar prudentă.

– La vârsta ta ? Ia să vedem, câți ani ai ? Optsprezece ? Douăzeci ?

– Nouăsprezece.

– Și cum te cheamă ?

– Nu-mi dau numele necunoscuților.

– Ești foarte prudentă, într-adevăr ! zise el râzând. Ce câștigi dacă îți ascunzi numele ? Eu mă numesc Alaric Burnett. Ric, pentru prieteni...

– Glenna Lawrence, se prezentă ea după o scurtă ezitare.

– Frumos nume...

O fixă din nou cu atenție. Privirea lui părea să-i spună : „și frumoasă fată"...

Ea, în schimb, îi aruncă o privire ironică.

– De ce mă privești așa ? întrebă el, încruntându-se.

– Pentru că tactica asta este mai mult decât evidentă, îi răspunse ea sec.

El făcu o mutră îmbufnată care-l făcu să semene cu un băiețel supărat.

Dintr-o dată, Glenna nu mai avu chef să-l tachineze sau să-l supere.

– Știi, ești foarte seducător ! îi zise ea cu blândețe. Nu este nevoie să mai... să mai plusezi !

Pe fața lui se putea citi o stupefacție intensă. Apoi izbucni în râs.

Glenna roși. Pentru o clipă, bărbatul acesta păruse un copil. Iar ea îi vorbise ca unui copil... Acum, râdea de ea, dar si-o făcuse cu mâna ei !

Se ridică și își luă sacul de plajă.

– Unde pleci ? o întrebă el.

– La hotel.

– Dă-mi voie să te conduc.

– Nu, mulțumesc. La revedere, domnule Burnett...

El își puse mâna pe brațul fetei.

– Ce-ar fi să cinăm împreună, diseară ?

Ea scuturâ negativ din cap.

– Sunt deja ocupată diseară. Mulțumesc.

Nu vru să precizeze că lua masa împreună cu prietena ei, Jane, cu care își petrecea vacanța.

– Atunci, mâine ?

Ea își degajă brațul, iar el nu făcu nici un efort s-o rețină.

– Ascultă ! protestă el. Eu sunt un băiat cumsecade !

– Oh, sunt convinsă. Dar...

– Dar nu mă găsești simpatic !

– De unde să știu eu ? ! exclamă ea, exasperată. Abia te-am cunoscut !

– Dacă refuzi să mă mai vezi, n-ai să reușești să mă cunoști niciodată mai bine ! Așa că, să zicem, pe mâine seară. Ne-am înțeles ? O să cinăm împreună ? Ce spui ?

Părea că aproape o imploră. Fără să vrea. Glenna se auzi răspunzând afirmativ.

Când se întoarse la hotel, își zise că fusese o proastă să accepte această invitație. Bărbatul acesta era de o abilitate desăvârșită ! Chiar mutra lui de băiețel bosumflat trebuie să fi fost îndelung studiată...

Era evident că venise pe plajă cu intenția clară de... „a agăța". Mai întâi, pusese ochii pe tânăra cu bikini în dungi. Dar când apăruse uriașul scandinav, preferase să abandoneze partida. Se orientase apoi asupra Glennei, în disperare de cauză.

– Poate și pentru că eu nu sunt destul de seducătoare pentru a avea un curtezan oficial, oftă ea cu tristețe.

Jane fu încântată să afle că prietena ei se va distra un pic. Ea însăși ieșea adesea cu un tânăr francez foarte simpatic. O invitau cu amabilitate și pe Glenna să-i însoțească, dar aceasta, discretă, îi lăsa de cele mai multe ori să plece singuri. Nu voia să-i încurce.

În seara următoare, se îmbrăcă într-o rochie albastră, fără mâneci, în care se simțea foarte bine.

– Ești fermecătoare ! afirmă Alaric Burnett când dădu cu ochii de ea.

Glenna îl salută cu o oarecare răceală. Avea impresia neplăcută că era un fel de „înlocuitor". Se compara în gând cu tânăra atrăgătoare de pe plajă...

O duse într-un mic restaurant. Toate femeile întorceau privirea după el, constată Glenna. Se simți și mai stânjenită, și se purtă cu o politețe distantă.

Mâncărurile erau delicioase, dar ea abia dacă observă. Cel din fața ei încetă în curând de a mai întreține

conversația, pentru că ea abia îi răspundea. Ajunseseră la cafea, când el o întrebă :

– Ce ai ?

Ea îl privi surprinsă.

– A fost o masă excelentă, mulțumesc, zise ea mecanic.

– Nu-ți place compania mea, nu-i așa ?

– De ce spui asta ? Am petrecut o seară foarte plăcută.

– O seară foarte plăcută ! repetă el pe un ton batjocoritor. Doamne, cât poți fi de politicoasă ! Ascultă, Glenna, speram sincer ca această seară să fie reușită. Or, se pare că tu nu o apreciezi deloc...

– Îmi pare rău, murmură ea destul de rece. Poate că fetele celelalte pe care le agăți pe plajă sunt mai puțin dificile...

Se lăsă o tăcere apăsătoare. Glenna se simți obligată să ridice privirea. Inima aproape că încetă să-i mai bată când văzu că bărbatul din fața ei devenise alb de furie.

– Scuză-mă, zise ea cu sinceritate în glas, n-ar fi trebuit să vorbesc astfel.

Încet-încet, trăsăturile însoțitorului ei se mai destinseră. Își puse mâna pe mâna ei și zâmbi.

– Nu te-am considerat nici o clipă o fată ușoară, Glenna, declară el pe un ton grav. Ieri m-am dus pe plajă doar ca să fac o baie. Pur și simplu... Fata aceea mi-a atras privirea și am vrut s-o cunosc. Era o franțuzoaică, ar fi putut să-mi fie ghid ca să vizitez regiunea, dar, după cum știi, lucrurile nu s-au întors în favoarea mea. Și sunt foarte fericit că, după aceea, te-am întâlnit pe tine.

– Din păcate, eu nu sunt franțuzoaică, murmură Glenna cu un ușor zâmbet.

– Tu eşti *tu*. Şi sunt dornic să te cunosc mai bine. Când te-am văzut râzând de mine azi, pe plajă, mi-ai părut foarte simpatică...

De fapt, şi Glenna dorea să-l cunoască mai bine... Îi mai rămâneau trei săptămâni de vacanţă...

*
* *

Petreceau cea mai mare parte a timpului împreună. Făceau excursii, plajă, cinau în doi, dansau... Uneori, în compania lui Jane şi a prietenului ei francez.

Glenna îi vorbi despre fraţii şi sora ei, despre tatăl ei care era avocat, şi despre viaţa ei în acel mic orăşel industrial englez.

– Suntem o familie foarte unită, conchise ea

– Părinţii mei au murit când eram copil, declară Ric.

– Oh ! exclamă Glenna.

– Nu trebuie să te întristezi ! N-am dus o viaţă nenorocită, de copil orfan... Eram prea mic ca să-mi amintesc de părinţii mei. Unchiul meu, fratele tatei, s-a ocupat de mine. Îl consider ca pe adevăratul meu tată.

– Ce profesie ai ? îl întrebă Glenna.

– Lucrez cu unchiul meu. În finanţe...

– Îţi place ceea ce faci ?

– Nu chiar, răspunse el tărăgănat. Dar mă simt oarecum obligat să fiu alături de unchiul meu. El n-are copii. Va trebui ca, într-o zi, cineva să preia afacerea. N-am avut niciodată o vocaţie bine definită. Aşa că, ori fac asta, ori altceva...

– Eu am ştiut întotdeauna ce voi face mai târziu !

De când eram mică, îmi aranjam păpuşile în rând şi mă jucam de-a şcoala.

– Îmi este uşor să-mi imaginez ! o asigură el zâmbind. Ai maniere de învăţătoare...

– Maniere de învăţătoare ? repetă Glenna pe un ton indignat. Ce vrei să spui ?

– Poţi fi în acelaşi timp şi blândă şi fermă. În felul acesta trebuie trataţi băieţii neastâmpăraţi.

– Nu vorbi prostii ! zise ea cu oarecare severitate.

– Vezi ! exclamă el.

Glenna roşi, iar el izbucni în râs.

– Iată de ce n-am îndrăznit până acum să te sărut ! afirmă el.

Împurpurarea Glennei se accentuă.

– Nu te îngrijora, îi şopti Ric la ureche. Va veni şi asta la momentul potrivit...

– Iar vorbeşti prostii ! răspunse ea.

– Foarte bine, „doamnă profesoară" !

Glenna nu nega faptul că se simţea atrasă de Ric... Într-o zi, o va săruta, îi promisese el. Spera ca această clipă să fie cât mai aproape. În acelaşi timp însă, se temea de ea.

Inima ei bătea mai tare, pentru prima oară. Ştia bine că era vorba doar de o dragoste de vacanţă. Curând, se vor întoarce în Anglia. Din păcate, vacanţa se va sfârşi... Cât de repede treceau zilele ! Îl va revedea oare pe Ric vreodată ? Sau el o va uita imediat ce se va întoarce la Londra ?

Se hotărî să nu se mai gândească la viitor şi să trăiască doar clipa prezentă.

Într-o seară, după ce fuseseră să danseze, el o conduse pe jos la hotelul ei. Noaptea era caldă şi înmiresmată. Valurile mângâiau încet plaja. Glenna băuse vin şi era cam agitată.

Pe trotuarul pustiu, fredonând o melodie, schiță câțiva pași de dans. Se dezechilibră ușor și lovi un felinar.

– Scuzați-mă, domnule ! zise ea ceremonios.

Se retrase un pas și făcu o reverență adâncă.

Dinspre o fereastră deschisă, ajunseră până la ei primele măsuri ale unui vals. Glenna se prefăcu că dansează cu felinarul.

Ric începu să tădă și, în clipa următoare o cuprinse în brațe.

– Dacă vrei să dansezi, dansează cu mine ! Nu cu felinarul ăsta !

Si începură să valseze în stradă. Glenna avea impresia că picioarele ei abia atingeau pământul. Se clătină ușor, și Ric o strânse și mai tare în brațe pentru a o ajuta să-și regăsească echilibrul.

Se aflau acum sub un alt felinar. Ea ridică privirea spre Ric. Lumina forma un fel de aureolă în jurul capului lui ; ea nu-i putea distinge fața.

Îl auzi doar șoptindu-i numele. Inima ei începu s-o ia razna. Atunci, el se aplecă ușor și o sărută... Mai întâi cu multă blândețe, foarte tandru. Buzele lui păreau că abia le ating pe ale ei. Glenna își încolăci brațele în jurul lui, și sărutul deveni mai pătimaș.

În sfârșit, el îi dădu drumul și continuară să meargă îmbrățișați. Glenna nu îndrăznea să deschidă ochii. Ric își trecuse un braț pe după talia ei și o conducea. Când se hotărî să deschidă pleoapele, observă că aproape ajunseseră la hotel.

Ric o conduse până la ușă.

– Oh, dragostea mea... șopti el cu o voce tulburată. Ne vedem mâine ?

– Da...

El îi atinse ușor obrazul, apoi o sărută.

– Pe mâine !

CAPITOLUL II

Şoseaua sinuoasă mergea de-a lungul coastei şi Glenna conducea cu prudenţă în direcţia şcolii. Ochii ei erau plini de lacrimi. Cu un gest nervos, şi-i şterse şi încercă să se gândească la altceva... Acum, toate astea erau departe, îşi zise ea.

Evită să traverseze oraşul Thames şi o luă pe şoseaua ce ducea direct la Centrul „Helen Duke".

Acesta era înconjurat de un parc superb. De întreţinerea lui se ocupa un grădinar care locuia chiar acolo, într-o căsuţă construită la o oarecare distanţă de clădirea principală. O altă clădire se ridica ceva mai departe. Aceasta era rezervată personalului. Fiecare dispunea de un mic apartament, cu bucătărie şi baie. La parter exista o sală de mese comună, precum şi o sală de conferinţe, pentru întâlniri diverse.

Glenna o luă pe o alee mărginită de plopi şi îşi parcă maşina. După ce ajunse în apartamentul ei, îşi pregăti repede ceva pentru cină şi apoi coborî în sala de conferinţe.

Câţiva membri ai personalului se aflau instalaţi în faţa televizorului privind un film. Glenna încercă şi ea să urmărească acţiunea, dar povestirea nu era suficient de interesantă încât să-i alunge gândurile negre.

În sfârșit, filmul se termină și una dintre spectatoare se întoarse spre ea :

– N-a fost rău, nu-i așa ? Ce zici, Glenna ?

– Am avut impresia că făceau mult zgomot pentru nimic ! răspunse ea cu un aer absent.

O altă tânără începu să râdă :

– Iată o apreciere demnă de prea rațională noastră Glenna ! exclamă ea cu multă bună dispoziție. Probabil că nu ți se întâmplă niciodată să faci caz de ceva, „mult zgomot pentru nimic", așa cum spui tu. Eu, în schimb, fac din orice !

Răsunară și alte râsete, și Glenna se alătură veseliei generale.

– La ce bun să faci niște drame interminabile când totul se poate rezolva în câteva minute ? E de ajuns să rămâi calm și să gândești.

– Dacă ăștia din film ar fi făcut așa, n-ar mai fi fost nici un film ! Și viața ar fi de-a dreptul plictisitoare dacă n-ai pune și puțină pasiune !

Puțin mai târziu, când se duse la culcare, Glenna își reaminti această conversație. Fără pasiune, este adevărat că poate viața ar fi plictisitoare. Dar, în același timp, se puteau evita atâtea suferințe...

Ce-ar fi zis colegele ei, se întrebă Glenna, dacă ar fi știut că „înțeleapta Glenna" suferise toată ziua ? Și asta, datorită unei dezamăgiri în dragoste, petrecută în urmă cu opt ani.

*
* *

Ric își amânase data întoarcerii lui la Londra pentru a călători împreună cu ea. Nu găsi însă loc în același avion. Va ajunge deci puțin mai târziu și se înțele-

seseră că ea îl va aștepta în aeroport, după care vor merge împreună și cu Jane, să cineze. Le va conduce apoi pe cele două fete la hotelul lor din Londra unde urmau să-și petreacă noaptea. A doua zi dimineața, vor lua trenul pentru a ajunge la casele lor, în provincie.

Ric nu vorbise niciodată despre viitor. Dar când o anunțase că își schimbase ziua plecării pentru a ajunge împreună la Londra, ea nu-și ascunsese bucuria. Asta nu însemna oare că el ținea la ea ? Că nu o considerase doar un flirt de vacanță ?

Tocmai mâncau ceva la marginea unei plaje deja pustii, când el îi dezvălui intenția lui. Nebună de fericire, Glenna se aplecase spre el și-l sărutase pe gură. Se vedea bine că el nu se așteptase la așa ceva, pentru că își pierdu echilibrul și se rostogoli împreună cu ea în iarbă. Glenna îl sărutase din nou, și atunci el începu s-o sărute cu o violență pătimașă.

La început, Glenna se lăsă în voie, apoi i se făcu oarecum teamă și începu să se zbată.

Ric îi dădu drumul și se ridică, cu spatele foarte drept. Se așeză și Glenna, la rândul ei. Era tulburată, i se părea că totul în jurul ei se învârtește. În sfârșit, își cuprinse genunchii cu brațele și lăsă capul în jos. Părul îi alunecă în față, ascunzându-i-o.

Încetișor, cu multă blândețe, Ric îi mângâie ceafa. Apoi îi atinse ușor cu buzele umărul cald de soare.

– Iartă-mă, scumpa mea, zise el cu blândețe. Te-am speriat, nu-i așa ?

– Este... este vina mea. N-ar fi trebuit să te provoc.

– Nu m-ai provocat. Ai fost tu însăți... Iar eu, am uitat că am de a face cu o fetiță !

Ea se ridică brusc, furioasă și rănită totodată.

– Nu sunt o fetiță. Am nouăsprezece ani. Și deja am mai fost sărutată !

– Ah, da ?

În privirea lui întunecată apăru o licărire provocatoare.

– Închipuiește-ți că eu am douăzeci și șase de ani. Și am mai sărutat și eu niște fete... ceva mai experimentate decât tine !

Glenna avu impresia că primește o palmă.

– Regret că te-am dezamăgit, declară ea ridicându-se.

Se ridică și el în picioare și o înlănțui cu brațele. Glenna se crispă.

– Glenna ! zise el, mai în glumă, mai în serios. Nu înțelegi ! Mi-au plăcut sărutările tale mai... mai mult ca ale celorlalte fete !

– Ești foarte amabil ! ripostă ea.

Era sigură că el minte. O jignise și acum încerca s-o dreagă.

– Glenna ! Nu mă crezi ?

Pentru o clipă, el își regăsi expresia de băiețel bosumflat. Apoi se străduí să zâmbească.

– La urma urmei, poate-i mai bine așa ! zise el cu o oarecare indiferență.

O conduse la hotel și n-o mai sărută înainte de a se despărți. Glenna petrecu o noapte albă... Se întreba de ce reacționase el astfel ? Dar, a doua zi, el se purtă ca de obicei, și ea uită repede această mică ceartă.

În ajunul plecării ei, el îi ceru adresa și și-o notă într-o agendă.

– Îmi dai și tu adresa ta ? îl întrebă Glenna.

El ezită. Apoi îi zâmbi.

– Am să-ți dau eu un semn, o liniști el. Sper că ai încredere în mine, nu-i așa ?

– Da. Și... nu-ți face griji. Nu încercam să...

„Să mă agăț de tine, dacă tu nu o dorești", vru ea să continue. Dar tăcu la timp. Dar, ca și cum el ar fi ghicit ce avea ea de gând să-i spună, îi strigă pe un ton mustrător :

– Glenna !

Apoi își scrise la repezeală adresa pe o pagină a agendei și, după ce o rupse, i-o întinse.

– Sunt foarte hotărât să te revăd, zise el. Chiar des, foarte des...

Așa cum se înțeleseseră, cele două fete îl așteptară pe Ric la aeroport. De cum ajunse, acesta se repezi la Glenna și o îmbrățișă de parcă n-o mai văzuse de o veșnicie.

Glenna se lăsă purtată de imaginație. Își închipuia că erau logodiți, poate chiar căsătoriți... Și Ric se întorcea la ea după o lungă călătorie. Pe față i se întipări o expresie visătoare. Ric o observă :

– Hei, unde ai plecat ?

Din discreție, Jane nu vrusese să cineze cu ei, dar ei insistaseră. Jane plânsese mult când se despărțise de prietenul ei francez. Își promiseseră să-și scrie și să se revadă. Era însă tot tristă și nu puteau s-o abandoneze acum.

Reușiră s-o convingă să-i însoțească la un restaurant chinezesc. Cele două fete îl lăsară pe Ric să aleagă meniul. La sfârșitul mesei, Jane îi adresă un zâmbet tânărului :

– A fost delicios ! îl asigură ea. Mulțumesc, Ric !

– Vreți cafea ?

– Eu nu, mulțumesc. Mă duc să mă aranjez un pic. Mă scuzați o clipă ?

Şi plecă de la masă. Ric îi zâmbi Glennei.

– Jane este plină de tact ! zise el.

– Adevărat. Dar, acum că am rămas singuri, nu găsesc nimic să-ţi spun.

Aruncă o privire în jurul ei. La una din mesele învecinate, un băieţel lua masa împreună cu părinţii săi. Nu putea avea mai mult de şase ani. Cina aceasta trebuie să fi fost pentru el un eveniment ! Glenna întâlni privirea ochilor lui mari şi negri şi-i surâse.

Ric ridică, mirat, sprâncenele.

– Cunoşti pe cineva de aici ?

– Nu. I-am zâmbit băieţelului acela... E foarte simpatic...

Copilul îi răspunsese cu un zâmbet uşor maliţios.

– Atâta vreme cât te interesează doar băieţii, n-am de ce să-mi fac griji ! exclamă Ric.

– Şi tu pari uneori un băieţel.

– Poftim ?!

El părea atât de uimit încât Glenna izbucni în râs.

– Mi s-a întâmplat chiar să mă întreb dacă nu cumva o faci special ! continuă ea.

Ric făcu o grimasă, părând că nu se simte măgulit de comparaţia ei. În clipa aceea, apăru Jane, şi în scurt timp părăsiră restaurantul.

Pe trotuarul din faţă se afla o mulţime de lume. Înţeleseră motivul acestei aglomerări când auziră sirena pompierilor. Un pic mai departe, un imobil era în flăcări. Dintr-o dată, una din ferestre se făcu ţăndări şi flăcările începură să lingă zidul exterior.

Pompierii îşi derulau în grabă furtunurile.

Glenna auzi, foarte aproape de ea, o exclamaţie. Întoarse capul şi-l recunoscu pe băieţelul din restaurant care încerca să-i tragă pe părinţi mai aproape de locul

incendiului.

– N-o să găsim prea uşor un taxi, zise Ric. Presupun că n-aveţi chef să vă alăturaţi tuturor acestor gură-cască ?

Nici Jane, nici Glenna nu doreau asta. Curioşii i-ar fi împiedicat pe pompieri să lucreze atât de repede cât era nevoie.

– Să plecăm repede, înainte ca mulţimea să ne împiedice ! zise Ric.

Arătă către imobilul în flăcări.

– Va trebui să trecem pe acolo ca să ieşim în bulevard. Haideţi repede !

Mai sosi o maşină de pompieri, urmată de una a poliţiei. Curioşii erau din ce în ce mai numeroşi. Tinerilor le fu greu să-şi croiască un drum prin mulţime. Poliţiştii săriră din maşină şi începură să-i împingă pe curioşi.

– Atenţie la tuburile de oxigen ! strigă cineva. Pot exploda toate !

O învălmăşeală produsă în mulţime îi aduse pe Ric şi pe cele două fete la marginea trotuarului. Glenna aruncă o privire către imobilul în flăcări. Trebuie să fi fost vreo uzină sau un atelier, constată ea.

Îl văzu atunci pe băieţelul de la restaurant. Reuşise să scape din mâna părinţilor şi se afla acum foarte aproape de incendiu. Poliţiştii nu-l puteau vedea pentru că el se afla ascuns după o maşină a pompierilor.

Se auzi un urlet :

– Atenţie !

Pompierii începură să alerge în toate direcţiile, încercând să pună o distanţă cât mai mare între ei şi focarul de incendiu.

Doar copilul rămăsese aproape... Ric alergă spre el. În aceeaşi clipă răsună o explozie formidabilă. Imo-

bilul păru că se dezintegrează. Fragmente în flăcări zburau peste tot.

Glenei i se păru că-l vede pe Ric și pe copil dispărând în spatele unei perdele de flăcări. Începu să strige cu disperare numele prietenului ei.

Tot ce urmă i se păru un coșmar... Se văzu înconjurată de oameni, de polițiști, de pompieri... Apoi sosiră ambulanțele. Îl puseră pe copil pe o targă și-l suiră într-o ambulanță. Urcară lângă el și părinții lui.

Într-o altă ambulanță, cu infinite precauții, îl transportară pe Ric. Jane și Glenna îl însoțiră până la spital. Îl duseră imediat în sala de operație. Glenna îi dădu unei infirmiere adresa pe care i-o scrisese Ric. Nu putu să dea și alte informații.

– Nu suntem rude, îi explică ea infirmierei. Doar... doar prieteni.

Atunci, fu sfătuită să se ducă acasă ; nu folosea la nimic să aștepte.

– Nu ! protestă ea. Spuneți-mi... Cum se simte ?

– Se află în sala de operație. Poate dura ore întregi... Domnișoară, vă sfătuiesc sincer să vă duceți acasă și să vă odihniți.

Cum ar fi putut ea să se odihnească în momentele astea, când probabil Ric era pe moarte ? Rămase și Jane cu ea, și așteptară... Din când în când, Jane se ducea să mai afle vești. Îi aduse Glennei o ceașcă de ceai.

– Dar băiețelul ? întrebă deodată Glenna. Ai vreo veste despre el, Jane ?

– A fost rănit la picior, dar viața nu îi este în primejdie. Ah, copiii ! exclamă ea exasperată. De ce s-a dus atât de aproape ? Ar fi putut să fie mai atent !

– Era fascinat de foc și de pompieri. Nu s-a gândit... E atât de mic !

– Tu întotdeauna le găsești scuze copiilor !

– Cum s-a produs accidentul ?

– Au explodat două tuburi de oxigen, se pare. În afară de Ric și de băiețel, nimeni n-a mai fost rănit serios. Pompierii aveau căști, așa că erau protejați...

Jane continuă să trăncănească, dar Glenna o auzea doar din când în când. Nu se putea gândi decât la Ric...

Trecură ore întregi. Glenna și Jane continuau să aștepte. În sfârșit, apăru o infirmieră. Privirea ei se plimbă de la una la alta.

– Așteptați vești despre domnul Burnett ? întrebă ea în sfârșit.

– Da... murmură Glenna cu îngrijorare.

– Este în afară de pericol, zise infirmiera. Dar mă tem că va trebui să stea mult timp în spital. I-au pătruns mai multe cioburi în spate. N-au putut fi scoase toate acum.

O privi atent pe Glenna.

– Sunteți logodnica domnului Burnett ?

– Nu, suntem doar... prieteni. Ați putut să-l contactați pe unchiul lui ?

– Da. Nu va întârzia să sosească.

– Aș putea să-l văd pe Ric ? o imploră Glenna.

– Imposibil. Este încă sub anestezie... Vă sfătuiesc să vă odihniți un pic și să vă întoarceți în cursul dimineții. Unchiul domnului Burnett va fi aici.

Jane o conduse pe Glenna la hotel. Tânăra fată se aruncă pe pat și închise ochii. Nu se putea gândi decât la un singur lucru :

– Trăiește ! Trăiește și se va vindeca !

Adrian Burnett, unchiul lui Ric, era un bărbat de patruzeci și șapte de ani, părea însă mult mai tânăr. Era înalt, brunet, cu părul ușor grizonat pe la tâmple. Avea aceiași ochi ca ai nepotului său. De fapt, semănau enorm.

Îi strânse cu căldură mâna Glennei.

– Erați deci cu Ric când s-a produs accidentul ?

– Da, am cinat împreună. Ați putut să-l vedeți ?

– Da, dar încă nu s-a trezit.

O infirmieră îi conduse lângă Ric. Se aplecă și îl strigă încetișor :

– Domnule Burnett ?

– Oh, vă rog, nu-l treziți ! protestă Glenna.

Tânăra infirmieră îi adresă un zâmbet care-i lumină toată fața.

– Are nevoie de dumneavoastră, o liniști ea. Toată noaptea, în delirul lui v-a strigat...

Zâmbetul i se accentuă.

– A deschis ochii, m-a văzut și a crezut că sunteți dumneavoastră...

Ric ridică în sfârșit pleoapele.

– Aveți musafiri, îl anunță infirmiera.

Se retrase câțiva pași și-i făcu loc Glennei. Ric ridică ușor mâna și ea i-o cuprinse.

– Ești... ești tu, murmură el slab. De data asta nu visez...

Era foarte palid. Fața îi era zgâriată. Unul dintre obraji îi era acoperit cu un pansament. Dar trăia, și mâna lui caldă se afla în mâna Glennei.

El închise ochii. Încerca să-și rețină lacrimile, bănui tânăra fată.

– Oh, scumpa mea ! zise el foarte încet. Mi-a fost atât de teamă...

Adrian Burnett și infirmiera zâmbiră. Glenna se lăsă atunci cuprinsă de brațele tremurânde pe care tânărul le întinsese spre ea.

Între timp, sosise și Jane la spital și, ceva mai târziu, Adrian Burnett le conduse pe amândouă la hotel.

– De cât vreme îl cunoşti pe nepotul meu, domnişoară Lawrence ? o întrebă el.

Când ea îi spuse, el fu surprins.

– Am telefonat părinţilor tăi şi le-am spus ce s-a întâmplat, zise Jane. Ne aşteaptă mâine.

– Dar nu pot să plec mâine ! exclamă Glenna.

Uitase complet că trebuia să plece cu trenul chiar în ziua aceea.

– Le voi telefona şi le voi explica ! Nu pot să plec o dată cu tine, Jane !

– Aş putea să întreb care este motivul acestei hotărâri ? zise domnul Burnett.

– Ric are nevoie de mine.

El o privi cu un aer îngândurat.

– Ascultă, domnişoară Lawrence... Îl cunoşti pe Ric abia de trei săptămâni. Dar se pare că te consideri mai mult decât o prietenă a nepotului meu. Care este exact natura relaţiilor dintre voi ? Nu-ţi pun această întrebare doar din simplă curiozitate... Trebuie să ştiu !

Ea îi răspunse, cu multă sinceritate :

– Care sunt sentimentele lui Ric faţă de mine ? Nu ştiu. Dar, în ceea ce mă priveşte, eu îl iubesc.

Jane tresări.

– Trei săptămâni este un interval destul de scurt ca să apreciezi profunzimea unui sentiment, murmură Adrian Burnett.

– Da. Dar asta este.

Ea nu mai adăugă nimic. Îl iubea pe Ric. Îl iubise aproape din prima clipă.

– Îmi dai voie să te conduc la hotel ? o întrebă Adrian. Aş vrea să-ţi vorbesc.

Glenna împărţea camera cu Jane. Aceasta însă se eclipsă discret, lăsându-i singuri.

– Ce ai de gând să faci ? o întrebă el cu blândeţe.

– Să rămân la Londra, alături de Ric.

– Şi dacă va sta mai mult timp la spital ?

– Oh ! Aşa v-au spus ? Va sta mai mult ?

Tânăra fată nu se gândise la asta. Ric era în afară de pericol, deci aproape vindecat, îşi imaginase ea. Se simţi cuprinsă de îngrijorare.

– A fost operat... Credeam că... nu mai este nici o problemă !

– Sigur, viaţa nu îi este în pericol, admise Adrian cu o voce neutră. Dar fragmentele de metal care au pătruns în coloana vertebrală nu au putut fi înlăturate. Şi... şi s-ar putea ca Ric să nu mai poată merge niciodată...

CAPITOLUL III

Glenna rămase încremenită. Cuvintele răsunau la nesfârşit în capul ei. În fine, întrebă :

– El ştie ?

– Nu. A avut foarte puţine momente de luciditate după operaţie. Dar, imediat ce va fi în stare să asculte adevărul, acesta nu-i va fi ascuns.

– Este oare o idee bună ? întrebă ea cu o voce şovăitoare. Mi-aţi spus că nu va mai putea merge niciodată... *poate !* Şi, în cazul acesta, dacă el se gândeşte că n-are rost să se mai străduiască ?

El îi zâmbi. Un zâmbet care-o emoţionă teribil pe Glenna pentru că era acelaşi cu al lui Ric.

– Domnişoară Lawrence, cred că îl cunosc pe Ric ceva mai bine decât dumneata. Va dori să afle adevărul.

Se duse până la fereastră şi îşi sprijini fruntea de geam. Apoi se întoarse spre ea şi o scrută cu privirea.

Glenna îi susţinu privirea fără să clipească.

– Ce mai este ? îl întrebă ea.

El îşi trecu o mână prin păr şi oftă.

– Domnişoară Lawrence...

– Vă rog, domnule Burnett, spuneţi-mi Glenna !

El se strădui să zâmbească.

– Mulţumesc... Câţi ani ai, Glenna ?

– Nouăsprezece.

– Nouăsprezece ani... repetă el. Eşti foarte tânără...

Ea nu-i răspunse. Îşi strânse doar buzele cu încăpăţânare. Dacă ai ei s-ar fi aflat prin preajmă, i-ar fi putut spune lui Adrian Burnett că ăsta nu e un semn bun.

– Nu te supăra, zise Adrian. Mă gândesc la Ric.

– Şi eu. Vreau să fiu cât mai folositoare, domnule Burnett. Pot să rămân la Londra, îmi voi căuta ceva de lucru...

– Glenna !

Ea ridică privirea. Adrian o fixa cu un aer îngrijorat.

– Glenna, reluă el cu blândeţe, spui că Ric are nevoie de tine. Eşti sigură ?

– Dar infirmiera mi-a spus că toată noaptea, el m-a...

– Da. Şi a fost fericit să te vadă, am observat. Dar asta nu înseamnă neapărat mare lucru. Nu uita că, timp de trei săptămâni, aproape că nu v-aţi despărţit. Ai fost alături de el în momentul exploziei. Ar fi putut crede că şi tu eşti rănită. Era îngrijorat pentru tine ! Faptul că toată noaptea te-a strigat, a însemnat probabil îngrijorare. Nu neapărat dragoste.

Ochii Glennei deveniră dureros de mari.

– Nu vreau să te fac să suferi, Glenna. Te rog să mă crezi... Dar trebuie să priveşti lucrurile în faţă. Te-ai îndrăgostit de un tânăr fermecător şi plin de viaţă. Îl vei mai iubi oare pe infirmul care s-ar putea să devină ? Mi-ai spus că nu cunoşti sentimentele lui Ric faţă de tine. Nu ţi-a spus deci niciodată că te iubeşte ?

– Nu, admise ea. Dar dorea să ne mai vedem. *Des, foarte des chiar...*

– Acum, totul s-a schimbat, Glenna ! Poate că va putea din nou să meargă, după luni şi luni de răbdare şi eforturi. Dar dacă va rămâne paralizat...

– Dacă va rămâne paralizat, îi tăie vorba tânăra fată, va fi tot Ric. Şi îl voi iubi mereu.

– Da, va fi tot Ric. Dar îl vei iubi mereu ? Nu ai decât nouăsprezece ani !

– De ce îmi vorbiţi astfel ?

– Pentru că eu sunt mai în vârstă şi pot să prevăd nişte dificultăţi pe care tu nici nu le bănuieşti. Ric n-a dus niciodată lipsă de companie feminină. Flirturi fără consecinţe... Nici una dintre aceste fete n-ar dori cu adevărat să fie alături de el în aceste momente grele. De aceea, el este acum foarte vulnerabil, Glenna. Ar putea să se agaţe de tine ca de un colac de salvare... Ai destul curaj pentru a suporta o astfel de situaţie ?

– Voi avea destul curaj, îl asigură ea.

– Eşti foarte tânără ! zise din nou Adrian. Prea tânără... Te sfătuiesc să iei trenul în seara asta, să te întorci acasă şi să-l uiţi pe Ric !

– N-am să fac niciodată aşa ceva ! Nu-l voi abandona pe Ric !

– Foarte bine, zise el cu asprime. Dar, în cazul acesta, nu-l vei abandona nici mai târziu ! Pentru că atunci, draga mea, vei avea de a face cu mine !

*
* *

Puţin mai târziu, Glenna le telefonă părinţilor ei. Nu le putu spune precis când se va întoarce.

– Totul depinde de Ric !

Mama ei părea uluită.

– Ascultă, draga mea, dar îl cunoşti pe acest tânăr de aşa puţină vreme !

– Dar este internat în spital !

– Da, mi-ai mai spus, dragă. Simţul tău de responsabilitate îţi dictează să te porţi astfel ? Mi-e teamă că te angajezi pe o cale foarte dificilă... O cale foarte dificilă de care îţi va fi greu să scapi !

– Dar nu vreau să scap !

– Îl iubeşti deci atât de mult ?

– Da.

– Dar el ?

– Nu ştiu, mărturisi Glenna.

Se lăsă un moment de tăcere.

– Ştii, draga mea, reluă mama Glennei, ceea ce îţi voi spune ţi se va părea probabil foarte dur. Dar, după părerea mea, ar trebui să nu-l mai vezi niciodată pe acest băiat. Pentru binele vostru, al amândurora...

– Oh, mamă ! exclamă Glenna. Nu-mi vorbi şi tu astfel !

– Ţi s-a mai spus acelaşi lucru ?

– Da. Unchiul lui Ric.

Şi îi relată conversaţia pe care o avusese cu Adrian. Doamna Lawrence oftă.

– Dar se pare că tu n-ai de gând să ţii cont de sfatul lui ? Ca şi de al meu, de altfel. Când te vei întoarce acasă ?

– Poate în week-end-ul acesta.

– Peste zece zile trebuie să începi cursurile.

– M-am gândit să mă înscriu la Londra. Dacă nu se va putea, îmi voi găsi ceva de lucru.

Din nou, doamna Lawrence oftă.

– Bine... Încearcă să vii în acest week-end. Îţi ajung banii ?

Glenna răspunse afirmativ. Avea de gând să caute un hotel mai ieftin.

După ce închise telefonul, se simți cuprinsă de tristețe. Așadar, nimeni n-o înțelegea ? Nimeni nu voia să fie de partea ei ? Asta nu-i va schimba hotărârea. Va rămâne alături de Ric atâta timp cât el va avea nevoie de ea.

Dar nu pusese la socoteală ce gândea Ric însuși despre toate astea...

Adrian nu va mai încerca s-o facă să se răzgândească. Îi propusese chiar s-o ajute material, dar ea refuzase. Dacă vreodată Ric nu o va mai vrea, ea nu voia să se știe datoare față de Adrian.

Îl vizitase deja de trei ori pe tânăr. Acesta o recunoștea, îi zâmbea, îi lua mâinile. Dar îi era greu să-și găsească cuvintele. Conversația lor era foarte dezlânată.

Adesea, în timp ce era lângă el, Ric adormea. Glenna aștepta până ce el deschidea din nou ochii și-i zâmbea.

Adrian venea în fiecare seară la spital. Îi era greu să se elibereze în timpul zilei. Alți vizitatori nu aveau voie să vină să-l vadă. Glenna își dădea seama că ea era o privilegiată. Dacă ar fi vrut, Adrian ar fi putut să-i interzică vizitele. Ea îi era recunoscătoare și pentru asta, îi mulțumi.

– Prezența ta îi face bine lui Ric, zise el.

În timpul celei de a patra vizite, infirmiera veni s-o avertizeze :

– Doza de calmante a fost scăzută. Are ceva dureri... Încercați să nu-l enervați.

Glenna admiră, o dată în plus, zâmbetul liniștitor al tinerei infirmiere și-i mulțumi pentru că o punea în gardă.

- L-a văzut doctorul azi-dimineaţă, continuă infirmiera. De atunci, este destul de prost dispus. I se întâmplă des să-şi schimbe dispoziţia atât de repede ?

- Păi... nu prea ştiu, bolborosi Glenna.

Infirmiera păru uimită de acest răspuns.

- Ne cunoaştem de relativ puţină vreme, îi explică tânăra fată. Dar eram cu el în momentul accidentului...

- Ah ! Aţi avut noroc că n-aţi fost rănită !

- Da. El a vrut să salveze un copil care se apropiase periculos de focarul incendiului.

- Mi s-a povestit despre asta...

Ajunse în faţa camerei lui Ric, infirmiera împinse uşa :

- O vizită, domnule Burnett !

Glenna se apropie de pat.

- Este simpatică infirmiera ta...

- Domnişoara Sidney ? Da, foarte simpatică... Şi, din punct de vedere profesional, este perfectă !

Glenna se aplecă uşor spre el. Privirea lui nu mai avea acea expresie ştearsă datorată sedativelor. Era tras la faţă, se vedea că suferă. Astăzi nu mai semăna deloc cu un băieţel bosumflat.

- Ai îmbătrânit, zise ea fără să se gândească.

- Exact. Suferinţa te face să îmbătrâneşti.

Era o oarecare nelinişte în privirea lui. Poate chiar teamă.

Ea vru să-l cuprindă în braţe. El o trase brusc şi o sărută cu patimă, aproape cu brutalitate. Glenna nu-i opuse nici o rezistenţă.

Deodată însă, îi dădu drumul şi scoase un geamăt de durere.

- Ţi-e rău ? întrebă ea cu îngrijorare.

- Un junghi.. N-ar fi trebuit să mă laşi să te sărut astfel, Glenna.

– Aveai nevoie...

Ea îl privi cu atenție. Expresia de teamă îi dispăruse din privire și un zâmbet îi lumină fața.

– Ai de gând, deci, să-mi oferi tot ceea ce eu am nevoie ? o ironiză el.

– Da.

– Există un lucru pe care eu îl refuz, Glenna, zise el cu asprime. Mai ales dacă vine din partea ta.

– Foarte bine ! îi replică ea. Pentru că n-am deloc de gând să-mi fie milă de tine ! Ai supraviețuit unui accident teribil și în curând vei părăsi spitalul. Vei putea din nou să începi să-ți știntiești cuceririle numeroase ca niște trofee de vânătoare. Până atunci însă, ești obligat să-mi suporți prezența !

– N-am considerat niciodată fetele ca pe niște trofee de vânătoare ! De altfel, ești drăguță că-ți petreci timpul la căpătâiul meu, dar cred că ai altceva mai bun de făcut ! Se pare că ai uitat de casă, de familie, de studii. O să-mi faci plăcerea să te duci acasă și să te ocupi de toate astea. O să te anunț când ies din spital.

– Rămân la Londra, se încăpățână Glenna.

– Fii rezonabilă ! S-ar putea să treacă luni de zile până ce voi putea merge din nou. Când trebuie să începi cursurile ? Săptămâna viitoare, nu-i așa ? De ce crezi că aș avea nevoie de tine aici ? Cine ți-a băgat ideea asta în cap ?

– Tu.

El făcu ochii mici.

– Îmi pare rău să te dezamăgesc, micuțo. Prezența oricărei alte femei aici, lângă mine, ar fi avut același efect ! Păcat că domnișoara Sidney nu-și uită rolul de infirmieră. Dacă ar fi putut să se ocupe de mine... din toate punctele de vedere, asta ar fi ușurat lucrurile !

Nu-i spunea nici o noutate Glennei. Bănuise ea ceva... Dar suferea auzindu-l vorbind astfel. El o privi cu atenție. În ochi avea o expresie de exasperare, dar și de tandrețe.

– Nu pot să te las să rămâi aici, zise el. *Nu trebuie* să te las.

– Nu mă poți obliga să mă întorc acasă !

– Pot și trebuie s-o fac. Glenna, dacă nu te duci să-ți continui studiile, îți voi închide ușa-n nas. Știi bine că pot să-mi aleg vizitatorii.

Ea își încovoie umerii, ca sub o greutate.

– De acord, zise ea în sfârșit. Mă voi întoarce acasă. Dar voi veni să te văd la fiecare sfârșit de săptămână. Asta accepți ?

– Dacă vrei tu... Reamintește-ți însă că n-ai nici o obligație față de mine. Poți hotărî de pe o zi pe alta să nu mai vii să mă vezi. Voi înțelege.

– Nici tu, zise încetișor Glena. Nici tu nu ai nici o obligație față de mine.

*
* *

Familia ei îi întâmpină hotărârea cu multă ușurare. Tânăra fată dorise întotdeauna să se facă învățătoare. Ai săi nu puteau înțelege hotărârea ei bruscă de a-și abandona studiile pentru a se consacra unui aproape necunoscut.

– Mă bucur că ai reflectat și te-ai răzgândit, îi zise mama sa.

– Nu eu m-am răzgândit, declară Glenna. *El*... El a spus că va refuza să mă mai vadă dacă rămân la Londra.

– Oh, Glenna ! exclamă Alison. Atât de puțin înseamnă tu pentru el ?

Glenna zâmbi încurcată.

– Ba din contră ! Se teme că nu va mai putea merge vreodată și... nu vrea ca eu să-mi distrug viața din cauza lui.

– Ți-a spus el așa ? întrebă doamna Lawrence.

– Oh, nu ! A făcut cu mine un fel de târg : ori îmi reiau studiile, ori îmi închide ușa-n nas. Și apoi, mi-a spus că o să mă anunțe când iese din spital.

Frații și sora ei se priviră unii pe alții cu subînțeles.

– Ți-a dat papucii ! îi spuse Tony cu sinceritatea celor optsprezece ani ai lui.

Glenna continua să zâmbească, sigură pe ea.

– Și-a scurtat vacanța pentru ca să se întoarcă în Anglia cu mine. După accident, în starea aceea de semiconștiență, n-a încetat să-mi strige numele.

Făcu ochii mari și continuă să vorbească, parcă pentru sine :

– Mă iubește oare ? Nu știu... Dar nu-i sunt chiar indiferentă.

– Îți cunoaște sentimentele ? o întrebă Alison.

– Probabil. Eu... eu sunt destul de transparentă...

*
* *

În week-end-ul următor, Glenna se întoarse la Londra. Putea să locuiască la niște prieteni de-ai lui Robin. Aceștia avuseseră amabilitatea să-i pună la dispoziție o cameră pentru a nu mai cheltui cu hotelul.

Prietenii lui Robin erau tineri, drăguți, primitori și totodată, foarte discreți. Nu-i puseră nici o întrebare

despre motivele care o aduceau în mod regulat la Londra.

De când se cunoscuseră, nu fusese niciodată atât de mult timp despărțită de Ric. Împinse ușa aproape cu timiditate.

Lângă pat, pe un scaun, se afla un băiețel. La intrarea ei, acesta îi zâmbi și ea îl recunoscu imediat. Era copilul din restaurant...

– Bună ziua ! îi spuse el.

Puse mâna pe o pereche de cârje sprijinite de pat și se ridică.

– Oh, nu, nu pleca...

– Îi țineam de urât așteptând sosirea dumneavoastră. El mi-a salvat viața, știți !

Ric făcu prezentările :

– Glenna, el este Jimmy. Jimmy, ea este domnișoara Lawrence.

– Îmi amintesc de dumneavoastră, spuse copilul. Ați fost acolo când a avut loc accidentul.

Băiețelul își plecă privirea și atunci observă Glenna că, între cele două cârje, spânzura un singur picior. Copilul îi remarcă expresia îngrozită de pe față.

– Oh, o să se aranjeze, o liniști el. O să-mi facă un picior de plastic. Voi merge la fel de bine ca și înainte !

Sărind între cârjele lui, copilul se îndreptă spre ușă. Glenna se repezi să-i deschidă.

– Mulțumesc ! îi zise el. Când voi avea piciorul de plastic, n-o să mai am nevoie de ajutor !

După plecarea copilului, Ric îi aruncă :

– Ești gata să leșini ! Așază-te o dată ! Ești mai palidă decât cearșafurile astea ! De ce ești în halul ăsta ? Din cauza cârjelor ? Sau a amputării ?

– Mi s-a spus că a fost rănit la picior. Nu știam că-l pierduse. Și apoi, revăzându-l, mi-am amintit de noaptea aceea îngrozitoare... Așadar, tu i-ai salvat viața ?

– Oh, nu sunt un erou ! Am vrut doar să mă duc să-l iau de acolo. Și apoi, a venit explozia. Atunci, l-am trântit la pământ...

– Și i-ai făcut un scut cu trupul tău ?

– De unde știi ? o întrebă el sarcastic. Te uiți prea mult la televizor ! A fost o reacție instinctivă.

– De ce ți-ai riscat viața ? Nici măcar nu-l cunoșteai ! Și părinții lui erau acolo...

– Mi-ai spus că îți este simpatic. Dacă ar fi fost și numai pentru atât, trebuia să-l salvez ! zise el pe un ton lejer, zâmbindu-i. Și apoi, n-am stat prea mult pe gânduri ! Am fugit spre el. Dar aveai dreptate, este un băiețel foarte simpatic. Vine din când în când să mă vadă. Sunt eroul lui. Nu este deloc neplăcut să fii admirat astfel ! Nu mă mai satur ! zise el ironic.

– Dacă ai atâta nevoie de a fi admirat, de ce m-ai gonit ?

– Pentru că de la tine nu aștept admirație.

– Ce aștepți de la mine ?

– Nimic.

Nu mai zâmbea, de data asta. Ochii lui erau goliți de orice expresie.

– Uitasem complet de Jimmy, murmură Glenna. I-ai văzut părinții ?

– Da. Nu-și pot ierta că l-au scăpat din ochi în seara aceea...

– Cine ar putea să-i condamne ? Era atâta lume în jur. Ti-au fost recunoscători ?

– E stânjenitor ! Să schimbăm subiectul !

Ea îi zâmbi.

– Bun. Ce mai faci ? îl întrebă.

– Există o ușoară ameliorare. Dar n-am chef să vorbesc despre mine.

– Ești cam dificil astăzi. Ai mai avut vizitatori ?

Pe noptieră se aflau niște cărți de vizită, flori și un coș cu fructe.

– S-ar zice că prietenii se gândesc la tine.

– Ia niște struguri, îi propuse Ric. Eu nu voi putea mânca niciodată toate astea.

– Nu, mulțumesc. Nu prea-mi plac strugurii.

Pe un ton cât mai natural, ea îl întrebă :

– Ai încercat să mergi cu cârje ?

– Nu. Nu cred că se va întâmpla asta vreodată.

– Totuși, cu cârje vei face primii tăi pași.

– Știi bine ce spun doctorii ! Doar te-a pus în temă Adrian asupra diagnosticului.

– Da.

– Atunci știi bine că nu vor exista niciodată „primii pași" !

Ea îl privi atent, cu uimire.

– Dumnezeule ! Nu te-aș fi crezut un defetist ! Și, în plus, îți mai și plângi de milă !

Furia făcu să-i scânteieze ochii. Apoi îi zâmbi răutăcios.

– Oh, mărinimoasa învățătoare ! Răbdarea n-a dat roade ? Nu-i nimic, atunci folosești maniera dură ! Ar fi trebuit să știi că eu sunt un defetist ! Nu-ți amintești împrejurările întâlnirii noastre ?

– A fost altceva ! ripostă ea.

– Încetează să mai faci pe „profesoara" cu mine și vino aici !

El întinse brațele și o trase lângă pat, aplecând-o asupra lui. N-o sărută. O ținu doar strâns în brațe. Fața îi era cufundată în părul ei bogat, blond.

Încet-încet, se mai relaxă, inspiră adânc şi apoi îi dădu drumul.

Ea îşi cufundă privirea în ochii lui întunecaţi şi întâlni o nespusă tandreţe.

– Eşti foarte drăguţă că ai venit, Glenna. Mulţumesc.

– Am venit pentru că aşa am dorit eu.

– Promite-mi că n-ai s-o faci niciodată din milă. Sau din datorie.

– Îţi promit, îl asigură ea zâmbindu-i.

El îi mângâie uşor părul, apoi o sărută tandru. Glenna îşi cuibări capul la pieptul lui.

La un moment dat, el tresări brusc şi ea se ridică.

– Te doare ceva ? Te-am lovit eu ?

– Nu. Bineînţeles că nu ! O crampă doar, atâta tot...

Şi se lăsă să cadă pe perne.

– E mai bine...

Glenna îi luă mâinile în palmele ei.

– Ric !

– Da ?

– Spune-mi... Cam pe unde te afli ?

– Unul din picioare îmi este complet amorţit. Celălalt răspunde la „stimuli", cum zic doctorii... Ei nu pot spune încă dacă voi putea merge. Dacă se va întâmpla asta, voi avea nevoie... de ajutor.

– De cârje ?

– Mai bine să spunem lucrurilor pe nume. De cârje, da.

– Şi de ce nu ? Înţeleg că o asemenea perspectivă n-ar încânta pe nimeni. Dar, dacă asta poate să te ajute, va trebui să te obişnuieşti cu gândul.

– Crezi că voi reuşi ? Deocamdată, nici vorbă să mă ţin pe picioare. Nici măcar cu cârje.

– O să poți. Faci exerciții ?

– Oh, da, răspunse el agasat. Fac zilnic fizioterapie intensivă.

– Foarte bine.

– Foarte bine... repetă el în zeflemea. Ce ? Crezi că atunci când voi termina exercițiile o să mă vezi mergând de ici-colo cu cârjele ?

– Ric... Atâția o fac...

El închise ochii.

– Știu... Dacă voi reuși să-mi mai folosesc picioarele, chiar și parțial, înseamnă că voi avea noroc, îmi dau seama de asta... În sfârșit, poate că voi ajunge să mă obișnuiesc și cu ideea cârjelor, într-o zi !

– Nu este sigur că vei avea nevoie de ele.

– Ce vrei să spui ?

– Încearcă să te convingi că vei reuși să mergi din nou ! Pe picioarele tale ! Fără nici un fel de ajutor ! Poți, Ric !

– Câtă încredere ai în mine !

– Încearcă, Ric ! Te rog !

– Pentru tine ?

Ea scutură din cap.

– Nu, eu nu am nici un drept să-ți cer asta. Ne-am înțeles, fără obligații între noi... îți amintești ? Fă-o pentru tine.

– Mă întreb dacă merit strădania asta.

– Sunt sigură.

El râse ușor.

– Va fi greu...

– Aș vrea să te ajut, Ric.

Acesta zâmbi amar.

– Fără tine, n-am să reușesc.

CAPITOLUL IV

Când Ric avea vizitatori, Glenna aştepta plecarea lor şi abia după aceea intra în rezerva lui. Dacă se afla deja înăuntru când apărea vreun nou-venit, se eclipsa discret.

Şi atunci, de cele mai multe ori, se ducea să-l vadă pe Jimmy.

– Aşadar, nu-ţi plac prietenii mei ? o întrebă Ric o dată.

– Ce întrebare caraghioasă !

– Cum adică ?

– Nu-i pot iubi sau detesta în bloc ! Are ficcare o personalitate proprie, un anume caracter. Şi apoi, nici nu-i cunosc prea bine...

– Pentru că nu stai niciodată împreună cu ei mai mult timp.

– Vin să te vadă pe tine. Nu pe mine. De altfel, n-ar trebui să ai mai mulţi vizitatori deodată.

– Cine a spus asta ? Uneori îmi vorbeşti ca o infirmieră ! Nu-ţi place că mai vin şi alţii să mă vadă ? Oare eşti geloasă ?

– Nu vorbi prostii ! îi replică ea străduindu-se să rămână calmă. Când e prea multă lume în încăpere, nu prea îţi e bine.

– Cum aşa ?

– Te indispune.

El îi aruncă o privire furioasă, apoi îi zâmbi, puțin iritat.

– Foarte bine, sunt prost dispus. Ar trebui să-mi cer scuze ?

– Ai vrea asta ?

– Nu chiar.

Și întinse mâna spre ea.

– Vino.

Ea nici nu se mișcă. El își lăsă mâna să cadă pe

– Foarte bine, Glenna. Vrei să mă scuzi ? Și acum, vino... te rog.

Abia atunci, ea se supuse.

* * *

O dată, când deschise ușa, observă că Ric are deja o vizitatoare, o fată care se aruncase peste el și plângea în hohote la pieptul lui.

Glenna șovăi o clipă în prag. Ric îi adresă o privire rugătoare. Era evident că-i cerea să-i vină în ajutor...

Glenna închise la repezeală ușa și plecă în căutarea domnișoarei Sidney, infirmiera.

– Mă ocup eu, zise aceasta.

Când, după zece minute, Glenna se reîntoarse în camera lui, tânăra fată dispăruse.

– Unde ai dispărut ? o bombăni bolnavul. N-ai priceput că aveam nevoie de ajutor ?

– M-am gândit că nu trebuie să mă amestec în asta. Am anunțat-o pe domnișoara Sidney, și se vede treaba că a fost eficace !

– Oh, da ! În mai puțin de treizeci de secunde, a reușit s-o conducă pe Mariana afară.

– Mariana ? ce nume frumos !

– Și fata este frumoasă.

Glenna izbucni în râs.

– Îți cade în brațe o fată frumoasă, și tu vrei să te debarasezi repede de ea !

El zâmbi amuzat.

– Mariana a moștenit temperamentul latin al mamei sale, italiancă. Dramatizează totul cu ușurință... Tocmai s-a certat cu flirtul ei de moment și spera că poate să reînnoade relația cu mine – am fost descori împreună până acum câteva luni. Nu știa că am devenit... infirm. De asta plângea. Îi stă bine când plânge, și ea știe asta.

Glenna îi aruncă o privire rapidă.

– Ai făcut să plângă multe femei ?

– Nu. Pe tine te-am făcut să plângi vreodată ?

Ea dădu negativ din cap. Evită să-i spună că adesea, seara, adormea pe o pernă udată cu lacrimi.

– Poate că emoția Marianei era sinceră ! protestă ea. Crezi că joacă teatru... Judeci prea pripit oamenii, nu crezi ?

El îi luă mâna și vru să spună ceva. Dar în clipa aceea intră unchiul lui. Când acesta venea să-și viziteze nepotul, Glenna nu ieșea din cameră. Se înțelegea bine cu unchiul lui Ric. Și el o aprecia, și, descori, când plecau de la spital, o invita la o cafea. Vorbeau despre Ric și se încurajau reciproc.

Începură toți trei să trăncănească. Apoi, cu un gest de enervare, Ric își dădu la o parte pătura plângându-se că-i este prea cald. Încăperea avea aer condiționat, și totuși atmosfera era destul de înăbușitoare. Adrian vru să deschidă geamul. Acesta însă era foarte sus. Se pregătea să se urce pe un scaun, când intră infirmiera.

– Lăsați-mă pe mine, domnule Burnett, sunt obișnuită.

Și fata se urcă pe scaun.

– Toți bolnavii se plâng azi că le este prea cald !

Glenna se afla de cealaltă parte a patului. De acolo, putea să-i vadă în același timp pe cei doi bărbați și pe domnișoara Sidney. Halatul alb al acesteia nu ascundea nimic din formele tinerei infirmiere. Îi puseseră în valoare sânii frumoși, iar picioarele erau superbe.

În încăpere se lăsă o tăcere apăsătoare. Adrian și Ric priveau amândoi, cu aceeași expresie admirativă, silueta tinerei fete.

Domnișoara Sidney reuși fără mare greutate să deschidă fereastra. Atunci, Adrian se repezi s-o ajute să coboare. Ea îi mulțumi, roșind toată și netezindu-și halatul cu un aer jenant.

Adrian zâmbea. Nimeni n-ar fi spus că are patruzeci și șapte de ani ! Părea mult mai tânăr.

După ce infirmiera ieși din încăpere, Glenna se întoarse spre cei doi bărbați, foarte indignată.

– Exagerați amândoi ! exclamă ea. Ați făcut-o să se simtă îngrozitor de stânjenită.

– Oh, nu mai e o copilă ! protestă Ric. Este mai mare decât mine.

– Câți ani are ? întrebă Adrian.

În același timp, Glenna întrebă și ea :

– De unde știi ?

– Are douăzeci și nouă de ani, răspunse Ric. Am întrebat-o.

– Ți s-a părut că era chiar stânjenită ? o întrebă Adrian pe Glenna.

– Evident. O priveați amândoi de vi se învârteau ochii în cap...

– O admiram ! o corectă Adrian. Ca pe o statuie, ca pe un tablou...

– Sau ca pe un bărbat, adăugă Ric. Nu ţi s-a întâmplat niciodată să priveşti un bărbat pentru că era seducător, Glenna ?

Aceasta nu răspunse. Îşi amintea de ziua în care îl văzuse prima oară pe Ric...

– Da, admise ea în sfârşit. Dar nu într-un mod atât de ostentativ.

– De ce să nu admiri fetele frumoase? se miră Ric. Îmi face plăcere s-o privesc pe domnişoara Sidney. Într-un spital nu prea ai multe lucruri frumoase de văzut, Glenna ! Ţie nu-ţi place să fii admirată ?

Tânăra fată roşi.

– Încetează s-o mai terorizezi pe Glenna, Ric. Este chiar curajoasă că te suportă !

– Nu este obligată să mă suporte.

Unchiul lui nu mai spuse nimic. Îl privi doar îngândurat şi se îndreptă spre uşă.

Voi încerca s-o fac pe domnişoara Sidney să uite comportamentul nostru neplăcut, zise el.

De cum închise uşa, Ric, aruncă :

– Crede că acum o să ne certăm !

– Urăsc certurile.

– Totuşi, ar trebui să fii obişnuită ! Nu te ciondăneai niciodată cu fraţii tăi ?

– Se întâmpla când eram copii. Dar nu era niciodată grav. Suntem o familie foarte unită.

– Vorbeşte-mi despre ai tăi. Câţi ani au ? Ce fac ? Alison este la fel de frumoasă ca tine ?

– Este mult mai frumoasă !

– Se sacrifică şi ea pentru alţii ? Ca tine ?

– Ce idee stupidă ! Eu nu mă sacrific pentru nimeni !

El râse, în zeflemea.

– Săptămâna viitoare n-am să pot veni, zise dintr-o dată Glenna.

– Ești absolut liberă, știi asta. Când nu vei mai vrea să vii...

– Oh, încetează ! Ești ridicol, Ric ! îi tăie ea vorba. Știin doar că-mi face plăcere să vin. Dar sâmbătă este ziua gemenilor și va fi o mică petrecere acasă. Avem obiceiul să ne sărbătorim zilele de naștere, și eu nu pot să lipsesc.

– În curând, va fi și ziua mea...

– Când ?

Ea își notă cu grijă în memorie data. Nu va uita să-i trimită un cadou în ziua aceea.

– Nu mă asculți ce spun ! îi reproșă Ric, care continuase să vorbească.

– Scuză-mă. Mă gândeam ce cadou aș putea să-ți fac de ziua ta.

Ric oftă și-i mângâie părul. Ea își puse capul pe pieptul lui. Mâinile lui erau blânde, gesturile pline de tandrețe. De ce nu era întotdeauna așa ? În cea mai mare parte a timpului, se afla în defensivă, avea schimbări bruște de dispoziție.

Ea îi găsea mereu scuze. Atitudinea lui nu era datorată suferinței morale și fizice ?

*
* *

Petrecerea de ziua gemenilor fu foarte reușită. Glenna se distra, dar nu se gândea decât la Ric... Și-l imagina în spital, singur și trist. Îi avea totuși pe Adrian și pe prietenii lui. Dar, în ultima vreme, vizitele acestora se mai răriseră.

Bău ceva mai mult decât de obicei. Spera că alcoolul o va ajuta să uite. Apoi, flirtă cu prietenii fraților ei.

Era cam la al patrulea punci când Robin, fratele ei mai mare, îi atrase atenția :

– Ai băut destul !

– Nu-ți face griji. Mă simt bine...

– Ai face mai bine să treci pe limonadă de-acum.

Alison veni și ea lângă ei.

– Ce s-a întâmplat ? Robin, exagerezi ! Știi bine că Glenna nu bea niciodată mai mult de două pahare la o petrecere !

– De data asta, și-a depășit doza obișnuită !

Obrajii Glennei erau îmbujorați. Ochii îi scânteiau cu o strălucire neobișnuită.

– Las-o să se distreze și ea ! zise Alison. Biata de ea, trebuie să-și mai schimbe gândurile. Nu-l lua în seamă, Glenna.

Aceasta zâmbi.

– Are dreptate. Am băut cam mult.

Își termină punciul și-i întinse paharul fratelui său cu un aer malițios.

– Ai putea să-mi dai un pic de limonadă, Robin, te rog ?

Alison, care nu stătea niciodată prea mult timp supărată, îi adresă un zâmbet surorii sale.

– Îmi pare bine că te văd râzând, Glenna. În aceste ultime săptămâni, n-ai făcut decât ai studiat. Și i-ai făcut vizite la spital în fiecare week-end acestui misterios băiat...

– Ric nu e deloc misterios ! protestă Glenna.

– Nu vorbești prea des despre el...

– Ce să vorbesc despre un om care stă douăzeci de ore din douăzeci și patru într-un pat de spital ?

Expresia Glennei deveni din nou îngrijorată şi Alison se învinui pentru lipsa ei de tact.

– Astă-seară nu te mai gândi la el ! îi sugeră ea. Distrează-te !

Să nu se gândească la Ric ? Era imposibil... Totuşi, se străduí în tot cursul serii să participe la veselia generală.

A doua zi dimineaţă, se trezi cu o durere de cap îngrozitoare. Ajută la strânsul farfuriilor şi la făcut curat, apoi se culcă din nou. Coborî abia la ora ceaiului.

Robin îi adresă un zâmbet plin de subînţeles.

– Cum te simţi ?

– Mai bine, mulţumesc. Şi te rog, să nu-mi spui că m-ai prevenit...

– Îmi stătea pe vârful limbii ! Dar am să tac. Te vei duce săptămâna viitoare să-l vezi pe Ric ?

– Bineînţeles.

– Alison şi cu mine suntem invitaţi la Londra sâmbătă seara. Vom pleca cu maşina. Vrei să vii cu noi ?

Glenna acceptă imediat. Să meargă cu maşina era mult mai plăcut decât cu trenul. Robin o va lăsa în faţa spitalului, tocmai la timp pentru vizita de după-amiază.

Din păcate, după ce parcurseseră aproape trei sferturi din distanţă, motorul se opri, după câteva rateuri. Profitând de inerţie, Robin conduse maşina către marginea şoselei.

Verifică benzina. Mai era încă destulă... Săltă capota şi examină motorul.

– Nu văd ce-ar putea fi... bombăni el. Poate că e de vină carburatorul... Am să fac semn cuiva să mă ducă până la primul garaj, să aduc pe cineva să ne remorcheze.

– Dar asta o să dureze o veşnicie ! strigă Glenna. Eu trebuie să ajung la spital !

– Mă tem că nu va fi posibil, oftă Robin. Vei ajunge pentru vizita de seară.

– Ric mă așteaptă ! Acum !

Ea ezită o clipă.

– Ce-ar fi să fac autostopul...

– În nici un caz ! hotărî fratele ei cu autoritate. Vei rămâne aici cu Alison. Vom pleca toți trei împreună, imediat ce mașina va fi reparată.

Glenna vru să protesteze, dar renunță când văzu expresia hotărâtă de pe fața fratelui său.

– Măcar pot să merg cu tine până la garaj ? Îi voi telefona unchiului lui Ric și-i voi spune ce s-a întâmplat.

– Nu vreau ca Alison să rămână singură aici. Voi telefona eu în locul tău.

Puțin după aceea, opri un automobilist. Acesta se credea foarte tare în mecanică și se aplecă spre motor cu un aer sigur pe el. Timpul trecea... În sfârșit, se ridică :

– Nu, nu găsesc ce are... mărturisi el.

Glenna fierbea de nerăbdare. În sfârșit, Robin plecă cu automobilistul amabil. Avea în buzunar numărul de telefon al lui Adrian.

– Ai dat de el ? îl întrebă Glenna când el se întoarse cu mecanicul.

– Nu, n-a răspuns nimeni. Am încercat să telefonez la spital, dar centrala era mereu ocupată.

Expresia de pe fața Glennei era din ce în ce mai îngrijorată. Alison o cuprinse cu brațul pe după umeri.

– Nu-ți face griji, Glenna ! O să-l vezi diseară, o să-i explici ce s-a întâmplat... Câteva ore acolo, nu-i mare lucru !

– O să-și imagineze că n-am să mai vin. N-am fost la el de săptămâna trecută. Va crede că... l-am lăsat baltă !

– Știa că săptămâna trecută nu te vei duce la Londra ?

– Da. Dar dacă nu mă vede nici astăzi, o să-și imagineze că a fost un pretext...

– Ei, hai, Glenna ! Doar atât te cunoaște ?

Fața tinerei fete se mai lumină un pic.

– Ba nu, mă cunoaște bine... Dar, înțelegi, când te afli țintuit într-un pat de spital, vezi lucrurile altfel. Cele mai mici detalii iau o importanță exagerată.

– De unde știi ?

– Alison, ce naiba ! Eu bănuiesc ce simte el ! Intuiția... dacă vrei.

– Intuiția murmură Alison.

Nu mai adăugă nimic. Intuițiile Glennei se dovediseră de multe ori false... Dar nu era acum momentul s-o liniștească spunându-i asta.

Când, în sfârșit, porniră, Glenna era de-acum resemnată. Nu-și mai privea ceasul în fiecare clipă...

Ajunseră la spital exact la timp pentru vizita de seară.

Alison îi aruncă o privire fratelui său.

– Ce-ar fi să mergem la Ric să-i explicăm ?

– Hai să mergem ! fu de acord Robin.

Glenna nu zise nimic. Ei luară tăcerea ei drept încuviințare. Ric nu dorise niciodată să primească vizitele fraților ei. Și totuși, deseori îi punea întrebări în legătură cu ei. Poate că-i va face plăcere să-i cunoască pe Alison și Robin.

Și apoi... s-ar putea să fie supărat pe ea că nu venise după-amiază. Prezența lui Alison și a lui Robin îl va împiedica poate să-și manifeste proasta dispoziție...

CAPITOLUL V

Glenna rămase încremenită în prag. Patul era gol, cearşafurile bine întinse.

Ric era aşezat lângă fereastră şi citea. Nu părea să mai fie deloc acelaşi om pe care-l văzuse ultima dată... Era teribil de seducător, şi în acelaşi timp, un pic distant.

De speteaza scaunului era sprijinită o pereche de cârje.

Glenna şovăi, cuprinsă de timiditate. Alison şi Robin intrară în urma ei.

Ric o privi pe Alison.

– Dumneata trebuie să fii Alison ! ghici el. Glenna a ştiut să te descrie perfect.

Tot ceea ce-i spusese Glenna despre sora ei, fusese : „ea este mult mai frumoasă". Dar exista o oarecare asemănare între cele două fete. Lui Ric nu i-a fost greu să ghicească identitatea vizitatoarei.

De altfel, Glenna nu fusese niciodată geloasă pe frumuseţea surorii sale.

– Am venit să ne alăturăm scuzelor Glennei, zise Alison. Am luat-o cu noi, cu maşina, la Londra, şi din nefericire, am făcut pană !

– Ce ghinion ! făcu Ric. Dar Glenna nu are de ce să-şi ceară scuze. Nimic n-o obligă să vină să mă vadă.

– Am încercat să telefonez, interveni Robin. Nu l-am găsit pe unchiul dumitale, iar centrala spitalului era tot timpul ocupată.

– Vă mulţumesc că v-aţi străduit atât. Dar nu era nevoie.

– I-am spus eu Glennei că ai să înţelegi, zise Alison. Probabil că ai o mulţime de vizitatori !

Ric zâmbi fără să răspundă.

– Unchiul tău a fost ? întrebă Glenna.

– Azi după-masă, nu. Cred că vine diseară.

– Săptămâna trecută l-ai văzut ?

– Bineînţeles. Încetează să-ţi mai faci griji, Glenna ! Şi Mariana a fost duminica trecută...

Zâmbi din nou.

– M-a ţinut de mână şi m-a sufocat cu cuvinte dulci... Ei, cum a fost petrecerea ?

– Foarte frumoasă, răspunse Glenna.

Pe Alison o agasa faptul că-l auzise pe Ric vorbind despre o altă femeie în faţa surorii ei. Hotărî că Ric merita o pedeapsă.

– Oh, a fost o petrecere foarte reuşită ! îl asigură ea. Glenna a fost regina serii ! Nu-i aşa, Robin ?

– Se poate spune şi aşa, mormăi tânărul.

Îşi aminti de cele patru pahare de punci pe care le băuse sora lui...

– Hai, nu mai fi atât de sever ! exclamă Alison. Surioara ta era foarte curtată, desigur ! Roiau bărbaţii în jurul ei ca albinele pe lângă un borcan cu miere ! Are şi Glenna dreptul să se distreze !

– Ce tot spui ! protestă Glenna. Dar eu...

Alison izbucni în râs.

– Nu mai fi aşa modestă ! Ai avut succes, te-ai distrat... Nu asta este important ?

– Ba da. Dar...

Se întoarse către Ric. Faţa tânărului era împietrită.

– Ai dreptul să te distrezi, Glenna, zise el.

Ea avu impresia că este doar o fetiţă care primeşte o notă bună !

Adresându-i-se lui Alison, Ric continuă :

– Şi dumneata trebuie să fi avut succese !

Îi aruncă o privire admirativă. Alison era obişnuită cu genul acesta de complimente. Îi răspunse printr-un zâmbet, dar privirea îi rămase rece.

Era surprinsă să vadă cât de seducător era Ric. Se aşteptase să găsească un invalid cu faţa palidă şi gălbejită... Dar ea nu era genul să intre în concurenţă cu sora ei.

– De ce nu vă aşezaţi pe pat ? întrebă Ric.

– Oh, este prea frumos făcut ! zise Glenna. Riscăm să se supere infirmierele.

– Alison, n-ar trebui să mai întârziem, zise Robin. Ne aşteaptă prietenii noştri şi nu putem spune că ajungem prea devreme !

– Mi-a părut bine că v-am cunoscut, zise Ric zâmbind.

Fără să-şi ia privirea de la Alison, adăugă :

– Mai veniţi să mă vedeţi !

Alison nu zise nimic. După plecarea lor, Glenna exclamă :

– Aşadar, ai luat cârjele ! Ţi-a fost greu să te obişnuieşti ?

– Oh, o să vină şi asta cu timpul.

– Într-o zi, vei merge fără ele !

– Într-o zi... Tu eşti mereu optimistă, nu ?

– Nu-i mai bine așa ? Nu folosește la nimic să te lamentezi.

– Vrei să spui că eu mă lamentez ?

– Nu, nici vorbă !

Glenna avea o poftă nebună să îngenuncheze și să-și pună capul pe pieptul lui. Dar îl simțea nervos și prost dispus, așa că nu îndrăzni.

Adrian nu întârzie să apară. O salută călduros pe tânăra fată.

– Ne-ai lipsit, îi spuse el. Ei, a fost reușită petrecerea aia ?

– Sora ei mi-a spus că Glenna a fost regina serii, declară Ric pe un ton lejer.

– Bravo ! exclamă Adrian.

Se întoarse către nepotul său.

– Îți aduc vizitatori, Liz Warman cu logodnicul ei.

Expresia lui Ric nu se schimbă, deși Glenna simți că vestea aceasta era un șoc pentru el.

– Logodnicul ei ? întrebă el, în sfârșit.

– Da, un canadian. Tocmai au venit la Londra. M-am dus să-i iau de la aeroport. Liz a ținut neapărat să te vadă !

– Peste cinci minute, bombăni Ric. Ajută-mă să mă duc în pat...

Șederea aceasta mai îndelungată pe scaun îl obosise, constată Glenna. Adrian îl ajută să se așeze în pat. Ea îi puse halatul de casă pe cuier și-i întinse bine cearșafurile. În timpul acesta, Adrian se duse să aducă vizitatorii.

Glenna schiță o mișcare ca să plece, dar Ric o prinse de încheietura mâinii și o obligă să rămână lângă el.

Liz Warman era o tânără destul de scundă, cu părul aproape negru și cu niște minunați ochi violeți. După ce-l sărută pe Ric, i-l prezentă pe logodnicul ei. Acesta

părea că nu prea se simte în largul lui în camera de spital.

Liz începu să povestească despre şederea ei în Canada. Stătuse acolo şase luni. Glenna înţelese că-l cunoştea pe Ric de multă vreme. Familia ei şi cu Adrian erau prieteni.

Ric continua s-o ţină pe Glenna de mână. La un moment dat, ea încercă să se retragă. Dar el o strânse şi mai tare, fără măcar s-o privească, şi ea renunţă să-şi mai elibereze mâna.

Liz îl întrebă apoi pe Ric dacă data ieşirii lui din spital era stabilită deja.

– Va trebui să vii să ne vezi ! O să ne instalăm la părinţii mei pentru următoarele două luni...

– E posibil să fiu încă în spital. Doctorii nu au deloc chef să mă lase să plec. Şi, chiar când îmi vor da voie să plec acasă, voi fi în continuare pe jumătate invalid...

– Dar n-o să foloseşti cârjele astea o veşnicie ! strigă Liz. Doar nu...

Se întrerupse brusc când întâlni privirea tânărului.

– Oh, Ric ! lansă ea cu disperare. Nu se poate ! Adrian mi-a spus că o să te vindeci !

– Poate... Totuşi, va dura mult până atunci. Foarte mult...

– Ai să reuşeşti ! îl încurajă ea.

Glenna se simţea jenată să asiste la această scenă. „Oare şi când îl încurajez eu pe Ric, vocea mea sună la fel de fals ?" se întrebă ea. Nu, cu siguranţă nu... Evident, Liz nu credea că Ric va mai merge vreodată. Pe când ea, era convinsă.

Liz se străduia să zâmbească cu un aer optimist. Zâmbetul ei era însă dezminţit de privirea îngrozită şi plină de milă. „Nu-i arăta că îţi este milă !" îi venea Glennei să strige.

Spre marea ei ușurare, veni și ora când vizitatorii trebuiau să plece.

– Ai să vii și mâine ? o întrebă Ric.

– Bineînțeles.

Continuă s-o strângă de mână. Liz se aplecă și-l sărută ușor pe buze. Canadianul o prinse apoi de braț cu un aer posesiv, iar lui Ric îi întinse mâna.

Acesta se prefăcu însă că nu vede mâna lui întinsă și se întoarse către Glenna.

– Dar tu, tu nu mă săruți ?

Ea se aplecă, și atunci el o înlănțui cu brațele aproape cu brutalitate și o sărută cu o violență pătimașă. Când îi dădu drumul, Glenna era roșie ca focul la față.

Liz o privi uimită. Și logodnicul ei părea surprins. Adrian își țintuia cu privirea nepotul, cu o expresie dură pe față.

– Pe mâine ! zise Ric fără să pară impresionat de uimirea celorlalți.

În ochii lui scânteietori nu era însă nici un pic de blândețe. Glenna îi adresă un zâmbet tremurat și ieși fără să-i mai spună la revedere.

Tânăra fată dormi foarte prost, un somn întretăiat de coșmaruri. Imediat după prânz, se duse la spital. Robin și Alison urmau să vină s-o ia la sfârșitul vizitei. Glenna spera că ei vor veni până în camera lui Ric.

Ezită o clipă înainte de a deschide ușa.

– Jimmy a plecat acasă, o anunță imediat Ric.

Stătea așezat pe pat. Halatul și cârjele erau puse pe un scaun alăturat.

– E o veste bună, zise Glenna. Dar o să-ți lipsească !

– Da, răspunse Ric. Mi-a promis că va veni să mă vadă. Mă întreb dacă-și va ține promisiunea.

– Sunt sigură !

– Mereu optimistă ! strigă el, puțin agasat.

Îi arătă scaunul de alături.

– Așază-te o dată ! Pune toate astea în altă parte...

Ea împături halatul și-l puse la capătul patului.

– Ce țesătură frumoasă !

– E un cadou.

Glenna fu cât pe-aci să-l întrebe cine i-l oferise, dar tăcu.

– Un cadou de la Adrian, adăugă Ric sec.

– Îmi place de Adrian, zise ea. Dar tu, ce părere ai despre Robin și Alison ?

– Sunt foarte simpatici. Dar sora ta nu mă poate suferi !

– De ce spui asta ?

– M-a făcut să simt acest lucru. Și unde mai pui că avea dreptate : m-am purtat răutăcios cu tine.

– Oh, nu ! îl asigură tânăra fată.

Așadar, Alison și Robin remarcaseră asta ? se întrebă ea în același timp.

– Știi bine că-i așa. Doar sora ta nu este proastă!

Glenna îi zâmbi maliții.os.

– E mai frumoasă ca mine, nu-i așa ?

Ric o privi îngândurat.

– Asta te face să te simți nefericită ?

– Nicidecum ! exclamă ea râzând. Eu sunt foarte mândră de sora mea !

– Ești prea drăguță, Glenna. E timpul ca eu să încetez să mai profit de bunătatea ta ! Nu vreau să mai vii aici.

Ea avu impresia că primește o palmă. Rămase mult timp tăcută. În sfârșit, își regăsi glasul :

– Nu vorbi așa, Ric ! Vrei să-ți arăți astfel mărinimia ?

– A venit şi rândul meu, nu ? Ascultă, Glenna, ai fost foarte bună şi răbdătoare cu mine. Acum, nu mai am nevoie de tine. În curând mă voi vindeca. Peste puţină vreme, voi putea să abandonez cârjele şi să mă întorc acasă.

– Chiar aşa ?

– Da. Îţi sunt recunoscător pentru vizitele şi pentru ajutorul tău. M-ai făcut să depăşesc un moment dificil. A fost drăguţ din partea ta...

– Drăguţ ! repetă ea îngrozită.

– Da, foarte drăguţ. Dar nu mai vreau să-ţi pierzi timpul cu mine. Eşti tânără, frumoasă... Ar trebui să te duci să te distrezi în loc să-ţi pierzi timpul cu vizitele pe care le faci unui infirm...

– Aşadar, îmi pierd tinereţea şi frumuseţea stând lângă tine ? strigă ea, izbucnind într-un râs nervos. Oh, Ric ! Data viitoare o să-mi spui că eşti un handicapat şi din alte puncte de vedere...

El îi aruncă o privire ciudată.

– Poate-i chiar aşa. Ştii care pot fi consecinţele unui astfel de accident ?

Ea îi întâlni privirea şi ghici ce încerca el s-o facă să înţeleagă.

– Vrei să spui, din punct de vedere sexual ? Asta nu schimbă cu nimic lucrurile.

– Dumnezeule ! Glenna, cum poţi vorbi astfel ?

– Scuză-mă, murmură ea. Mă refeream la atitudinea mea faţă de tine.

– Eşti mult prea tânără ca să-ţi dai seama ce vorbeşti ! Ia uite unde se afla mica fecioară de nouăsprezece ani, gata să-şi jertfească trupul şi sufletul unui infirm !

– Vorbeşti prostii !

– Nicidecum ! Amintește-ți... Te-am sărutat odată de-adevăratelea, în Franța. Atunci însă te-ai zbătut să scapi ! Te-ai simți mai în siguranță lângă un impotent ?

– *Ești* impotent ? îl întrebă ea direct.

El zâmbi ciudat.

– Nu.

– Eu sunt doar lipsită de experiență. Nicidecum speriată, declară ea.

– Deocamdată, eu n-am să pot să-ți corectez lipsa de experiență, zise el cu amărăciune.

Ea își ridică bărbia, sfidător.

– Nu ți-am cerut serviciile ! Eu nu țin în mod special să am asemenea experiență înainte... înainte de...

– Înainte de căsătorie ?

Ric își ascunse fața în palme. Era obosit ? Suferea ?

– Glenna, nu mai veni aici, o imploră el.

Își lăsă mâinile în jos și Glenna îi putu vedea expresia obosită și iritată.

– De ce ? întrebă ea.

– Pentru că eu doar mă folosesc de tine. Pentru că nu am nimic să-ți ofer în schimb. Nu am nevoie de tine. Îți faci iluzii.

– Bun, nu ai nevoie de mine. Dar pot să te ajut.

– Cum să te fac să înțelegei că nu vreau să te mai văd ?

– Când ai să fii pe picioarele tale și când ai să-mi spui : „Pleacă, nu mai este loc pentru tine în viața mea...", atunci te voi crede.

– Foarte bine, draga mea. Facem târgul.

De ziua lui, Glenna îi trimise două cărți : un best-seller și o culegere de poezii. Găsise această ultimă carte din întâmplare într-o librărie și, răsfoind-o, fusese cu-

cerită de frumusețea versurilor. Era o culegere de poezii din toate timpurile.

Când reveni să-l vadă pe Ric, observă imediat cartea de poezii pe noptieră.

– Ți-a plăcut ? îl întrebă ea. Îți place poezia ?

– Datorită ție, am învățat s-o apreciez. Îți mulțumesc, Glenna. Îți mulțumesc, de altfel, și pentru roman.

Vocea îi era neutră, fără nuanțe. Atitudinea lui, de asemeni. Se purta curtenitor și rece. Ai fi zis că ridica între ei un zid de gheață.

Curând apăru și Adrian, și cei doi începură să vorbească unul cu altul. Ric părea să ignore prezența vizitatoarei sale.

În sfârșit, Adrian se întoarse spre tânăra fată.

– Ți-a povestit Ric ce progrese a făcut ? În curând nu va mai avea nevoie de cârje. Acestea vor fi înlocuite cu un baston. Și, nu peste multă vreme, se va putea deplasa pe propriile-i picioare !

– Oh, Ric, nu mi-ai povestit toate astea !

– Doctorii spun că n-au mai văzut niciodată un bolnav atât de hotărât ! Moralul contează enorm aici... Și Ric dorește din tot sufletul să meargă din nou !

– Fără nici un alt ajutor ! adăugă Ric.

Glenna îl privi ironic.

– Ai să reușești, Ric ! îl asigură ea.

– Cât mai repede cu putință, sper !

– Bravo ! exclamă Adrian, fără să remarce tonul insinuant.

În cursul săptămânii următoare, comportamentul lui Ric față de ea nu se schimbă. Se purta în continuare rece și sarcastic.

Sărutările lui erau total lipsite de tandrețe, încât Glenna începu să le evite. El nu comentă atitudinea ei,

dar, în cursul conversației, devenea din ce în ce mai dezagreabil.

Adrian remarcă.

– Încetează, Ric ! interveni el într-o zi. Ești pe un pat de spital, fie. Dar ăsta nu este un motiv să te porți ca un copil capricios !

– Nu te amesteca, Adrian, te rog. Nu mai sunt un băiețel de care trebuie să ai grijă.

– Asta nu mă împiedică să-ți spun ceea ce gândesc. Îi datorezi scuze Glennei.

Ric strânse din dinți.

– Scuză-mă, Glena, zise el în sfârșit.

Câteva clipe mai târziu, Adrian o invită pe Glenna la o cafea. Ieșiră împreună din camera lui Ric.

– Ce naiba are ?! exclamă Adrian când ieșiră afară.

Ea dădu cu tristețe din cap.

– Poate că eu am greșit venind...

– Acum, trebuie să duci la bun-sfârșit ceea ce ai început, Glenna ! Îți amintești de înțelegerea noastră ? Nu este momentul să-l abandonezi pe Ric !

– Nu înțelegi, Adrian. *El* nu vrea să mă mai vadă. Și, vizitându-l, eu acționez contra voinței lui.

– Bine faci. Dacă n-ai să mai vii, voința lui de a se vindeca va dispărea, sunt sigur.

– Am făcut un târg cu el... murmură Glenna.

– Ce fel de târg ?

Ea dădu din cap. Nu putea să-i răspundă...

– Suferă enorm pe plan mental, reluă Adrian. Din cauza eforturilor pe care le face pentru a se vindeca... Cu toate acestea, am impresia că mai este și altceva. Dar ce ?

– Liz Warman ? întrebă Glenna.

– Liz ? Se cunosc încă din copilărie. Dar n-aș fi bănuit niciodată că...

Se întrerupse brusc.

– Ai dreptate, el nu mai este același de la vizita lui Liz.

Deodată, îi adresă un zâmbet tinerei fete și o bătu afectuos pe mână.

– O să ajungem și la sfârșitul acestui calvar! Curând, Ric va fi din nou el însuși!

Nici nu bănuia Adrian câtă dreptate avea... În week-end-ul următor Glenna se duse din nou să-l viziteze pe Ric, fără ca acesta să-i anunțe vreo noutate. Iar joia următoare, Glenna primi un pachețel.

Îl deschise în fața alor săi și găsi o cutiuță în care se afla o brățară din argint filigranat, superbă și evident foarte scumpă.

Darul era însoțit de câteva cuvinte pe un bilețel. Ric ieșise din spital. Îi mulțumea pentru faptul că-i consacrase atâta timp și regreta că nu fusese un bolnav prea răbdător. Îi va ierta ea accesele de furie? Spera din tot sufletul să-l ierte și-i adresa cele mai calde salutări.

Era un bilet de adio. Glenna îl împături și-l puse în cutiuța brățării. Apoi se închise în camera ei. Familia care auzise totul, era atât de buimăcită încât nici unul din ei nu găsise nimic de spus.

Puțin mai târziu, mama ei intră în cameră. Tânăra fată stătea nemișcată în fața ferestrei.

– Ar fi putut să-ți spună toatea astea prin viu-grai, zise doamna Lawrence.

– Da...

Glenna oftă adânc. Ochii îi străluceau dar erau uscați.

– Mă voi duce să-l caut, hotărî ea. Îi voi cere să-mi spună toate astea în față.

*
* *

Ric îi dăduse adresa lui cu câteva luni în urmă. Glenna chemă un taxi, şi plecă într-acolo. Imobilul era foarte luxos şi se simţi intimidată când intră în hol, apoi în ascensor.

În familia ei nu se vorbea prea des despre bani. Părinţii Glennei considerau acest subiect lipsit de importanţă.

Ric şi Adrian erau departe de a fi săraci. Glenna ghicise asta fără prea mare greutate, după luxoasa maşină a lui Adrian, după hainele lui bine croite...

Dar niciodată nu-i trecuse prin gând că şi Ric ar fi foarte bogat.

Se simţi cuprinsă de teamă : oare Ric credea că ea este o interesată ? Alungă acest gând, Ric nu putea s-o judece atât de meschin !

Tot palierul era acoperit cu o mochetă groasă. Glenna sună la o uşă. După câteva clipe, apăru un valet.

Timiditatea puse din nou stăpânire pe ea.

– Aş putea să-l văd pe domnul Burnett ? întrebă ea. Domnul Alaric Burnett ?

Valetul îi ceru numele, apoi dispăru după ce o rugă să aştepte. Apăru după câteva clipe şi o introduse într-un vast salon decorat somptuos.

Ric se afla aici, în picioare, lângă un fotoliu confortabil.

– Bună ziua, Glenna. Ce surpriză.

– Surpriză ? Într-adevăr ? se miră ea.

Îi arătă un scaun, după care se aşeză şi el. Nu se mai folosea de cârje şi în preajmă nu se zărea nici un baston. Era mai puţin tras la faţă, dar încă era palid.

– Îţi mulţumesc pentru brăţară, zise Glenna.

– Îţi place ?

Ric privi spre mâinile ei, dar nu văzu brățara.

– Este foarte frumoasă, zise ea.

Fotoliul pe care se așezase era foarte adânc ; cu toate acestea Glenna stătea doar pe marginea lui.

– Cum te mai simți ?

– Foarte bine. Merg mult.. Încă mă mai doare din când în când, dar doctorii spun că durerea va dispărea progresiv. Săptămâna ce vine mă voi duce la birou !

O privi fix.

– Sunt pe deplin restabilit.

– De ce refuzi să mă vezi de acum încolo ? îl întrebă Glenna fără altă introducere.

El îi zâmbi aproape cu tandrețe.

– Tu nu abandonezi niciodată, nu-i așa ?

– Spune-mi motivele atitudinii tale.

– Risc să te fac să suferi...

– Cu atât mai rău.

– Nu mai ai nici o datorie față de mine, declară el pe un ton lejer.

– Nu veneam să te văd nici din datorie, nici din milă ! protestă ea. Știi bine.

– Pe de altă parte, reluă el, nu ți-am spus niciodată că te iubesc.

Ea îl privi fără să clipească. „Risc să te fac să suferi", spuse el... Dintr-o dată, Glennei i se făcu teamă.

– Nu am nimic dintr-un erou, Glenna. Mai degrabă sunt chiar lipsit de curaj. De aceea n-am îndrăznit să-ți spun că...

– Ce anume ?

– Că urmează să mă căsătoresc.

Glenna încremeni.

– Nu te cred. Doar dacă Liz...

El păru surprins.

– Liz ?

În clipa aceea, se auzi soneria de la intrare şi în hol răsună o voce feminină. O voce care i se păru Glennei uşor familiară.

Uşa salonului se deschise. Ric se ridică şi întinse braţele către noua-venită atrăgând-o lângă el.

- Ruth, îţi aminteşti de Glenna ? Tocmai îi anunţasem vestea... Glenna, iat-o pe viitoarea doamnă Burnett.

– Domnişoara Sidney ! exclamă Glenna.

– Spune-mi Ruth, te rog ! zise tânăra infirmieră zâmbind.

Părul îi încadra într-un mod plăcut faţa, iar ochii ei aveau o altă strălucire. Pe inelarul stâng sclipea cu mii de focuri un diamant enorm.

– Felicitări, Ruth, reuşi să spună Glenna.

Tânăra logodnică se îndreptă către altă uşă.

– Scuză-mă, n-am timp de vorbă, am promis să pregătesc cina !

– Ruth este o bucătăreasă excelentă, zise Ric. Decât să mergem la restaurant, ea preferă să ne pregătească tot felul de bunătăţi, mie şi lui Adrian...

– Ai văzut bucătăria ? o întrebă Ruth pe Glenna. Nu-i lipseşte nimic ! Este un adevărat laborator ! Abia aştept să mă instalez definitiv !

– Întotdeauna am avut o slăbiciune pentru femeile casnice, declară Ric.

Ajunsă în prag, Ruth ezită o clipă.

– Glenna cinează cu noi ?

– Nu, răspunse Ric în locul Glennei. Tocmai pleca.

– Păcat ! zise Ruth. Sper să ne revedem curând, Glenna.

Şi dispăru în bucătărie închizând uşa în urma ei. Glenna se ridică de pe fotoliu. Îşi aminti prima ei întâlnire cu infirmiera... Cu o voce răguşită, îl întrebă :

– Ai s-o strigi cu numele meu când va fi în patul tău ?

Ochii lui Ric scânteiară.

– Taci, Glenna ! Şi pleacă !

Faţa tânărului rămăsese total inexpresivă. Dintr-o dată, Glenna avu o bănuială.

– Am făcut un târg amândoi. Şi eu nu te-am văzut încă folosindu-ţi picioarele !

– Da... zise el tărăgănat. Am făcut un târg...

Şi, fără grabă, făcu vreo câţiva paşi spre ea. Încă mai târa puţin piciorul stâng. Dar, pentru un neavizat, era aproape imperceptibil.

O privi cu un aer provocator. Şi, cu o voce foarte limpede, îi aruncă :

– Pleacă ! Nu mai există loc pentru tine în viaţa mea !

CAPITOLUL VI

Din fericire, familia Glennei îi stătu alături. Ea avea nevoie de toată afecțiunea lor pentru a depăși acest șoc teribil.

Sora și frații ei se străduiau, care mai de care, s-o ajute să-și înlăture gândurile negre. O duseră în grupul lor vesel de prieteni, dar Glenna rămânea tristă. Fața ei păstra o expresie îngândurată și îngrijorată.

Apoi, puțin câte puțin, privirea i se mai lumină. Durerea se mai atenuă. Totuși, când se aștepta mai puțin, amintirile o năpădeau.

Se schimbase și din punct de vedere fizic. Buzele îi deveniseră mai ferme. Fața, mai trasă, nu mai era cea a unei tinere fete care nu avea nici o grijă. Trăsăturile nu-i mai dezvăluiau emoțiile.

Bărbații o găseau frumoasă și i-o spuneau. Ceea ce chiar o surprindea... Nu-i credea deloc. Într-adevăr, găsea că este mult mai puțin atrăgătoare decât Alison ! Cum puteau ei să compare seninătatea ei severă cu strălucirea caldă a surorii ei ?

Privind în urmă, încerca să analizeze ceea ce se întâmplase între ea și Ric. Își spuse că lipsa ei de experiență o împiedicase să-l înțeleagă. Iubirea ei adolescentină nu era de ajuns unui bărbat tânăr. Prefera în locul ei o

femeie mai matură. O femeie care cunoștea mai bine viața și oamenii.

Într-o zi, descoperi din întâmplare într-un ziar anunțul căsătoriei. „Domnul A. A. Burnett și domnișoara R. Sidney..." Ceremonia fusese celebrată în cea mai strictă intimitate...

Alison păru surprinsă.

– A. A. Burnett ?

– Alaric, îi replică Glenna.

Nici măcar nu știa cărui prenume îi corespundea cea de a doua inițială ! Cât de puțin îl cunoscuse pe Ric, își zise ea cu amărăciune.

*
* *

După ce-și termină studiile, își găsi un post la o școală din regiune. Și viața ei continuă astfel, fără prea mari surprize...

Ieșea în lume cu tineri de vârsta ei, dar aceștia rămâneau simpli prieteni, nimic mai mult. Nu-și imagina petrecându-și viața lângă nici unul dintre ei.

Alison se mărită cu un tânăr destul de șters care nu îndrăznise niciodată să-i facă curte. Aproape că trebui ca ea să-l ceară în căsătorie ! El n-ar fi bănuit niciodată că strălucitoarea Alison s-ar putea interesa de el... Și acum, păreau extrem de fericiți.

La rândul lui, Robin se însură și el.

Când împlini douăzeci și patru de ani, Glenna se mută într-un alt post, de data asta la Londra. Noua ei muncă îi plăcea enorm : trebuia să se ocupe de copii handicapați. Își amintea adesea de Jimmy, care-i vorbise cu atâta naturalețe despre piciorul lui de plastic. Se simțise întotdeauna atrasă de suferințele copiilor handicapați. Fap-

tul că-i umplea poate un gol în viața ei prea bine organizată...

Așa cum prevăzuse, munca aceasta o pasiona. Puțin câte puțin, își regăsi un oarecare echilibru, o oarecare seninătate...

Se credea vindecată de suferința ei din dragoste. Dar rana i se redeschisese într-o după-amiază de duminică. Se dusese să se plimbe într-un parc, când privirea îi fu atrasă de un băiețel. Trebuie să fi avut vreo trei anișori. Era foarte drăguț și i se părea oarecum cunoscut.

Băiețelul luă o minge și o aruncă spre o fetiță – probabil sora lui. Aceasta alergă după minge și căzu. Atunci, băietelul o ajută să se ridice.

Scena era înduioșătoare... Glenna zâmbea. O femeie se repezi către copii. Glenna o recunoscu imediat. Era Ruth Sidney. Nu... Ruth Burnett. Evident, mama acestor doi copilași.

Glenna nici nu știa când ajunse la apartamentul său. Se prăbuși pe pat și începu să plângă.

Fizionomia băiețelului îi fusese familiară... Nu era de mirare : copilul acesta era portretul viu al tatălui său.

Încercă să uite acest penibil incident. Degeaba. Și când, din întâmplare, află că se căutau profesori pentru a pleca în Noua Zeelandă, nu ezită nici o clipă să-și depună candidatura. Se va reîntoarce în Anglia, le promise ea părinților ei. Aceștia nu încercară s-o rețină. Nu avea ea deja douăzeci și patru de ani ? Știa ce face.

După ce lucrase timp de un an într-un mare oraș din Noua Zeelandă, plecă la Centrul „Helen Duke" pentru copii handicapați, nu departe de orășelul Thames, unde se căuta o învățătoare.

Se obișnui încet-încet cu noua ei viață... și-l uită pe acel bărbat care-i strigase numele o noapte întreagă. B[illegible]

batul acela care, a doua zi, avusese lacrimi în ochi când o văzuse...

Da, îl uitase.. Cu toate acestea, suferința ei se trezea din nou de fiecare dată când venea ziua în care el îi spusese cu răceală : „Nu mai există loc pentru tine în viața mea".

De fiecare dată, a doua zi dimineața se trezea cu lacrimi în ochi, după această tristă aniversare.

*
* *

Făcu un duș și profită să-și spele și părul. Acum îl purta mult mai lung. Putea să și-l lege cu o panglică la ceafă, sau să-și facă un coc. Asta o ajuta să nu meargă prea des la coafor.

În dimineața aceasta era răcoare. Își puse o haină peste bluza roz. Alese pantofii cu toc jos ; erau mai confortabili de stat în clasă. Și foarte practici, dacă cumva se hotăra să-i scoată pe copii afară. Se întâmpla adesea astfel. Aleile parcului erau amenajate special pentru scaune rulante, astfel că ieșirea la aer nu prezenta nici o dificultate.

I se lăsase libertatea de a-și organiza cursurile după cum dorea. Profită de această îngăduință pentru a le face copiilor mici surprize, după cum avea timp sau bună dispoziție.

După ce-și pregăti la repezeală un mic dejun, se îndreptă către sălile de clasă și începu să-și organizeze ziua de lucru. Își scoase cretele colorate, trase câteva linii pe tablă, așeză apoi niște cărți pe pupitre... În realitate, își făcea de lucru pentru a evita să gândească. Dar refuza să recunoască asta.

În sfârșit, sosiră și copiii. Unii dintre ei se foloseau de cârje, alții de scaune rulante. Dar toți dădeau dovadă de o extraordinară agilitate, în ciuda handicapului lor. Se adaptau infirmității tot cu o ușurință surprinzătoare.

În afara problemelor lor de sănătate, erau la fel ca toți ceilalți copii din lume. Unii erau dotați pentru studiu, alții mai puțin. Existau scandalagii, după cum existau și copii cuminți.

La Centrul „Helen Duke" lucrau două învățătoare : Sharon Craig și Glenna. Se înțelegeau de minune și aveau aproape aceleași metode de învățare. Glenna era mai în vârstă, dar nu-i trecuse niciodată prin minte să-și impună autoritatea din cauza asta. Sharon și cu ea formau o echipă.

Copiii se așezară toți la locurile lor. Pupitrele erau la o oarecare distanță unul de altul pentru a permite accesul scaunelor rulante.

– Bună ziua, copii ! exclamă ea cu căldură.

– Bună ziua, domnișoară Lawrence ! răspunseră ei în cor.

Începea o nouă zi...

*
* *

La fel ca și cea mai mare parte a personalului, Glenna lua masa în sufrageria comună. În seara asta, Cleo Brent îi făcu semn.

– Vino să stai lângă noi !

Cleo era o tânără blondă și cam durdulie. Toată lumea o iubea. Peggy Watson, o altă infirmieră, era și ea foarte simpatică. Când se afla împreună cu ele, Glenna avea impresia că redevine adolescentă.

Se înțelegea bine cu toți cei ce lucrau aici, dar Peggy și Cleo erau prietenele ei cele mai bune.

La masă se servi supă de pui, tocană de oaie cu legume, și piersici în sirop.

– Ai aflat, Glenna ? o întrebă deodată Peggy. Se pare că Centrul se va închide.

Consternată, Glenna făcu ochii mari.

– Cine ți-a spus ?

– Mi-au spus deja două persoane... Direcțiunea are dificultăți materiale. Cu siguranță că știi că Centrul funcționează datorită donațiilor făcute de Helen Duke...

– Desigur, știm cu toții asta ! o întrerupse Cleo. Eu și Glenna suntem aici de doi ani deja. I-am văzut pe administratori de mai multe ori.

– Oh, ei nu vin mai mult de o dată pe an, cu ocazia Consiliului de Administrație !

– Doctorul Simmons vine mai des ! protestă Glenna zâmbind.

Bătrânul doctor îi era foarte simpatic.

– Adevărat, admise Cleo. Dar doctorul Simmons face parte aproape din familie !

– Care familie ? se miră Peggy.

– Cum care ? Centrul, desigur ! De fapt, noi... Poate să pară o prostie ce spun. Dar eu am impresia că noi formăm o familie mare. Nu sunteți de aceeași părere ? Dar ce tot spui, Peggy ? Ar putea să se închidă Centrul ?

– Așa umblă zvonul.

– Măcar să aflăm adevărul ! zise Glenna cu simțul ei practic obișnuit.

Și-l strigă pe medicul-director al Centrului, care trecea prin preajma lor.

– Daniel, te rog ! Ai timp o clipă ?

Daniel Fox se îndreptă, zâmbind, spre masa lor. Cleo avusese dreptate, gândi atunci Glenna. Tot personalul

Centrului forma o mare familie... Nu le ceruse chiar directorul să-i spună pe numele mic ? Ţinea ca ambianţa să fie caldă şi relaxată. Asta nu-l împiedica să conducă Centrul cu autoritate şi competenţă.

Daniel Fox era un bărbat de vreo treizeci şi cinci de ani, cu părul şaten, creţ, şi cu ochi albaştri.

Se uită pe rând la cele trei fete, apoi privirea i se opri asupra Glennei.

– Da ? o întrebă el.

– Se spune că se va închide Centrul, zise ea fără altă introducere. Este adevărat ?

Daniel îşi strânse buzele. Ridică sprâncenele cu un aer pe jumătate supărat. Apoi se aşeză pe un scaun şi-şi puse coatele pe masă.

– Cine v-a spus asta ?

Fără să-i răspundă la întrebare, Peggy întrebă la rândul ei :

– Este adevărat sau nu ?

– Nu chiar... răspunse el alene. Aş vrea să ştiu cum de a ajuns vestea asta până la voi. N-o să fac nici un scandal, nu vă faceţi griji.

Cererea lui era aproape un ordin. Fără să mai discute, Peggy le numi pe cele două infirmiere care-i spuseseră.

– Îţi mulţumesc, Peggy. Vedeţi voi, n-ar fi trebuit să se afle nimic deocamdată. Dar, din moment ce au început să circule zvonuri, măcar să-i pun pe toţi la curent. O să facem o şedinţă... să zicem, peste o jumătate de oră.

Spunând acestea, se ridică, ceru să se facă linişte, după care declară :

– Şedinţă cu tot personalul peste o jumătate de oră. Vă rog să-i anunţaţi şi pe ceilalţi. Vă mulţumesc.

Le adresă un zâmbet fetelor şi plecă.

- Ei bine ! exclamă Peggy cu admirație. Iată un om care nu pierde timpul !

- Și cât e de drăguț, oftă Cleo. Mă mir că nu s-a căsătorit niciodată.

- Este văduv, le spuse Peggy.

Cleo și Glenna părură surprinse.

- De unde știi tu ? întrebară amândouă.

Peggy începu să râdă.

- Eu știu să țin ochii deschiși și să trag cu urechea când este cazul ! Asta mă ajută să știu tot ce se întâmplă aici !

Zâmbi.

- De fapt, mi-a spus doamna Jones.

- Ingrid ? întrebă Cleo. Mi se pare că a mai lucrat cu Daniel, odinioară ?

Doamna Jones răspundea de întreaga echipă de infirmiere.

- Desigur, a lucrat cu Daniel ! exclamă Glenna. Sunt ani buni de atunci. Abia își luase diploma de medic! Doamna Jones îl speria îngrozitor. Și pretinde că situația nu s-a schimbat nici azi !

Izbucniră toate trei în râs. Ingrid Jones era foarte severă, atât ca mod de a se purta cu personalul cât și ca înfățișare. Dar cu copiii era un exemplu de răbdare.

Într-o jumătate de oră, tot personalul se adună în sală. Informația aflată de Peggy nu era lipsită de temei...! Administratorii Centrului, le spuse Daniel, reușesc din ce în ce mai greu să echilibreze bugetul.

Directorul general – doctorul Simmons – se dusese în Australia la un congres care-i reunea pe mulți conducători ai unor instituții de acest gen. Poate că acest congres va găsi noi soluții ? Numeroase Centre de acest fel traversau o perioadă de dificultăți financiare, într-adevăr.

Când, cu mulți ani în urmă, Helen Duke fondase această instituție, ea a dorit-o deschisă tuturor. Părinții micilor infirmi contribuiau cu o participare calculată în funcție de veniturile lor. Pe de altă parte, și guvernul subvenționa instituția.

Din păcate, banii lăsați de Helen Duke se devalorizau din an în an. Administratorii se străduiseră să-i fructifice cât mai bine. Dar, în afara unei minuni, trebuiră să recunoască, Centrul nu va putea funcționa la nesfârșit.

– N-a fost luată încă nici o hotărâre, le spuse Daniel. Problema va fi discutată în viitorul Consiliu de Administrație, peste vreo două luni. Până atunci, să avem răbdare... Oricum, dacă va trebui să închidem Centrul, asta nu se va face de pe o zi pe alta ! Fiecare va fi prevenit în timp util.

După acest scurt discurs, Cleo oftă.

– Acum, măcar, știm la ce să ne așteptăm. Este foarte trist...

– Ce ți se pare așa de trist ? o întrebă Peggy. Să cauți alt loc de muncă ? Sau să lași copiii să se împrăștie prin alte instituții de acest fel ?

– Amândouă. Oh, Păcat ! exclamă ea. Asemenea centre sunt atât de necesare...

– Încă nu este nimic sigur, remarcă Glenna. Poate că doctorul Simmons se întoarce cu vești bune din Australia. Dacă există o soluție, sunt sigură că el o va găsi !

– Mereu optimistă... zise Peggy.

Aceste două cuvinte îi evocară Glennei amintiri dureroase...

*
* *

Vara se apropia de sfârşit. Florile îşi pierdeau strălucirea. Deja, frunzele începeau să rugineascâ...

Doctorul Simmons se întorsese din Australia. Veni la Centrul „Helen Duke" şi se închise cu Daniel mai multe ore în biroul acestuia. Comentariile nu mai conteneau... Daniel nu întârzie să aducă la cunoştinţă membrilor personalului ultimele veşti.

În cursul acelui faimos congres, doctorul Simmons a făcut cunoştinţă cu un expert englez. Acesta, un om de afaceri, avea o mare experienţă a instituţiilor pentru handicapaţi. Firma lui se ocupa de mai multe centre de acest fel din Anglia. Era un mod de a folosi o parte din beneficii pentru o operă de caritate.

După părerea doctorului Simmons, acest om ar fi în stare să evite închiderea Centrului „Helen Duke". Ar avea nişte soluţii de propus, bătrânul doctor era sigur de asta.

Daniel nu-şi dorea decât să-l poată crede...

– Doctorul Simmons l-a invitat pe acest englez să petreacă vreo câteva săptămâni de vacanţă la vila lui de pe coastă. În timpul acesta, el va putea să studieze instituţia noastră şi să spună dacă este viabilă... După cum spune doctorul Simmons, omul acesta este în stare să facă minuni ! Este extrem de inteligent şi are geniul afacerilor.

– Să dea Domnul să reuşească ! zise Glenna cu însufleţire.

– Să sperăm. Va fi aici la sfârşitul săptămânii...

– Bictul de el ! exclamă Glenna. Se aşteaptă să petreacă o vacanţă liniştită pe litoralul nostru ! Şi voi

o să daţi buzna pe el cu toate dosarele, cărţile de conturi, previziunile bugetare !

Daniel începu să râdă.

– Oh, se aşteaptă la asta, mai mult sau mai puţin !

La Centrul Helen Duke nu fusese prevăzut nimic special cu ocazia venirii expertului englez. Acesta spusese clar că dorea să vadă instituţia funcţionând normal, ca în orice altă zi.

Vineri după-amiază, Glenna, aşezată în mijlocul unui grup de copii, le explica acestora mecanismul mareelor.

Timpul prevestea ploaie. Cerul se întunecase. Picăturile începură să lovească geamurile. Trebui să aprindă lumina.

Când Daniel, însoţit de doctorul Simmons şi de expertul englez intră în clasă, n-o văzu imediat pe Glenna. Aceasta se afla într-un colţ al încăperii.

Glenna se ridică şi se duse în întâmpinarea celor trei bărbaţi. Îşi scoase în mod reflex ochelarii pe care-i purta pentru citit.

– Dânsa este domnişoara Lawrence, una dintre învăţătoarele noastre. Ia priviţi ce desene frumoase i-a învăţat să facă pe copii !

Cu un gest al mâinii, Daniel le arătă desenele colorate fixate pe pereţi.

Vizitatorul o privea fix pe Glenna.

– Glenna, zise Daniel, dânsul este domnul Alaric Burnett.

– Ştiu, răspunse ea calm. Bună ziua, Ric...

– Glenna...

O examină rapid, de la părul prins într-un coc, până la pantofii cu tocul jos, fără să uite ochelarii. Zâmbi. Era o oarecare ironie în zâmbetul lui.

– Vă cunoașteți ? exclamă doctorul Simmons, surprins și încântat totodată.

– Suntem... vechi cunoștințe, zise Glenna. Dar, vă rog, nu vă mai ocupați de mine ! Faceți ce aveți de făcut...

Se plimbară un pic prin clasă, puseră câteva întrebări copiilor, după care ieșiră din încăpere. După plecarea lor, Glenna oftă adânc.

„S-a sfârșit definitiv", își zise ea. „N-am simțit absolut nimic revăzându-l. Nimic..."

Bineînțeles, avusese un șoc datorat surprizei. Era normal... Dar, după aceea, inima ei nu bătuse mai repede.

* * *

În seara aceea, Ric și doctorul Simmons nu putură să se întoarcă la vila bătrânului doctor. Vântul, care încă mai bătea cu furie, rupsese câțiva copaci de-a lungul șoselei, făcând astfel imposibilă circulația. Trebuiau să aștepte să vină cei de la „Drumuri" și să degajeze șoseaua. Și asta nu era posibil până a doua zi. Cei doi trebuiau deci să cineze la Centrul „Helen Duke", și de asemeni să-și petreacă noaptea aici.

* * *

Pentru cină, Glenna își puse o rochie albastră. În lumină, țesătura făcea ape. Își scoase pantofii comozi cu toc jos și-și puse niște sandale cu un toc foarte înalt. Acestea îi puneau în valoare gleznele fine.

Când intră în sala de mese, Daniel, Ric, doctorul Simmons şi doamna Jones erau deja aşezaţi la o masă. Daniel o invită să li se alăture :

– Aşază-te lângă domnul Burnett, Glenna. Trebuie să aveţi o mulţime de lucruri să vă spuneţi !

Glenna nu putea să refuze invitaţia. Conversaţia era generală. Profită de acest zgomot de fond şi-i spuse încet lui Ric :

– Îmi pare rău. N-am avut ce să fac.

– Oh, dar eu sunt încântat să profit de compania ta. Pari foarte...

– Învăţătoare ? îl întrerupse ea.

El o privea zâmbind.

– Nu ! Acum nu mai pari aşa !

– Totuşi, asta ai gândit azi după-amiază. Mi-am dat seama !

– Nicidecum. Azi după-amiază păreai o fetiţă care se joacă de-a învăţătoarea. Iar astă-seară, eşti foarte frumoasă. M-am întrebat adesea cum trebuie să arăţi după atâţia ani...

– Într-adevăr ? zise ea ironic.

În orice caz, el nu dorise să urmărească transformarea ei de-a lungul anilor, gândi ea cu amărăciune.

– Ce mai face Ruth ? întrebă ea deodată.

– Când am plecat din Londra, era în plină formă.

– Şi Adrian ?

– Face foarte bine.

Doctorul Simmons îi puse o întrebare, şi el se întoarse către acesta. Glenna îi privi profilul. Şi el se schimbase. Se maturizase. Părea mult mai în vârstă decât cei treizeci şi cinci de ani ai lui. În părul negru nu se zărea nici un fir argintiu, dar câţiva cute îi marcau faţa. Aceste cute nu existau în urmă cu opt ani...

Alături de doctorul Simmons, a cărui față ridată exprima atâta căldură și bunăvoință, Ric nu avea nimic dintr-un filantrop.

– Ai vești bune de la familia ta ? o întrebă el puțin mai târziu.

– Alison și Robin s-au căsătorit, îi spuse ea. În ceea ce-i privește pe Tony și Peter, ei au plecat în Orient. Cu autostopul !

– Ce aventură ! exclamă el. Dar tu, Glenna ? De când lucrezi în Noua Zeelandă ?

– De vreo trei ani.

– Ai de gând să rămâi aici ?

– Nu știu.

– Probabil că-ți lipsește familia ta. Erați foarte apropiați, dacă-mi amintesc bine.

– Mi se întâmplă să-mi fie dor de ei, sigur că da. Dar îmi place aici.

– În Noua Zeelandă ? Sau la acest Centru ?

– Amândouă... Dacă va trebui ca Centrul să-și închidă porțile, voi fi foarte dezamăgită. Te așteptam toți ca pe Mesia, știi ?

– Nu pot să promit nimic. Voi face tot ce se poate !

– Firma ta se ocupă de multă vreme de instituțiile pentru handicapați ?

– De când am ieșit din spital. Am simțit atunci că trebuie să fac ceva în acest sens. Unii bolnavi care s-au vindecat fac pelerinaje pentru a-i mulțumi lui Dumnezeu. Eu îmi consacru o parte a beneficiilor instituțiilor pentru handicapați... Adrian a fost pe deplin de acord.

– S-a întâmplat să-l mai vezi pe Jimmy ?

– Foarte des. După ce își va termina studiile, o să-i oferim o situație bună.

După cină, se duseră în sala de şedinţe. Glenna evită să se mai aşeze lângă Ric. Se instală alături de Daniel.

Lua parte fără efort la conversaţia generală. Dar era evident că Ric era în centrul atenţiei. Avea o personalitate foarte puternică, trebui să recunoască Glenna. Degaja un fel de magnetism la care ceilalţi erau foarte sensibili. Se vedea că toţi îl găseau simpatic.

Glenna însăşi se simţea din nou atrasă de el. Dar, din fericire, el nu va rămâne prea mult timp aici, îşi zise ea. Nu va avea ocazia să-l mai vadă prea curând.

Era mai bine aşa... Pentru că dragostea ei de odinioară abia aştepta să iasă iar la lumină...

CAPITOLUL VII

A doua zi dimineaţa, Glenna se trezi în zori. Vântul încetase. Totul era liniştit. Tânăra fată, nefiind în stare să mai adoarmă, încercă să citească ceva. Dar nu reuşi să-şi concentreze atenţia.

Se gândea neîncetat la Ric. Îi veneau în minte tot felul de imagini. Îl revedea aşa cum apăruse, dintr-o dată, ieri... Apoi, aşa cum îl cunoscuse în Franţa, vesel şi plin de viaţă. Şi apoi, ţintuit pe un pat de spital, după accident. Când el era, pe rând, amar, tandru, furios... În sfârşit, bărbatul dur, nemilos, care o respinsese...

După ce îşi făcu o ceaşcă de ceai, ieşi din casă. Îşi pusese doar nişte blugi, un pulovăr şi cizmele de cauciuc.

Încă nu se luminase de ziuă. Cu toate acestea, vedea destul încât să se poată îndrepta, prin parc, spre o colină acoperită de arbuşti şi tufişuri dese. Avea de gând să urce colina pentru a admira, de pe culme, răsăritul de soare pe mare.

O luă pe o potecă îngustă pe care ploaia o făcuse foarte alunecoasă. Glenna derapă brusc pe noroi şi, pentru a-şi regăsi echilibrul, se agăţă de o creangă. Aceasta se îndoi, apoi se rupse şi o lovi peste umăr ca un bici. Capătul crengii, tare şi ascuţit, îi rupse pulovărul şi-i

tăie adânc pielea. Căzu. Când se ridică, era plină de sânge şi noroi.

Nici gând să mai admire răsăritul de soare. Umărul o durea îngrozitor. Clătinându-se, se întoarse la Centru. Pe coridor, îi veni ameţeală. Totul în jurul ei părea că se învârteşte. Va leşina oare ? Strânse cu putere din dinţi. „Trebuie să ajung în camera mea", îşi zise ea.

Se prăbuşi, însă. Imediat se deschise o uşă. Într-o stare de semiconştienţă, se simţi ridicată de nişte braţe puternice. Şi leşină...

Când deschise ochii, întâlni privirea lui Daniel care se aplecase îngrijorat asupra ei. El era încă în halatul de casă.

– Scuză-mă, bolborosi Glenna. Te-am... te-am trezit?

– Nare importanţă. Ce-ai păţit ?

– Am fost să mă plimb. Voiam să admir răsăritul. Şi am căzut în noroi.

– Oh, asta se vede ! exclamă el cu umor. Unde eşti rănită ?

Ea se ridică puţin şi-şi reţinu un ţipăt de durere. Daniel îi examină imediat umărul.

– O să-ţi murdăresc canapeaua, murmură Glenna. Sunt îngrozitor de murdară...

– Nu-ţi face griji pentru asta. Scoate-ţi pulovărul, o să încerc să-ţi curăţ rana asta urâtă.

Ea se supuse.

– Nu e prea grav ! o linişti el. Ai o aşchie destul de mare înăuntru. O să ţi-o scot. Ai grijă, o să te doară ! Respiră adânc !

Glenna îşi stăpâni din nou un ţipăt de durere.

– Gata, zise deodată Daniel. O să te pansez şi o să te poţi duce să te odihneşti.

– Am ales bine uşa în faţa căreia să leşin, remarcă Glenna.

Daniel îi adună de pe covor pulovărul plin de noroi şi de sânge. Nici blugii ei nu erau într-o stare mai bună.

– Du-te şi fă un duş în baia mea, îi ordonă el. Mă duc la tine în apartament să-ţi caut nişte haine curate.

– Mulţumesc. Rochia pe care o purtam aseară trebuie să fie pe un scaun.

Ei îi dădu un prosop curat şi ieşi. Când se întoarse peste câteva clipe, ea era deja sub duş. Ciocăni la uşă şi deschise pentru o fracţiune de secundă, atât cât să pună pe un taburet rochia albastră şi sandalele cu toc.

Glenna apăru în prag, îmbrăcată cu rochia albastră şi ţinând în mână hainele murdare.

– Dă-mi mie asta ! zise Daniel. Vei veni să le ici după ce vor fi uscate.

Ea nu protestă şi i le dădu. Apoi încercă să-şi pună în ordine părul ciufulit.

– O să-ţi fac un ceai, zise Daniel.

– Nu este nevoie. Te-am deranjat destul !

– Este un ordin ! Trebuie să-l respecţi. Stai jos!

Curând îi aduse o ceaşcă de ceai tare, aburind. Glenna îi adresă un zâmbet recunoscător.

– Ce idee năstruşnică să ieşi afară atât de devreme ! remarcă el.

Ea fu cât pe-aci să-i spună că asta i se întâmpla destul de des. Dar el n-ar fi crezut-o. Daniel nu era omul care să se lase păcălit. Şi ea ţinea la prietenia lui.

– Am fost însurat mai de mult, zise el dintr-o dată. Eram foarte fericiţi. Apoi, soţia mea a murit... Experienţa mea mă ajută să înţeleg mai bine oamenii. Nu vreau să văd nici un membru al personalului nefericit...

– Dar eu nu sunt nefericită !

– Aseară te-ai purtat neobişnuit.

Ea îi aruncă o privire surprinsă. Cât era de perspicace !

– Mi-am dat seama cu uşurinţă, continuă el. Sunt deja doi ani de când lucrăm împreună, Glenna. Ţin la tine şi adesea m-am întrebat ce a fost viaţa ta, înainte. Pentru că, bănuiesc că a existat o mare deziluzie în viaţa ta...

Ea îl fixă, stupefiată.

– Şi tu ai suferit mult. Simt asta, Glenna.

– Soţia ta a murit, murmură tânăra fată aproape fără voia ei. Dar *el* n-a murit.

– El ? repetă Daniel. Un bărbat ? Era căsătorit ?

– Nu atunci. Nu... nu m-a vrut pe mine.

– A fost un nebun, în cazul ăsta ! exclamă cu sinceritate Daniel.

Glenna puse pe măsuţă ceaşca goală şi se ridică.

– Îţi mulţumesc, Daniel. Eşti un „infirmier" foarte priceput ! zise ea uşor ironic.

El îi deschise uşa.

– Te simţi într-adevăr mai bine ?

– Da, te asigur.

Când dădu de aerul rece de pe coridor, Glenna se înfioră uşor.

– Aşteaptă ! zise Daniel.

Îi puse pe umeri un cojoc şi-i ridică gulerul.

– Parcă eşti un eschimos !

Se aplecă şi, încetişor, o sărută pe buze. Fu un sărut rapid, pentru că el îşi ridică aproape imediat capul. Glenna îl privea buimăcită. Daniel râse blând.

– Asta face parte din tratament... atunci când îmi primesc bolnavii în pijama !

Îi scoase apoi părul tinerei fete peste gulerul hainei.

– Știi, Glenna, există și alți bărbați pe lume. Îți pierzi timpul gândindu-te mereu doar la cel care nu te-a vrut...

– Nu mă mai gândesc la el ! îl asigură ea.

Se dădu câțiva pași înapoi.

– Îți mulțumesc pentru ceai, Daniel. Și pentru amabilitatea ta.

– La dispoziția ta ! răspunse el râzând.

O privi până ajunse în dreptul ușii ei. În momentul când s-o deschidă, Glenna se întoarse și el îi zâmbi. Abia apoi, el intră.

*
* *

Glenna se afla în parc cu un grup de copii când îi observă pe doctorul Simmons și pe Ric. Bătrânul doctor îi adresă un zâmbet prietenesc. Ric o privi fără pic de amabilitate. Îi examină îndelung fusta și bluza pe care și le pusese pentru orele de clasă. Apoi o privi drept în ochi cu insistență, aproape cu dispreț.

Duminica următoare, Cleo era liberă și o însoți pe Glenna la plajă. Se duseră apoi pe malul unui râu unde, odinioară, se stabiliseră căutătorii de aur. Doar câteva barăci mai rămăseseră în picioare. Dar un antreprenor plin de idei reconstituise în apropiere o zonă turistică unde cei ce veneau se puteau juca de-a căutătorii de aur. Li se dădea o sită, o găleată plină cu cuarț pisat de o mașină veche pusă în funcțiune pentru astfel de ocazii. Trebuia să scuturi sita după ce puneai în ea un pumn de pietriș... Nisipul trecea prin sită, și pe fundul ei rămâneau câteva grăunțe verzi cu reflexe aurii.

Examinând grăunțele, Glenna înțelese febra aurului care-i cuprinsese pe atâția oameni în cursul secolului trecut.

– N-o să ne îmbogățim doar cu atât ! exclamă Cleo. Cu siguranță că n-am nici măcar un gram aici !

– Ar trebui zile și săptămâni întregi ca să aduni cât de cât ceva, admise Glenna. De altfel, ăsta nici măcar nu e aur curat, ne-au avertizat. E amestecat cu mult fier și alte metale...

– Chiar dacă nu ne îmbogățim doar cu atât, este amuzant totuși, concluzionă Cleo.

– Da, e amuzant, răspunse Glenna ca un ecou. Ar trebui să-i aducem aici pe copii, ar fi încântați. Crezi că ar fi posibilă o astfel de expediție ? Va trebui să cerem autorizația necesară de la directorul zonei turistice...

Cleo o privi în jurul ei.

– N-ar fi imposibil. Dar o să avem nevoie de ajutor ca să transportăm scaunele rulante. Hai să aruncăm o privire.

Făcură înconjurul câmpului căutătorilor de aur și constatară că excursia ar putea fi făcută fără prea mare dificultate.

– O să-i vorbim despre ideea asta lui Daniel. Dacă-i place, îi va contacta el pe proprietarii terenului.

Se întoarseră apoi pe plajă. Valurile se spărgeau de mal cu un zgomot puternic. Câțiva băieți făceau surf, călărind cu abilitate crestele înspumate, în picioare pe planșă, ca niște zei atotputernici.

* * *

– Asta-i aur ?! exclamă Daniel, nu prea convins.

Cele două fete îi arătau cu mândrie cele câteva grăunțe de metal prețios. Acestea însă, acum că se uscaseră, nu mai străluceau deloc.

– Nu e numai aur, îi explică Glenna. Sunt și alte metale. În orice caz, semăna mai mult a aur atunci când le-am cernut ! La soare, grăunțele astea sclipeau, Daniel ! Copiilor le va plăcea la nebunie !

– E o idee bună, admise tânărul director. Totuși, va fi o adevărată expediție !

– Și un punct de plecare pentru numeroase cursuri, adăugă Glenna. Pornind de aici, aș putea să le vorbesc despre știință, despre istorie...

– Sunt convins ! o întrerupse Daniel râzând. Dar, mai întâi, trebuie să studiez detaliile practice.

Se aplecă din nou asupra grăunțelor verzui.

– Nu tot ceea ce strălucește este aur, murmură el.

– Tocmai, astea nu strălucesc, zise Glenna. Deci sunt de aur !

Daniel ridică ochii spre cer.

– Ah ! Logica feminină !

Glenna zâmbi.

– Ai văzut vreodată pirita de cupru ?

– Seamănă foarte mult cu aurul veritabil.

– Da, zice Cleo. Te-ai putea lăsa ușor înșelat. Pirita este galbenă, foarte strălucitoare. Aurul veritabil este adeseori verzui... Cu toate acestea, pirita nu valorează absolut nimic...

– Aici există un adevăr profund, zise Daniel. Vorbești cumva în parabole, Cleo.

– Nu... Doar că, în viață, unele lucruri sunt doar iluzii. Nu trebuie să te lași înșelat. Iar altele, mai prețioase, nu strălucesc atât cât ar trebui.

Cleo păru deodată încurcată.

– Ai dreptate, Cleo, o încurajă Daniel.

O privea de parcă abia acum o descoperise.

– Eşti un adevărat filozof. Şi eu cred că eşti făcută din aur veritabil... Nu din pirită.

După ce spuse acestea, dispăru. Cleo îl privi îndepărtându-se. Părea stupefiată.

– Trebuie să iau asta ca pe un compliment ?

– După părerea mea, da, zise Glenna. Ai noroc, pentru că Daniel este mai degrabă zgârcit cu complimentele !

– Glumea !

– Nu cred.

Cleo părea îngândurată.

– Te interesează Daniel ? o întrebă brusc Glenna.

– Toată lumea se interesează de Daniel !

Glenna ridică mirată din sprâncene.

– Chiar aşa ?

Cleo o privi cu pritenie, dar şi cu o oarecare agasare.

– Eşti ciudată ! Pe tine nu te interesează deci Daniel ? Totuşi, este singurul bărbat de aici !

Glenna făcu ochii mari.

– Ce tot vorbeşti ! exclamă ea. Mai există şi alţii...!

Cleo o întrerupse.

– ...care nu contează cu adevărat ! Bineînţeles, există noul infirmier. Dar este deja logodit deşi n-are nici douăzeci şi unu de ani ! Ajutorul de infirmier este şi mai tânăr. Cât priveşte grădinarul, nu uita că este soţul bucătăresei ! Şi are cel puţin cincizeci de ani !

– Nu te sfătuiesc să-l vrăjeşti pe grădinar ! exclamă Glenna. N-aş vrea s-o văd nefericită pe soţia lui ; este prea drăguţă !

Cleo păru şocată.

– Ascultă, Glenna ! Mai întâi că grădinarul este însurat. Şi apoi, nu este deloc genul meu !

– Eu îl găsesc simpatic, zise Glenna cu un aer nevinovat.

– Şi tatăl meu este simpatic, zise Cleo. Cred că are acecaşi vârstă !

Începând din ziua accea, Glenna îl privi pe Daniel puţin altfel. Aşa cum remarcase Cleo, el era într-adevăr singurul personaj masculin într-o instituţie în care lucrau mai multe femei.

Alţii în locul lui ar fi profitat de o asemenea situaţie. Dar lui nu-i trecuse prin minte... Rămânea în continuare amical, amabil şi, în mod excepţional, autoritar când era nevoie.

De fapt, el se purta cu toată lumea la fel. În afară de doamna Jones... Dar având în vedere diferenţa de vârstă ce exista între ei, nimeni nu putea să suspecteze puritatea prieteniei lor.

Era un bărbat simpatic, seducător... şi liber ! În clipa aceasta îşi ducea viaţa singur. Oare îi erau greu ? se întreba Glenna. O sărutase o dată. Îşi amintea mereu cu o oarecare uimire clipa accea.

Nu mai încercase niciodată s-o sărute. Uneori, totuşi, o urmărea cu privirea. Şi exista atunci în ochii lui o oarecare căldură...

Ric venea practic în fiecare zi la Centru. Tânăra fată reuşea să-l evite fără prea mare dificultate.

Doctorul Simmons se întorsese probabil la Auckland. Îi lăsase invitatului său vila la dispoziţie. Ric locuia deci în apropiere de plajă. Continua să vină să examineze însă funcţionarea instituţiei. Nimic nu scăpa ochiului lui atent. Verifica totul, de la biroul directorului până la bucătărie...

i se întâmpla să rămână să mănânce în sala de mese a personalului. De mai multe ori, Glenna îl văzuse stând la masă în fața lui Daniel. Se așezase atunci într-un colț discret al încăperii și se grăbise să-și înghită mâncarea pentru a putea pleca cât mai repede.

Într-o sâmbătă seara totuși, terminată de mâncat înaintea ei. Venise și doctorul Simmons. Acesta se opri lângă masa la care Glenna mânca singură. Cleo și Peggy se duseseră să-și petreacă seara la Thames. Ele îi propuseseră să le însoțească, dar ea refuzase invitația.

– Ai avut o idee excelentă, mi-a spus doctorul Fox ! îi spuse doctorul Simmons. Este o inițiativă foarte bună să-i duci pe copii să se joace de-a căutătorii de aur !

– Am de gând să mă duc acolo mâine, spuse și Daniel care apăruse în preajmă. Vrei să vii cu noi ?

Glenna acceptă. Va veni oare și Ric ? se întrebă ea. Oricum, nu va fi nevoie să-i arate altceva decât o atenție politicoasă. Vor fi acolo doar și doctorul Simmons și Daniel !

Nu avea nimic special de făcut a doua zi. Ar fi fost ridicol să refuze să-i însoțească.

Aruncă o privire scurtă spre Ric. Acesta părea agasat.

– Vom fi cu toții încântați să profităm de prezența ta fermecătoare ! îi spuse doctorul Simmons.

Ric se simți atunci obligat să zâmbească. Dar zâmbetul lui era atât de forțat, încât Glenna se simți rănită. Pentru a-și ascunde suferința se prefăcu că este entuziasmată.

– Ce idee grozavă ! exclamă ea. Sunt într-adevăr foarte bucuroasă că merg cu voi !

Nu era adevărat. Pentru că, era evident, Ric nu era deloc încântat de faptul că ea îi va însoți. Poate că

va interveni ceva care să-i împiedice să meargă acolo ? speră ea.

Dar nu interveni nimic. Şi, a doua zi dimineaţa, Daniel veni şi-i ciocăni la uşă. Era ora zece. Timpul era minunat.

Urcară cu toţii în maşina lui Daniel. Ric se aşeză în faţă, lângă acesta, iar Glenna împărţi bancheta din spate cu doctorul Simmons.

Se gândi deodată că şi doctorul Simmons era un om foarte singur. Soţia îi murise cu vreo zece ani în urmă – aflase asta de la Daniel – şi el îşi consacra cea mai mare parte a timpului şi... banilor, diverselor instituţii de binefacere.

Trecură printr-o vale înverzită. La orizont se înălţau munţii din Coromandel, acoperiţi cu o vegetaţie foarte densă.

Ici-colo răsărea câte un cătun. Casele de lemn păreau adormite sub căldura soarelui. Ocoliră oraşul Paeroa, unde se afla un izvor de apă gazoasă foarte apreciată în zonă.

Nu trecu mult timp şi ajunseră la câmpul căutătorilor de aur unde găsiră un întreg grup de turişti americani, aplecaţi cu toţii asupra sitelor, vizibil pasionaţi de această experienţă.

Glenna rămânea mereu în preajma lui Daniel. Îi conduse pe toţi să viziteze lacul. Odinioară, aici se găsise mult aur. Acum însă, filonul era aproape epuizat. Mai rămăseseră doar câteva urme de metal preţios pe alocuri. Atât cât să i amuze pe turişti...

După ce vizitară locurile, se întoarseră la maşină. Ric deschise portiera din faţă şi o invită pe Glenna să urce. Ea mormăi ceva, ca un protest.

– Ba da, ba da, insist ! zise el cu ironie în glas. Este rândul tău.

Daniel porni motorul. Glenna se întoarse spre el.

– Ei, ce părere ai ?

– Se poate face experiența, admise el. Cu condiția să avem niște ajutoare. O să ne trebuiască vreo câțiva oameni solizi care să ducă scaunele rulante.

– Oh, este formidabil ! exclamă Glenna. Copiii se vor distra la nebunie !

Daniel îi aruncă o privire piezișă.

– Excursia asta trebuie să aibă un caracter educativ, așa mi-ai spus, nu ?

– Poți să te instruiești și distrându-te. Este la fel de bine. Este chiar mai bine !

Doctorul Simmons începu să râdă.

– Lucrurile s-au schimbat mult față de vremea când eram eu copil !

– Sper că în mai bine ! spuse Glenna adresându-i un zâmbet.

– Oh, da ! Mai întâi că învățătoarele de pe vremea mea nu erau atât de frumoase !

Glenna izbucni în râs, dar nu răspunse.

– O să-i aducem pe copii aici într-o zi din săptămână, zise Daniel. Presupun că nu veți putea fi liber, doctore Simmons ?

– Din păcate, nu va fi posibil. Dar, poate, v-ar putea ajuta Ric ? Dacă i-o va cere domnișoara Lawrence, sunt sigur că...

Ric îi tăie vorba.

– Îmi pare rău, nu pot, zise el sec.

Daniel ridică mirat sprâncenele. Glenna încremeni.

– Nu contați pe mine, reluă Ric mai potolit. Am mult de lucru... Am atâtea hârtii de examinat !

– Credeți că vă veți putea găsi timp mai târziu ? îl întrebă Daniel. De exemplu, peste vreo cincisprezece zile ?

– N-aș putea spune. Am să vă anunț în momentul acela.

Daniel nu-i răspunse imediat.

– Înțeleg, zise el în sfârșit. În fine, vă vom păstra în rezervă pentru cazul în care vom avea nevoie de ajutorul dumneavoastră ! O să iau legătura cu clubul sportiv. Dacă vreo zece oameni vor accepta să ne ajute, atunci această excursie nu va mai prezenta nici o dificultate.

Glenna rămăsese tăcută. Era evident că Ric nu voia să vină ! Prefera s-o evite. Și dorința aceasta era reciprocă...

CAPITOLUL VIII

Nu se întoarseră direct la Centru, ci se duseră să mănânce într-un mic restaurant foarte plăcut, la Te Aroha.

– Ce-ar fi să cumpărăm tot ce ne trebuie pentru un picnic ? propuse Glenna.

Daniel nu fu de acord.

– Regiunea este frumoasă, nimic de zis. Dar numai străinii fac așa ceva. Pentru că dunele sunt pline de purici de nisip...

Se duseră apoi să se plimbe într-o minuată grădină botanică în care se afla o întreagă colecție de arbori și plante rare. Printre ramuri ciripeau păsări exotice. Văzură chiar și un papagal cu pene roșii și verzi.

Daniel propuse să urce colina Bald Spur.

– Oh, da ! făcu Glenna entuziasmată.

– Cât timp ne va lua ? întrebă Ric.

– Nu mai mult de o oră, îl asigură Daniel.

– Cred că oasele mele bătrâne mai pot să urce până acolo, zise doctorul Simmons zâmbind.

Era foarte cald, și Glenna fu încântată când întâlniră un izvor care cădea în cascadă pe o piatră mare. Tânăra fată își răcori fața și brațele.

Curând ajunseră în vârful colinei. Vederea era magnifică. Glenna se simți dintr-o dată cuprinsă de o sen-

zație de plenitudine. Se întoarse spre Ric. Acesta nu părea deloc obosit...

Reușise să urce fără greutate. Era deci vindecat în totalitate... Cu opt ani în urmă, se crezuse paralizat pe viață...

Glenna îl pierduse pentru totdeauna. Și totuși, în clipa asta nu simțea nici amărăciune, nici tristețe. Nu era mai important faptul că-l vedea acum pe Ric în plină sănătate ?

Brusc, se simți fericită. Știa însă că această fericire era trecătoare... Peste doar câteva ore – poate că doar peste câteva minute – va regăsi acea tulburare care-i apăsa inima.

Dar, deocamdată, profita din plin de acest răgaz neașteptat.

Ric se întoarse spre ea și o țintui cu o privire intensă. De data aceasta, în ochii lui nu mai era nici ironie, nici ostilitate.

Brusc, Daniel îi atrase atenția Glennei prinzând-o de braț. Voia să-i arate și să admire împreună cu ea un detaliu particular al peisajului.

În tot restul excursiei, Glenna evită să-l mai privească pe Ric. Pentru câteva secunde, se aflaseră foarte aproape unul de altul. Se temea să nu-l vadă privind-o cu ostilitate.

Se duseră să se scalde la Paeroa. Apa izvora din pământ învăluită în aburi. Era foarte caldă. Fură sfătuiți să nu rămână prea mult timp în apă, pentru că aceasta avea proprietăți moleșitoare. În secolul trecut, orașul fusese o stațiune termală reputată.

Pe drumul de întoarcere, doctorul Simmons zise :

– Vă invit pe toți la cină. Azi-dimineață, Ric și cu mine am fost la pescuit ; haideți să gustați din recolta noastră ! Am să pregătesc cu însumi cina.

– Şi noi o să ne desfătăm, adăugă Ric. Doctorul Simmons şi-a greşit vocaţia. Ar fi trebuit să se lanseze în arta culinară !

Daniel îi mulţumi bătrânului doctor pentru invitaţie

– Vom fi încântaţi să gustăm din specialităţile dumneavoastră, îl asigură el. Nu-i aşa, Glenna ?

Tânăra fată n-avea cum să refuze. De altfel, nici nu prea dorea să refuze...

Ajunseră cu toţii la Centrul „Helen Duke". Doctorul Simmons şi Ric îşi continuară drumul cu maşina pentru a ajunge la vilă şi a pregăti cina. Daniel şi Glenna se duseră în apartamentele lor să se schimbe.

Glenna îşi puse o bluză dintr-un jerseu de mătase şi o fustă lungă albastră din lână fină. Era mai strâmtă pe şolduri şi se evaza în clini supli în jurul gleznelor.

Îşi perie cu grijă părul. Rezistă tentaţiei de a-l lăsa să-i cadă liber pe umeri. De ce şi-ar schimba coafura doar pentru o seară ? Îşi făcu aşadar cocul obişnuit.

Îi întâmpină Ric. Acesta o învălui pe Glenna cu o privire apreciatoare.

– Eşti încântătoare !

Ea îi mulţumi de compliment, care i se păru, oricum, foarte convenţional ; totuşi, îi făcuse plăcere.

Ric îi conduse în salon. Masa era deja aranjată, într-un colţ.

– Doctorul Simmons are de lucru prin bucătărie, le explică el. Mi-a cerut să mă ocup eu de voi... Ce vreţi să beţi ?

Daniel şi Glenna cerură câte un Xeres. Glenna se aşeză pe canapea. Reuşi să-i zâmbească natural lui Ric când acesta îi întinse paharul.

– Este adevărat, eşti încântătoare, îi zise puţin după aceea Daniel.

Glenna bău o gură din lichidul de culoarea ambrei.

– Excelent ! făcu Ric bând la rândul lui.

Aruncă o privire pe eticheta sticlei.

– Este un vin local, îi explică Daniel. Sunt niște podgorii bune prin regiune. Unele dintre ele produc vinuri reputate. Sunteți cunoscător în ale vinurilor ?

– Nu chiar. Unchiul meu a încercat să-mi facă educația în acest sens, dar cred că gusturile lui sunt mai bune decât ale mele.

– Adrian locuiește tot cu tine ? întrebă Glenna.

– Nu...

Ezită o clipă înainte de a continua.

– Apartamentul era al lui. El locuiește în continuare acolo. Eu am cumpărat o casă...

Glenna se pregătea să spună că o casă este mult mai practică pentru copii. Dar Ric nu-i lăsă timp. Se întoarse spre Daniel și schimbă subiectul discuției.

Nu ținea să vorbească despre familia lui. Asta o ușura pe tânăra fată. Suferea și acum când își amintea de ziua când o văzuse pe Ruth și pe cei doi adorabili copii...

Atitudinea lui Ric era însă ciudată. Cea mai mare parte a bărbaților însurați vorbeau cu plăcere despre familia lor. Încerca oare să n-o facă să sufere ?

Ea se crispă. În după-amiaza aceasta, pe colina Bald Spur, văzuse privirea încărcată de dragoste a lui Ric. Își dăduse și el seama de asta. Și acum, ei îi era rușine... Probabil că el se gândise că, din nou, ea îi dăruiește inima. Și atunci, el îi adresase o privire plină de blândețe...

De blândețe, sau de milă ?

În decursul anilor, Glenna învățase să se stăpânească mai bine. Își învârti între degete paharul și se străduí să zâmbească.

Cei doi bărbați continuau să discute. Din când în când, făcea și ea câte o remarcă potrivită.

Aparent, era foarte liniștită și în largul ei. Dar în sinea ei era tulburată și-i era necaz pentru asta. Cât de proastă fusese că nu-și ascunsese sentimentele azi după-amiază ! Ric își închipuia acum că ea o să i se arunce din nou în brațe ? Fără să țină seama că era însurat ? Credea oare că ea rămăsese fată bătrână din cauza lui ?

Apăru și doctorul Simmons.

– Cina este gata ! îi anunță el.

Glenna îl ajută să servească supa de roșii cu brânză rasă pe deasupra și cu pătrunjel. Urmă peștele care, desi doar prăjit în tigaie, era foarte gustos. Toată lumea îl lăudă pe bătrânul doctor.

– Nu avem desert, se scuză el. Nu sunt prea priceput la dulciuri !

– Nici nu-mi plac prea mult dulciurile, îl liniști Glenna. Masa asta a fost perfectă !

– Da, cina a fost foarte reușită, zise Ric la rândul lui.

Glenna profită de ocazie pentru a-i arăta lui Ric că, pentru ea, trecutul nu mai avea importanță. Pe un ton ieier, spuse :

– Oh, dar ăsta este elogiul adus de un cunoscător ! Soția lui Ric este o excelentă bucătăreasă...

– Soția lui Ric ? se miră doctorul Simmons.

– Vă credeam celibatar, remarcă și Daniel.

– Sunt celibatar, zise Ric pe un ton neutru.

– Dar... Ruth ? bolborosi Glenna.

Ric îi zâmbi. Fața lui rămase total inexpresivă.

– Ai făcut o confuzie, Glenna. Ruth s-a măritat cu Adrian...

El se întoarse către cei doi bărbaţi şi continuă cu dezinvoltură :

– Sunt foarte frecvente asemenea confuzii, pentru că, şi eu şi unchiul meu, avem acelaşi nume şi acelaşi iniţiale : Adrian... Alaric...

Nu, nu era nici o greşeală, gândi Glenna. Se simţi cuprinsă de compasiune. Adrian i-o furase pe Ruth lui Ric !

Şi acei doi copii frumoşi care semănau atât de mult cu Ric... dar şi, atât de mult, cu unchiul lui ! Şi cum de putuseră Ruth şi Adrian să facă asta tocmai când Ric abia ieşise din spital ?!

– Oh, îmi... îmi pare rău, Ric, bolborosi ea. Nu mi-aş fi putut imagina niciodată că...

El o privi cu un aer surprins. Apoi roşi sub bronzul feţei. Se vedea bine că era încurcat. Pentru că nici doctorul Simmons, nici Daniel nu aveau de unde să ştie că Ruth îi fusese logodnică înainte de a se mărita cu unchiul lui.

Tânăra fată se oferi să prepare cafeaua. Alergă în bucătărie, folosindu-se de acest pretext pentru a-şi ascunde tulburarea.

Aşadar, Ric nu era însurat... Oh, asta nu schimba cu nimic lucrurile. Oricum, el nu-i mai arăta nici un interes !

Tocmai punea apa clocotită în cafetieră când veni şi Ric în bucătărie. Ea tresări şi vărsă puţină apă pe masă.

– Te-ai ars ? întrebă el îngrijorat.

– Nu.

Ea luă un burete şi şterse apa ce se împrăştiase pe masă.

– Am venit să te ajut, zise Ric. Doctorul Simmons şi Daniel vorbesc despre probleme medicale care mă depăşesc...

– Vrei să ai grijă de zahăr şi de ceşti ? Aduc eu restul.

– Glenna, murmură el. Vreau să-ţi vorbesc.

Inima tinerei fete se opri o clipă să mai bată.

– Ei bine... Vorbeşte ! zise ea în sfârşit.

– Nu aici ! Ai putea să-mi consacri una din serile tale ? Am putea cina împreună.

– Nu... Nu, este imposibil. Îţi mulţumesc oricum pentru invitaţie.

El o prinse de braţ şi o obligă să îl privească în faţă.

– Glenna ! Este foarte important !

Ea reuşi să rămână calmă, rece, detaşată...

– Important ? Nu, cu siguranţă nu pentru mine.

Se simţi cuprinsă de un sentiment de triumf amestecat cu amărăciune. Avea deci destul curaj pentru a-i spune lui Ric „nu" în faţă !

– Trebuie neapărat să...

Se întrerupse brusc : doctorul Simmons tocmai intrase în bucătărie.

– Am reuşit să-l facem pe Ric să fugă ? Te rog să ne scuzi. Îţi promit că nu vom mai vorbi despre medicină...

– Am venit s-o ajut pe Glenna să prepare cafeaua.

Se întoarseră cu toţii în salon. Glenna se aşeză din nou pe canapea, lângă Daniel. Reuşi să ia parte la discuţie foarte natural. Totuşi, Daniel îi arunca din când în când nişte priviri rapide. Când ea se aplecă să-şi pună ceaşca pe măsuţă, el îşi întinse braţul pe speteaza canapelei. Reluându-şi poziţia, Glenna îşi sprijini capul pe cotul lui.

Ric îi privea. Glenna îi adresă o privire glacială. În ochii lui Ric putea să vadă acum ostilitatea. „Este gelos !“ își zise ea cu stupoare. Dar stupoarea făcu loc unei oarecare satisfacții. Apoi furiei... Ric nu o dorise... Dar nici nu-i făcea plăcere s-o vadă lângă altul !

Se întoarse spre Daniel și-i zâmbi. Acesta îi răspunse cu un zâmbet malițios. Ghicise oare că ea se folosea de el pentru a trezi gelozia lui Ric ?

CAPITOLUL IX

Marți seara, Glenna nu va fi aici când Ric va veni, hotărî ea. Încercă să le convingă pe Cleo și pe Peggy s-o însoțească la cinema, la Thames. Dar cele două fete nu aveau chef de așa ceva : era un program interesant la televizor.

– Să ieși la film marți seara ? Ce idee caraghioasă ! exclamă Cleo.

– Și mâine dimineață suntem de serviciu ! mai spuse și Peggy.

Pe măsură ce se apropia ora fatidică, Glenna se simțea din ce în ce mai nervoasă. Voia să plece la volanul mașinuței sale, dar ar fi fost într-adevăr pueril să se comporte astfel.

După ce termină orele de clasă, se duse în apartamentul ei. Își puse niște blugi, un pulovăr și se spălă pe cap. Apoi se apucă să-și facă ordine printre sertare...

La șase fără cinci minute, Ric bătu la ușă... Ea îi deschise.

– Încă nu ești gata ? Este adevărat că eu am venit mai devreme, dar... Cât timp îți trebuie ca să te îmbraci ?

– Rămân așa cum sunt. Nu ies cu tine.

– De ce ?

– Pentru că am refuzat invitaţia ta, nu-ţi aminteşti ? Ai încercat să-mi forţezi mâna. Dar nu-ţi merge. Rămân acasă.

Vru să-i închidă uşa în nas, dar Ric o împiedică şi intră înăuntru.

– În cazul acesta, voi vorbi aici.

– Dacă nu ieşi, ţip !

– Ah, da ? Şi ce-ai să-i spui lui Daniel când va veni alergând, urmat de jumătate din personalul şcolii ? Ascultă, Glenna, trebuie să limpezim o neînţelegere. Mi-ar fi plăcut să discutăm în timp ce am fi cinat... Dar dacă ţii neapărat să rămâi acasă, îţi voi spune ce am de spus. Apoi voi pleca.

– O să dureze mult ?

– N-o să dureze toată noaptea, îi răspunse el sec. Te temi pentru reputaţia ta ?

– Nu vorbi prostii !

El începu să râdă.

– Mereu, învăţătoarea...

Exista în ochii lui o licărire ironică. Dar nu răutăcioasă... Fără voia ei, Glennei îi veni să râdă. El observă şi profită de avantaj.

– Hai, Glenna ! Pune-ţi o rochie frumoasă şi vino u mine ! Mi-ar face plăcere să cinăm împreună...

– Vrei neapărat să îndulceşti pastila ?

– Dacă vrei... Hai, ne-am înţeles ?

Ea oftă.

– Ne-am înţeles... Ia loc. Sunt gata în douăzeci de minute.

– Îţi acord o jumătate de oră !

După douăzeci şi cinci de minute, ea ieşi din baie. Ric tocmai privea un tablou agăţat pe perete.

– Îţi place ? îl întrebă ea.

– Ce anume ? Tabloul ? Sau frumoasa ta rochie le jerse ?

– Tabloul, desigur.

Era o operă foarte modernă, reprezentând o încâlceală de linii întunecate. Doar o ușoară tușă aurie aducea puțină lumină în toate tenebrele acelea.

– Fără pata aurie, pictura asta ar fi deprimantă. Simbolizează speranța și limpezimea în plină disperare, îi explică Glenna.

El o învălui pe tânăra fată cu o privire uimită.

– Tabloul acesta nu corespunde personalității tale... Eu nu te vedeam astfel, Glenna....

– M-am schimbat, zise ea încet.

– Da. Te-ai făcut foarte frumoasă.

Părea sincer când spunea acest lucru și tânăra fată se simți tulburată. Se crispă. Nu voia să se lase pradă emoțiilor...

Ric continua s-o privească. Îi admiră rochia roz asortată cu rujul de buze. Culoarea aceasta îi punea în valoare ochii gri.

Inima Glennei începu să bată cu putere. Va fi ea oare în stare să-l cucerească acum pe Ric ? Să-l păstreze... ?

Se jură să nu-l mai lase să-i calce în picioare mândria. Nu mai era o adolescentă neștiutoare. Dacă și de data asta el îi va frânge inima, n-o va afla niciodată.

El se mai întoarse o dată să privească tabloul, zicând :

– De fapt, îmi place pictura asta.

Se duseră să cineze la Thames și Ric refuză să abordeze în cursul mesei adevăratul motiv al invitației.

– După ! declară el ferm.

Aleseră niște scoici Saint-Jacques cu smântână, apoi cotlete de miel. Ric comandă niște vin din Noua Zeelandă.

– Vrei un desert ? o întrebă el la sfârșitul mesei.

– Nu, mulțumesc.

După ce își băură cafeaua, se urcară din nou în mașină și se îndreptară spre coastă. Nu era prea târziu. Abia se lăsa înserarea. Marea părea de argint topit... Valurile mângâiau nisipul.

– Vrei să te plimbi ? îi propuse Ric.

Coborâră pe plajă. Marea era foarte calmă. Ocoliră cu ușurință pietrele risipite pe nisip. Acestea, închise la culoare, se vedeau bine chiar și-n semiobscuritate, contrastând cu nisipul alb.

Glennei îi era destul de greu să meargă cu sandalele ei cu tocuri înalte. Le scoase și începu să umble desculță, ținându-le în mână. Cealaltă mână era prizonieră în palma lui Ric....

Își ridică ușor fusta lungă, lăsând spuma valurilor să-i mângâie gleznele. De cealaltă parte a peninsulei se zăreau câteva lumini.

Rămaseră tăcuți. Ric o conduse către o piatră mare și o îndemnă să se așeze. Se așeză și el alături și oftă adânc.

Va începe să vorbească, bănui Glenna... Și ceea ce avea el să-i mărturisească, nu era ușor de spus !

– Îmi pare rău că nu fumez, zise el brusc. O țigară m-ar ajuta acum să-mi păstrez cumpătul...

Glenna nu-i răspunse.

– Glenna... reluă el. Seara trecută ai înțeles greșit lucrurile. Ai crezut că Adrian mi-a furat logodnica. Este fals ! N-am vrut să-l judeci greșit pe unchiul meu. Adrian n-ar fi fost în stare să-mi facă una ca asta !

– Deci, tu n-ai fost niciodată logodit cu Ruth ?

– Niciodată.

– Cum ai reușit atunci s-o convingi să joace o asemenea comedie ?

– Ea nu era la curent cu nimic...

Glenna îi tăie vorba.

– Să fim serioşi ! Mi-ai prezentat-o ca fiind...

– ... viitoarea doamnă Burnett, încheie Ric în locul ei. Îţi anunţam astfel căsătoria mea. Foarte normal, te-ai gândit atunci că Ruth va deveni doamna Ric Burnett şi nu doamna Adrian Burnett. Ruth n-a bănuit nici o clipă ce rol o pusesem să joace. Mi-a servit de minune planul, când a apărut cu inelul de logodnă pe deget !

– Ai avut noroc ! îl ironiză Glenna.

– Da. Dar mă deranja faptul că o folosisem pe Ruth fără ca ea să ştie. Nu voiam ca tu să gândeşti rău despre ea. Nici despre Adrian...

– Nu era nici un pericol să-i înţălnesc...

– Ne-am întâlnit noi aici, la capătul lumii !

– Da, e uimitor.

– Destinul... murmură Ric.

– Destinul ! Ce idee convenţională ! exclamă Glenna începând să râdă.

Ric îi cuprinse mâinile. Ea se eliberă şi se ridică de pe piatră.

– E multă vreme de când nu mai cred în destin ! zise ea zeflemitor.

– De când ? De opt ani ?

– Trebuie să mărturisesc că m-ai ajutat şi tu, oarecum.

El ridică din umeri, neputincios.

– Bietul de tine, Ric ! Pasiunea mea de adolescentă trebuie să fi se fi părut stânjenitoare !

Ea se întoarse şi începu să meargă. Ric o ajunse din urmă alergând.

– N-a fost decât atât ? O pasiune de adolescentă ? Un foc paie ?

– O socoteai altfel, pe vremea aceea ?

– Da.

– Ce gândeai, atunci ? Că dragostea mea va fi eternă ?

Ea reuşi să-şi ascundă amărăciunea sub un ton sarcastic.

– Nici asta, o asigură el.

– Oricum, te-ai străduit mult până ce ai reuşit să mă faci să înţeleg cât te deranja dragostea mea !

El o prinse de braţ şi o obligă să se întoarcă.

– Glenna, niciodată iubirea ta nu m-a deranjat! Din contră, era lucrul cel mai preţios pentru mine. Dar era ceva fără speranţă. Crede-mă, n-am vrut să te fac să suferi !

Ea îl crezu, pentru că tonul lui era sincer.

– M-am purtat aspru cu tine. Nu exista alt mijloc, pentru că refuzai să mă asculţi. Te rog, iartă-mă...

– N-am ce să-ţi iert, Ric. Te-am pus într-o situaţie imposibilă. Eu eram mult prea tânără, toată lumea îmi spunea asta. Aveau dreptate, acum îmi dau seama. Bun, acum ce-ar fi să ne întoarcem acasă ? Ţi-ai terminat confesiunea ?

– Da, „doamnă profesoară" ! răspunse el scurt.

Îi dădu drumul. Puţin mai târziu, aprinse plafoniera maşinii şi o privi îndelung pe Glenna.

– Odinioară, ţi se puteau citi emoţiile pe faţă. Acum, nu.

– Nu mai sunt o copilă.

– Dar nici n-ai atins o vârstă prea matură ! Încerci să-mi spui că nu mai eşti în stare de acum să ai sentimente puternice ?

– Poate...

– Aş vrea să fac un test...

Glena nu se clinti, dar simţi un nod în stomac.

– Altădată, ai fi roşit ! remarcă Ric.

Ea nu-i răspunse. În sfârşit, el stinse lumina şi porni motorul.

O duse la Centrul „Helen Duke" şi o conduse până la uşă. Ea îi mulţumi atunci într-un mod foarte convenţional, fără a-l invita să intre.

– O să mai ieşim împreună ? o întrebă el.

Glenna sperase dar se şi temuse de această întrebare. În seara aceasta, Ric reuşise să-i rănească iar orgoliul. Nu-i dezvăluise el felul cum procedase pentru a-i respinge dragostea ?

Ezită o clipă.

– Ascultă, Ric, zise ea în sfârşit. Tu mi-ai spus tot ce aveai să-mi spui... N-ai de ce să te simţi obligat să mă mai inviţi la cină !

– A trecut mult timp de când noi am făcut o înţelegere, îţi aminteşti ? Fără obligaţii, nici din partea mea, nici din partea ta. Ce-ar fi să reînnoim acest contract ?

– Păi... s-ar putea...

– Perfect. Eşti cumva liberă sâmbătă ? Am putea face puţin turism. Doctorul Simmons mi-a spus că celălalt versant al munţilor Coromandel este minunat. Ai mai fost ?

– O dată. Dar trebuie să ai la dispoziţie o zi întreagă ca să faci această excursie !

– Aş putea trece să te iau de dimineaţă la opt. Ce zici ?

– Ne-am înţeles, acceptă Glenna.

*

* *

A doua zi, Peggy remarcă :

– Ai ieşit totuşi aseară ! Nu fusese prevăzut...

Fără să se gândească prea mult, Glenna răspunse :

– Ba da ! Ric m-a invitat duminica trecută, când am cinat la doctorul Simmons.

– Atunci, de ce voiai să mergi la cinema ? se miră tânăra fată.

Un pic jenată, Glenna îi oferi prima scuză care-i veni în minte :

– Oh, m-am... m-am înşelat asupra zilei. Când a venit Ric să mă ia, eram ca picată din nori... Tocmai făceam puţină ordine prin casă... Dar de unde ştii tu că am fost să cinez în oraş ?

– Te-am văzut când ai plecat cu el. Ştii, aici este greu să ai secrete faţă de ceilalţi.

Glenna ştia asta. Ieşirile ei cu Ric vor fi cu siguranţă subiectul numeroaselor comentarii pe care le vor face colegele ei... şi nu numai !

*
* *

Vineri seara, aşezată în salonul comun, Glena îşi scurta o fustă. Daniel se apropie de ea.

– Eşti o femeie de interior perfectă ! Nu prea te-am văzut deseori cosând, Glenna... Ia spune-mi, ai petrecut bine marţi seara ?

– Da, mulţumesc...

Îşi strânse buzele.

– Îmi pui această întrebare cumva în numele personalului ?

Nicidecum ! Ţi-a vorbit doar directorul Centrului „Helen Duke" !

– Te interesează viaţa mea particulară ?

– În cazul în care îți va afecta felul de a fi, da. Vezi tu, Glenna, eu acord mare importanță ambianței care domnește în micul nostru grup. Noi trăim departe de lume și uneori departe unii de alții. Ar trebui să ne împărtășim problemele.

Glenna îl privi direct în ochi.

– Eu nu am probleme. Doar dacă sunt cauzate de curiozitatea personalului în ceea ce mă privește.

– Nu este vorba de curiozitate, Glenna. Este doar interes. Interes amical.

Glenna roși ușor.

– Ai dreptate... Scuză-mă, Daniel.

Fără să mai insiste, el abordă un alt subiect.

– Am reușit să organizez excursia la terenul căutătorilor de aur. Am reținut niște autocare și s-au oferit foarte mulți voluntari. Va avea loc joia viitoare.

– Acum voi putea să le spun copiilor. Perspectiva excursiei o să-i stimuleze să învețe...

– Trebuie să le arăți un morcov ca să-i faci să învețe ? zise Daniel amuzat.

– E vorba să le stârnești interesul.

Daniel începu să râdă.

– Cleo este pasionată de această veche mină de aur! Dacă ar fi trăit în secolul trecut, ar fi fost cu siguranță cuprinsă de febra aurului !

– Ia te uită, tocmai vine Cleo ! zise Glenna.

Tânăra fată li se alătură.

– Probabil că ți-au țiuit urechile, îi spuse Glenna. Vorbeam de tine !

– De bine, sper !

Se cățără pe brațul fotoliului lui Daniel. Acesta vru să-i ofere locul.

– Nu, nu, nu te mișca ! protestă ea. Mă simt foarte bine aici !

– Trebuie să vă felicit pe amândouă, zise Daniel. Ideea voastră de a-i duce pe copii să viziteze câmpul căutătorilor de aur este excelentă ! Trăim destul de izolaţi aici. Desigur, cadrul este minunat, dar copiilor le lipseşte contactul cu lumea exterioară.

– Adevărat, zise şi Glenna. Sunt oarecum rupţi de lumea reală. Din cauza asta, readaptarea lor la viaţa obişnuită va prezenta cu siguranţă unele dificultăţi.

– Sunt de aceeaşi părere, declară Daniel. Când am început să mă ocup de handicapaţi, am cunoscut un infirm. Era ţintuit în scaunul lui rulant de cincisprezece ani, în urma unei răni din război. Era un om de afaceri care călătorea mult. Făcea şi sport : arunca sulița, trăgea cu arcul. Am devenit prieteni... Niciodată nu m-am gândit să-l consider un handicapat. Abia dacă mai remarcam scaunul lui rulant ! Avea o asemenea personalitate încât uitai de restul. Într-o zi, mi-a spus : „Când mi s-a spus că-mi voi petrece viaţa într-un scaun rulant, am avut de făcut o alegere. Sau deveneam un *infirm*, sau eram un *om* cu o infirmitate. Am hotărât să fiu un om".

– Înţeleg... murmură Cleo. Unii se lasă doborâţi de suferinţa lor. El, nu !

– Aş vrea să ţi-l prezint, Cleo, zise Daniel.

– Oh, desigur ! exclamă tânăra. Când ?

– Eşti liberă duminică ? o întrebă Daniel.

– Da, bineînţeles, nu lucrez în week-end-ul ăsta !

– Ei bine, îi voi telefona lui Charlie şi o să-l întreb dacă putem veni la masă la el. Locuieşte la Auckland. O să-ţi fie simpatici Charlie şi soţia lui, sunt sigur.

– Este căsătorit ? întrebă Glenna.

– Susan este cea de-a doua soţie a lui. Era văduv de mulţi ani. S-a căsătorit cu Susan acum vreo cinci ani. Se adoră !

Peste puțin timp, Daniel ieși din încăpere lăsându-le pe cele două fete singure.

Cleo părea tulburată.

– Oh, Glenna ! murmură ea. S-a crezut obligat să mă invite să-l însoțesc la Auckland la prietenul său !

– Dar nu, nici vorbă ! Dacă n-ar fi dorit să te invite, nu ți-ar fi propus !

– La început, vorbea la modul general. Și eu am întrebat imediat : „Când ?". Mă simt îngrozitor de jenată. Am vorbit fără să mă gândesc. Ca de obicei !

– Ești o proastă, Cleo, cu scrupulele tale. Vrei să mergi acolo, da sau nu ?

– Da, bineînțeles...

– Atunci, încetează să te mai frămânți ! Daniel vrea să meargă cu tine acolo, este evident !

CAPITOLUL X

În sâmbăta aceea vremea era foarte frumoasă. Când veni Ric, Glenna era deja gata. El îi examină ținuta cu un aer aprobator. Purta o fustă oranj deschisă în față, peste un șort maro la fel ca bluza. Când mergea, fusta se desfăcea ușor, dezvăluindu-i picioarele bronzate.

Ric luă coșul cel mare.

– Dar ce are înăuntru ? se miră el. Bijuteriile coroanei ?

– În afara costumului meu de baie și a prosopului, niște sandvișuri pentru picnic pregătite cu dragoste de bucătăreasa noastră. Și o carte.

– O carte ?

Ea nu luă în seamă privirea lui ironică și-l întrebă :

– Îți plac sandvișurile cu pui ?

– Bineînțeles, dar nu trebuia să te mai ocupi și de asta. Închipuie-ți că și eu m-am gândit ! O să avem două coșuri de picnic.

– Ei bine, o să avem de unde alege ! zise Glenna. Eu am poftă de mâncare, să știi.

Ric puse coșul fetei în portbagaj, lângă un alt coș acoperit cu o pânză.

Se așezară apoi în mașină unul lângă altul. Ric îi întinse o hartă.

– Am putea mai întâi să mergem de-a lungul coastei şi să ne întoarcem pe cealaltă parte a peninsulei, prin Tairna, propuse el.

– E o idee excelentă ! îl aprobă Glenna.

Se îndreptară mai întâi spre Thames. Partea aceasta de coastă îi era familiară Glennei. Apoi o luară pe şoseaua de pe culme. Aceasta le permitea să descopere numeroasele golfuleţe bine ascunse.

Marea sclipea, reflectând un cer fără nori. Căldurile verii erau pe sfârşite, dar aerul încă mai rămânea cald. Temperatura era ideală pentru o excursie cu maşina.

Curând, Ric abandonă drumul de coastă şi se îndreptă spre coline.

Coborâră apoi într-o vale înverzită. În faţa unei porţi mari a unei ferme, copiii aşezaţi pe jos le făcură veseli cu mâna privindu-i trecând.

Hotărâră să se oprească să mănânce la Whitianga. Această staţiune era cea mai renumită din Coromandel. După ce făcură baie în ocean, se aşezară pe nisipul alb.

Glenna se întinse pe spate, lăsând soarele s-o usuce.

– Ţi-ai adus crema contra arsurilor ? o întrebă Ric.

– Da.

Îşi ridică, leneşă, ochelarii de soare.

– Poţi s-o foloseşti şi tu. Este în coşul meu.

– Nu vorbeam pentru mine, ci pentru tine.

– Eu n-am nevoie. N-o să mă ardă soarele. De altfel, sunt deja bronzată.

– Pe aici nu eşti.

Şi cu vârful degetelor, îi atinse pielea exact deasupra costumului de baie.

Ea se ridică brusc şi-l privi furioasă. Ric izbucni în râs.

– Purtai alt costum de baie când te-ai bronzat, şi pe aici ai rămas albă...

În mod reflex ea își coborî privirea. Ric avea dreptate. Între marginea costumului de baie și pielea ei bronzată exista o dungă foarte albă, lată de vreo doi centimetri. Costumul acesta era nou. Și puțin mai decoltat decât celălalt...

Ric îi întinse tubul de cremă.

– Protejează-te. Ar fi stupid să faci o arsură.

Ea se supuse fără să protesteze. Apoi, el întinse mâna și ea îi dădu înapoi tubul.

– Vrei să te ung puțin pe spate cu cremă ? îi propuse el.

– Nu. Mulțumesc.

El zâmbi ușor, în colțul gurii, și se duse să pună tubul la loc în coș. Apoi reveni și se așeză lângă ea. Se sprijini într-un cot și începu s-o privească. Glenna închise ochii în spatele ochelarilor de soare.

Adormi și, după scurt timp, se trezi tresărind : Ric tocmai o stropise cu apă.

Ea se scutură și mormăi ceva cu o voce somnoroasă. Ric se aplecă. Umbra lui acoperi soarele și pe tânăra fată. Îi scoase ochelarii de soare.

– Special ai făcut-o când m-ai stropit ! strigă ea. Ca să mă trezești !

– Nu, imaginează-ți. S-a întâmplat. Dar oricum, faci o greșeală dormind la soare.

El tocmai se întorsese din apă. Părul ud îi scânteia de mii de stropi.

– De ce nu ? zise Glenna. Îmi place la nebunie să dorm pe plajă... Ție nu ? De altfel, ce poți să faci aici decât să dormi ori să înoți ?

– N-ar mai fi nimic de făcut ? se miră el pe un ton plin de subînțelesuri.

Glenna regretă imediat ceea ce spusese.

– Ai putea să citeşti, îi sugeră el. Doar ţi-ai adus o carte !

El se lăsă să cadă pe prosopul lui. Glenna îşi puse din nou ochelarii de soare.

Acum, Glenna era cea care nu mai avea stare. Se ridică pe prosop ţinându-şi genunchii cu mâinile şi începu să privească marea. La orizont se puteau vedea câteva bărci cu pânze. Mai aproape, în primele valuri, tineri se zbenguiau veseli.

Ric, care până atunci stătuse nemişcat, îi atinse uşor cu un deget coloana vertebrală şi se opri la umăr.

– Ai o cicatrice aici... remarcă el. O cicatrice recentă. Ce-ai păţit ?

– Am fost într-o dimineaţă să mă plimb pe colină, nu departe de Centru. Am alunecat în noroi. Încercând să-mi regăsesc echilibru, am rupt o creangă groasă. Capătul ei rupt m-a rănit astfel.

Se ridică şi el, şi îşi puse buzele, apăsând îndelung, pe cicatrice. O prinse apoi de umeri şi se aplecă spre ea...

Glenna se crispă.

– Nu !

El rămase nemişcat câteva secunde, fără să-şi dezlipească privirea de a ei.

– Nu ? Foarte bine... murmură el în sfârşit.

Îi dădu drumul şi păru absorbit de contemplarea mării.

– Mă duc în apă, zise Glenna.

Spera că astfel va rupe tensiunea care se instalase între ei.

– Merg şi eu.

După ce stătuseră atâta la soare, apa li se păru rece. Glenna îşi prinse părul într-un coc. Dar veniră câteva valuri mari, ca se scufundă şi când ieşi din spuma lor,

cocul i se desfăcuse. Părul îi cădea acum dezordonat, pe umeri.

Se şterse cu un prosop, apoi începu să mai caute nişte agrafe.

– Lasă-l aşa, liber ! exclamă Ric. Îţi vine atât de bine !

Ea însă se străduia să-şi facă la loc cocul.

– Poate. Dar prefer să-l am strâns.

După ce reuşi să-l refacă, se ridică.

– Mă duc să mă plimb.

Când reveni pe nisipul cald, puţin mai târziu, era deja îmbrăcată. Bluza parcă era proaspăt călcată, şi îşi refăcuse un machiaj uşor.

Ric o examină cu o privire ironică.

– Învăţătoare pe viaţă ! Fata bătrână ! îi aruncă el.

– Asta sunt, îi replică ea.

Ric râse zeflemitor. O luă de mână şi porniră spre maşină.

Ajunşi la Tairua, se opriră pentru a privi o ultimă oară marea înainte de plecare. Valurile deveniseră impresionante. Se abăteau cu furie către mal, în enorme rulouri tivite cu spumă.

Se opriră de mai multe ori pe drumul de întoarcere, de fiecare dată când panorama sau un anume unghi le atrăgea atenţia.

În depărtare, munţii acoperiţi de o vegetaţie deasă se ridicau spre cer. De cealaltă parte era marea.

După-amiaza era pe sfârşite când trebuiră să traverseze un râu destul de lat dar puţin adânc. Ric opri maşina la malul apei.

– Mi-e foame ! zise el. Mai sunt sandvişuri cu pui ?

– Da. Mai sunt şi roşii şi un pic de şuncă.

Mâncară din nou aşezaţi pe iarbă, cu poftă, desfătându-se cu ce mai rămăsese.

Glenna se apropie apoi de apă. Se putea traversa cu uşurinţă vadul mergând pe pietrele mari ce ieşeau din apă. Tânăra fată îşi scoase pantofii. Se aplecă deasupra apei transparente şi adună câteva pietricele.

– Priveşte ! exclamă ea arătându-i-le lui Ric. Au nişte culori minunate.

Erau roşii, violete, verzi. Unele erau într-o culoare, altele în dungi multicolore. Una dintre ele era un cuarţ alb foarte curat.

– Ştiai că oamenii le colecţionează ? îi spuse ea lui Ric. Se fac din ele chiar şi bijuterii.

Ric luă câteva în palmă şi le examină.

– Sunt frumoase, admise el.

Se aplecă şi luă de jos o piatră mai mare. Aceasta era străbătută de un fir galben, sclipitor. Uimit, întoarse piatra pe toate feţele între degete.

– S-ar zice că...

Glenna izbucni în râs.

– Nu, nu este aur ! exclamă ea.

– Ah, nu ? făcu Ric.

– Ascultă, nu sunt expertă. Dar când eu şi cu Cleo am fost la vechea mină de aur, ni s-a explicat diferenţa între aurul veritabil şi pirită.

– Oricum, adevărat sau fals, eu o păstrez, declară Ric strecurându-şi piatra în buzunar. O găsesc foarte frumoasă.

Mai rămaseră o vreme pe malul apei, admirând reflexele multicolore ale pietrelor. Ferigi înalte mărgineau malul acoperit cu muşchi. Murmurul apei se adăuga impresiei de linişte totală pe care le-o dădea acest loc.

Mână în mână, se îndreptară către maşină. Deodată, Ric se opri. Se aflau amândoi la umbra unor copaci înalţi, pe malul apei.

Încetişor, mâinile lui urcară de-a lungul braţelor tinerei femei. Se opriră pe umeri, apoi îi încadrară faţa.

– Nu spune nu... zise el foarte încet.

Şi, cu multă blândeţe, foarte tandru, o sărută. Glenna nu îndrăznea să facă un gest... Se temea ca această clipă magică să nu se sfârşească brusc. Atâtea dintre visele sale se spărseseră în mii de cioburi !

Dar când deschise ochii, Ric era tot lângă ea. O luă de mână şi îşi continuară drumul.

Ajunseră la Centrul „Helen Duke" fără să mai schimbe o vorbă.

Când ajunseră în dreptul instituţiei, Glenna îl întrebă :

– Dar a cui este maşina asta ?

– Am închiriat-o, îi explică Ric. Pentru toată durata şederii mele aici.

Aşadar, Ric va pleca. În curând... Din nou, tristeţea puse stăpânire pe Glenna. Se străduí să nu se mai gândească la toate zilele care-o aşteptau...

Ric încetini înainte de a o lua pe aleea ce traversa parcul.

– Vrei să vii la mine ? La doctorul Simmons, vreau să zic. Dar, fiindcă el este la Auckland şi mi-a lăsat vila la dispoziţie, cu o consider un pic şi domiciliul meu...

Glenna dădu negativ din cap. El nu mai insistă şi o lăsă în faţa clădirii rezervate personalului.

– Îţi mulţumesc, Ric. Am petrecut o zi minunată.

– Eu trebuie să-ţi mulţumesc ! Când ne vom mai revedea ? Vrei să cinăm împreună cândva ?

– Cu plăcere.

- La Auckland ?

– În timpul săptămânii e greu. Trebuie să lucrez în fiecare zi şi prefer să nu mă culc prea târziu.

– Atunci, nu avem prea multe de ales !

– Am putea să mergem tot la acelaşi restaurant ca data trecută. A fost plăcut...

– Să zicem, marţi ?

– Foarte bine. Rămânem înţeleşi pentru marţi...?

Înainte să plece, ea îi spuse :

– Joi mergem cu copiii la terenul căutătorilor de aur. Vii şi tu ?

– Nu, o să am de lucru.

Ric ezită o clipă şi întrebă :

– A găsit Daniel destui voluntari să vă ajute ?

– Oh, da. Unul din cluburile din Thames va trimite o echipă întreagă de sportivi !

– Perfect !

Îi mângâie uşor obrazul cu vârful degetelor.

– Noapte bună, Glenna.

*
* *

În dimineaţa zilei de luni, Glenna se afla la orele de clasă, când Daniel veni s-o caute.

- Un telefon pentru tine, Glenna. Vrei să vorbeşti din biroul meu ?

O lăsă singură în încăpere, după ce-i arătă unde este aparatul. Uşa rămăsese întredeschisă.

- Glenna ?

Era vocea lui Ric.

– Îmi pare rău, dar nu vom putea cina mâine seară împreună. Doctorul Simmons m-a chemat la Auckland. Voi sta acolo cam o săptămână. Va trebui să ne

întâlnim cu niște persoane care, poate, ne vor putea ajuta în planul nostru de salvare a Centrului „Helen Duke".

– Nu se va mai închide deci Centrul ?

– Nu pot încă să-ți răspund cu certitudine. Noi facem tot ce stă în puterile noastre pentru a evita să fie închis. Sper să mă întorc până în week-end-ul viitor. Te voi anunța imediat ce vin.

– Foarte bine...

– Încearcă să te gândești puțin la mine, Glenna !

– Oh, aici toți ne gândim la tine, îl asigură ea.

La celălalt capăt al firului se făcu liniște.

– Nu în acest sens vorbeam. În sfârșit, pe săptămâna viitoare, sper. La revedere !

– La revedere.

Daniel apăru în clipa când ea punea telefonul în furcă.

– Mulțumesc, Daniel. Regret că ți-am ocupat biroul.

– Nu vorbi prostii ! Ai petrecut bine în week-end ?

– Excelent, mulțumesc. Dar tu ?

– Nu ți-a spus Cleo ?

– Încă n-am întâlnit-o.

Chiar în seara aceea, Cleo îi povesti despre vizita ei la Auckland împreună cu Daniel. Era plină de admirație în fața vitalității lui Charlie.

– Trebuie să fie destul de în vârstă din moment ce a fost rănit în timpul războiului. Și totuși, nu pare să aibă mai mult de cincizeci și cinci de ani... Este un bărbat solid, cu un tâs răsunător... Este grozav de simpatic... Și atât de plin de viață...

– Trăiește în scaunul său rulant de mai bine de treizeci de ani ? întrebă Peggy, vizibil impresionată.

– Nu, doar de vreo cincisprezece.

– Ai spus că paralizia lui se datorează unor răni suferite în timpul războiului !

– Exact. Dar paralizia nu s-a produs imediat. Schijele au pătruns în vertebre şi n-au putut fi înlăturate. Câţiva ani buni, asta nu l-a jenat. Apoi, în urma deplasării uneia dintre schije, s-a produs paralizia. Cu toate acestea, el a continuat să ducă o viaţă... practic normală. Rareori am văzut un om atât de entuziasmat şi plin de însufleţire ! Oh, ar trebui să vină aici ! Ar da un exemplu bun copiilor !

– I-ai sugerat asta lui Daniel ? o întrebă Glenna.

– Da. Şi Daniel a spus că e o idee bună. Are de gând să-i ceară lui Charlie să petreacă vreo zi sau două la Centru.

– Soţia lui cum e ? întrebă Glenna.

– Încântătoare. Şi atât de amabilă ! Îl adoră pe Charlie ! Daniel îmi spusese că Charlie este foarte bogat. Înainte să o cunosc, o bănuiam că se căsătoreşte cu Charlie pentru... pentru banii lui. I-am împărtăşit şi lui Daniel bănuielile mele dar el le-a respins, şocat. N-am mai insistat. Bărbaţii îşi pierd adesea capul când e vorba de vreo femeie...

– Nu şi Daniel, murmură Glenna. El ştie să recunoască aurul veritabil...

Cleo roşi.

– Dar Susan s-a căsătorit cu Charlie din dragoste! Acum sunt sigură, după ce i-am văzut pe amândoi ! încheie ea în grabă.

Puţin mai târziu, Glenna şi Peggy rămaseră singure.

– Peggy, după părerea ta, crezi că Cleo este îndrăgostită de Daniel ? întrebă Glenna.

– Poate... murmură Peggy, fără să se aventureze prea mult în presupuneri.

După o clipă de tăcere, adăugă :

– Te supără ?

– De ce m-ar supăra ?! exclamă Glenna.

Peggy râse uşor.

– Cleo îşi imaginează că între tine şi Daniel este ceva...

– Ceva ? Şi anume ce, mă rog ?

– E nevoie să pun punctul pe „i" ? În orice caz, Cleo crede că voi doi aveţi un secret. Pe de altă parte, v-a văzut într-o seară, fără ca voi s-o vedeţi. I s-a părut că vă certaţi...

– Oh, asta-i bună ! strigă Glenna. Iată că acum trage nişte concluzii din nişte fapte absolut obişnuite ! Se înşală pe toată linia ! Între mine şi Daniel nu este nimic !

– Cu atât mai bine ! o linişti Peggy. Pentru că Cleo pare foarte atrasă de Daniel...

– Mă bucur, zise Glenna cu sinceritate.

CAPITOLUL XI

Excursia la vechea mină de aur fu extraordinar de reuşită. La întoarcere, cea mai mare parte a membrilor personalului se opri în sala de şedinţe. Se prăbuşiră cu toţii în fotolii.

Cleo fu prima care vorbi :

– A fost epuizant, dar formidabil !

– Copiii sunt încântaţi, zise Glenna. Fiecare are de-acum sticluţa lui cu grăunţele de aur pe care le-au cernut chiar ei...

– Le voi scrie celor de la compania de autocare pentru a le mulţumi, spuse şi Daniel. Şoferii au fost foarte cooperanţi. Când te gândeşti că au scos scaunele lor pentru a putea instala scaunele noastre rulante...

– Le voi cere copiilor să le scrie chiar ei voluntarilor care s-au oferit să ne ajute. Fără ei n-am fi putut duce la bun sfârşit o asemenea expediţie !

Glenna se ridică de pe fotoliu.

– Simt nevoia să mă relaxez ! Cine vrea să facă o plimbare cu mine ? întrebă ea.

Nimeni nu se mişcă. Cleo făcu ochii mari.

– Vorbeşti serios ? Mai ai încă energie după o zi ca asta ? Eu nu mai pot !

– Merg cu tine, Glenna, zise Daniel.

– Nu mai vrea nimeni să vină ? întrebă tânăra fată privind în jurul ei.

Dar nimeni nu mai avea destul curaj să se mai şi plimbe. Glenna şi Daniel ieşiră din încăpere sub ploaia de glume şi ironii, şi admiraţia ale celorlalţi. Toţi se mirau văzându-i că dau dovadă de atâtea rezerve de energie.

La început, cei doi se plimbară în tăcere pe aleile parcului.

– Îmi pare bine că totul a ieşit atât de frumos, zise în sfârşit Daniel.

– Te temeai de vreun accident ? întrebă Glenna.

Nu se gândise mai înainte la asta, dar dacă ar fi existat şi cea mai mică problemă, Daniel ar fi fost răspunzător.

– Nu numai asta... răspunse el.

Glenna îl privi încruntându-se. Părea pierdut în gândurile lui, şi ea nu mai insistă.

Se întorceau acum către clădirea Centrului.

– Vei să vii să bem un pahar la mine, Glenna ? îi propuse Daniel.

Ea ezită o clipă, apoi acceptă :

– Cu plăcere.

Câteva minute mai târziu, se afla în apartamentul lui Daniel. Acesta îi oferi un Xeres.

– Cred că a trebuit să-ţi cureţi covorul... constată ea. Îmi pare foarte rău ! Şi apoi, că veni vorba, am uitat să-mi recuperez hainele !

– Le-am dat la spălătorie. Dar mă tem că pulovărul tău este irecuperabil !

– Oh, n-ar fi trebuit să te ocupi de toate astea ! exclamă Glenna, jenată.

– Nu face nimic...

Făcu un gest cu mâna, ca pentru a-i înlătura protestele. Ea nu mai insistă. Abia acum observă cât era el de tulburat, de încordat...

– Ce s-a întâmplat, Daniel ? îl întrebă ea cu blândeţe.

El se ridică şi începu să se plimbe prin încăpere. Din când în când, arunca o privire spre fotografia unei tinere femei.

– Acum exact zece ani, mi-a murit soţia, îi explică el în sfârşit.

– Oh, Daniel...

– Scuză-mă, Glenna, îi tăie el vorba. Nu te-am invitat aici ca să te plictisesc cu gândurile mele negre !

Bău o gură de vin, şi apoi ochii i se puseră din nou pe fotografie.

– Este soţia ta ? îl întrebă Glenna.

– Da... Era...

Se întrerupse.

– Te rog, Daniel ! Nu ezita să-mi vorbeşti, dacă asta poate să te ajute.

El îi zâmbi amar.

– Mă vezi plângând pe umărul tău ? Eşti deci gata să te laşi folosită astfel ?

– Într-o zi, m-ai acuzat că te-am folosit, îţi aminteşti ? Bineînţeles, împrejurările erau diferite...

– Exact. Dar după aceea ţi-am cerut o despăgubire !

Bău încă o gură de vin, şi îşi plimbă apoi degetul pe margirea paharului.

– În realitate, declară el brusc, eu eram cel gelos.

Glenna tresări.

– Nu te speria. N-am să-ţi fac o declaraţie de dragoste ! Oricum, nu eşti într-o dispoziţie în care să o accepţi... mă înşel cumva ?

– Aș fi... foarte măgulită, bolborosi ea. Dar...

– Dar îl iubești pe Ric Burnett.

– E o poveste veche care există încă. Mă crezi orb ?

– Nu... nu vreau să vorbesc despre asta. N-ai să-i spui nimic lui Ric, nu-i așa ?

El o privi cu reproș.

– Iartă-mă, murmură ea.

– Ți-am spus că eram gelos, reluă Daniel. De fapt, vorbeam... în general. Într-o zi, ți-am spus că greșești dacă ești nefericită doar din cauza unui bărbat...

– Îmi amintesc. Mi-ai mai spus atunci că există și alți bărbați pe lume...

Își zâmbiră unul altuia. Zâmbetul lui Daniel îi cuprinse toată fața.

– De atunci, m-am tot gândit, zise el. Sfatul acesta era valabil și pentru mine, am descoperit atunci. Nu mă gândisem niciodată să mă recăsătoresc... până în dimineața în care te-am culeș de pe coridor, plină de noroi și de sânge...

– Dar sper că nu te-ai gândit în mod serios să te căsătorești cu mine !

– Ai dreptate. Și totuși, îmi plăceai... Iartă-mă că vorbesc despre toate acestea într-un mod atât de detașat. Încerc doar să-ți spun că începând din ziua aceea, am văzut lucrurile altfel...

– Înțeleg, îl asigură Glenna. Ai încetat să te mai consideri un bărbat însurat.

El îi adresă o privire recunoscătoare.

– Exact, Glenna ! Apoi am descoperit că încă îl mai iubești pe Ric. Asta m-a făcut să sufăr. Aș fi preferat... aș fi preferat să te interesezi de mine. Nimeni nu se interesează cu adevărat de mine, înțelegi ?

– Dă-mi voie să-ţi spun, Daniel, îl întrerupse Glenna, că aici există multe fete tinere. Multe dintre ele ar fi fericite să le acorzi puţină atenţie !

Daniel păru atât de surprins, fericit şi încurcat, încât ea se grăbi să schimbe subiectul discuţiei. Continuară să pălăvrăgească de parcă erau vechi prieteni. Ea îi povesti în ce împrejurări îl cunoscuse pe Ric... Şi tot ceea ce se întâmplase cu opt ani în urmă.

Duminică, sosi şi doctorul Simmons împreună cu Ric. Se duseră direct în biroul lui Daniel şi nu rămaseră la cină.

A doua zi, Ric apăru în uşa clasei şi Glenna îi ieşi în întâmpinare.

– N-am avut timp ieri să stau de vorbă cu tine, doctorul Simmons era nerăbdător să se întoarcă la vilă după şederea îndelungată la Auckland. Eşti liberă astă-seară ?

Era liberă în orice seară a săptămânii ; dar nu-i spuse lui asta.

– Da, zise ea simplu.

El o invită atunci la cină, ea acceptă şi se întoarse în clasă.

Seara, el veni la ora convenită. Glenna era deja gata. Se îmbrăcase într-o bluză de mătase bleu-pal şi o fustă de un albastru mai închis.

– Îţi vine bine albastrul, îi spuse el.

Aruncă o privire şi către cocul ei sever, dar nu făcu nici un comentariu.

– Este un concert la Thames, îi spuse el puţin mai târziu. Ţi-ar face plăcere să mergem, după cină ?

– Oh, sigur ! exclamă Glenna.

Cinară în acelaşi restaurant ca data trecută. Apoi se duseră la sala în care se ţinea concertul de muzică clasică. Acustica nu era prea bună, iar scaunele erau

incomode, dar ascultătorii păreau încântați să audă puțină muzică bună. Rareori se dădeau concerte la Thames...

– Sper că nu te-ai plictisit, zise Ric la ieșire.

– Nicidecum ! Ador muzica.

– Întotdeauna ești extrem de politicoasă, Glenna, zise el ironic.

– Sunt sinceră. Am petrecut o seară frumoasă.

Fața lui Ric se mai îmbună.

– Prezența mea nu te-a deranjat prea mult ?

Ea îi aruncă o privire piezișă dar nu-i răspunse nimic. Ric râse ușor și-i deschise portiera să urce. Apoi urcă și el la volan.

– Te duc direct acasă ? o întrebă el.

– Direct acasă, da !

Când ajunseră, ea îi propuse totuși să intre să bea o cafea. Ric se așeză pe canapea, și ea în fața lui.

– Ai obținut ceva rezultate săptămâna asta ? întrebă ea. Pe unde ești cu negocierile ?

El zâmbi.

– Iată dar rostul invitației ! Voiai informații proaspete !

– Nu de asta te-am invitat ! protestă ea. Dar, sigur că sunt interesată de demersurile tale. Toți cei de aici suntem interesați... crezi că vei putea împiedica închiderea Centrului ?

Îngândurat, el învârti linguriță în ceașca de cafea.

– Sper. Totuși, vor trebui făcute modificări. Am cercetat partea financiară și administrativă. Intră și alți factori în joc...

– Alți factori ? De exemplu, faptul că Centrul este atât de izolat ?

El îi aruncă o privire mirată.

– Cine ți-a vorbit despre asta ?

– Daniel... zise ea pe un ton neutru.

În clipa aceea, nu-l privise pe Ric şi nu putu astrel să-i vadă expresia feţei.

– Centrul „Helen Duke" este prea departe de orice localitate, pretinde Daniel. Şi, într-adevăr, asta este o problemă. Unii părinţi întâmpină dificultăţi să vină să-şi vadă regulat copiii. Care ar fi soluţia ? Să fie mutată instituţia asta în altă parte ? Ar fi posibil ?

– Nu pot să-ţi spun nimic, zise cu răceală Ric. Trebuie să discut despre toate astea cu administratorii. Nu am de gând să discut înainte cu personalul. Poate Daniel îţi spune mai multe...

Tonul lui se schimbase.

– Înţeleg, zise Glenna, rănită. Scuză-mă că ţi-am pus aceste întrebări.

– În două săptămâni, raportul meu va fi gata, reluă Ric.

– Şi... după accea vei pleca ?

– Poate că voi mai rămâne vreo săptămână, o adevărată săptămână de vacanţă ! Voi putea vizita mai amănunţit Noua Zeelandă. E o ţară foarte interesantă.

– Oh, da ! Încep şi eu s-o cunosc...

– Cine te-a ajutat s-o cunoşti ? Daniel ?

– Nu. Am făcut mai mult turism în primul an petrecut în Noua Zeelandă. Pe Daniel l-am cunoscut abia acum doi ani. Venind aici...

– Se pare că vă simpatizaţi unul pe altul.

– El este directorul Centrului. Dar este şi un bun prieten.

– Doar prieten ?

Ea nu avu timp să-i răspundă, pentru că el deja continuă :

– Trebuie să fi avut mulţi prieteni în opt ani !

– Câţiva, răspunse ea vag.

El o privi fără să mai spună ceva. Glenna se simți stânjenită, nu-i plăcuse felul în care el pronunțase cuvântul „prieteni".

– Daniel are ceva de spus în legătură cu ieșirile noastre ? lansă el întrebarea.

– Ce idee ! Asta nu-l privește... Nu mai suntem în secolul trecut !

Într-adevăr, odinioară, directorii de instituții de acest fel supravegheau atent personalul. Atât în privința vieții profesionale cât și a celei particulare !

– Asta este, zise Ric făcând ochii mici. Nu mai suntem în secolul trecut...

Glenna adună cestile goale și se duse cu ele în minuscula ei bucătărie. Ric se ridică.

– Îți mulțumesc pentru cină și pentru concert, îi spuse ea.

El păru amuzat.

– O s-o mai facem ?

– Mi-ar face plăcere.

Ric îi întinse mâna și, după o clipă de ezitare, o întinse și ea.

– Noapte bună, murmură ea.

– Urează-mi o noapte și mai bună !

O cuprinse cu brațele. Ea nu-i refuză sărutul dar se crispă în brațele lui. Se temea să nu se lase dusă de valul pasiunii care o inunda.

– Ce ți se întâmplă ? se miră Ric.

O sărută cu și mai multă violență, încercând s-o facă să-i răspundă. Atunci, ea îl respinse cu toată puterea, și el îi dădu drumul.

– Asta înseamnă „nu" ? Mereu „nu" ?

Ea dădu din cap fără să spună nimic. O fracțiune de secundă mai târziu, ușa se închise în urma lui Ric.

*
* *

Când îi propuse să meargă să petreacă împreună o zi la Rotorua, ea acceptă. Începuse să numere cu îngrijorare zilele care mai erau până la plecarea lui Ric.

În ziua când plănuiseră să plece în excursie, porniră destul de devreme şi ajunseră la Rotorua la orele unsprezece dimineaţa. Era un orăşel renumit pentru izvoarele lui cu apă termală. Acestea izvorau în locurile cele mai neaşteptate. În grădini, pe marginea şoselei, pe malurile lacului...

Luară masa de prânz la Rotorua apoi plecară să se plimbe în jurul lacului. Ric îi prindea deseori mâna tinerei fete. Sau o lua de braţ. Îi zâmbea neîncetat, cu o căldură neobişnuită. Se purta amabil, aproape tandru. De fapt, îi făcea curte cu o delicateţe extremă.

Când ajunseră la Thames, se înnoptase. El trecu prin faţa Centrului fără să oprească. Glenna îi adresă o privire întrebătoare.

– Surpriză ! zise el. Am pregătit eu cina !

Glenna nu putea să refuze fără a da impresia că este prea prudentă. Sau prost crescută...

Ric îi servi o supă, apoi o friptură de pui cu salată. Mai târziu, aduse brânza şi un coş cu fructe.

– A fost o cină excelentă, îl asigură Glenna în timp ce-şi sorbea cafeaua. Nu te ştiam un bucător atât de priceput...

El îi zâmbi.

– Ai petrecut o zi plăcută ?

– Oh, da. Dar tu ? La urma urmei, tu eşti de fapt turist în Noua Zeelandă !

– Aproape...

Se făcu liniște. Glenna stătea, dreaptă, pe marginea unui fotoliu confortabil.

– Relaxează-te ! exclamă Ric. Ești la fel de țeapănă ca o umbrelă !

– Nu pot să mă sprijin de spetează din cauza cocului, îi explică ea.

– Desfă-l. Sau mai bine așază-te pe canapea.

El se aplecă, o prinse de mâini și o conduse spre canapea. Se așeză și el alături. Apoi, cu meticulozitate, începu să-i scoată agrafele din coc.

– Nu ! protestă ea slab.

Ric zâmbi.

– Dă-mi voie...

Ea ridică mâinile și vru să-l împiedice să-și continue treaba.

– Nu, zise ea din nou, fără convingere.

– Ba da...

Cocul era de-acum desfăcut. Ric îi cuprinse atunci fața între mâini și o sărută. Mâinile Glennei, fără voia ei, se înlănțuiră pe după gâtul lui Ric. Îi răspunse cu patimă la sărut...

El o îmbrățișă cu violență. Mâna Glennei alunecă prin deschizătura cămășii lui Ric. Simțea o nevoie nestăpânită de a-i atinge cu degetele pielea.

Buzele calde ale lui Ric se dezlipiră de ale ei și coborâră spre gât. Glenna gemu ușor.

Ric începu să-i desfacă nasturii bluzei. În mintea înfierbântată a tinerei fete începu să bată, îndepărtat, un clopot de alarmă.

Trupul ei n-o mai asculta. Dar o mică voce interioară încerca să se facă auzită. Vocea rațiunii ?

Ric bănui bătălia care se dădea în sufletul ei și își accentuă îmbrățișarea.

– Glenna ! murmură el cu hotărâre în glas. Te rog...! Lasă-mă să duc amintirea ta cu mine !

Aceste cuvinte avură asupra tinerei fete efectul unui duş rece.

Se zbătu din toate puterile şi reuşi să se elibereze. Se îndreptă apoi către fereastră şi începu să privească marea. Dar nu vedea nimic... Abia îşi reţinea lacrimile, cu braţele încrucişate pe piept, moartă de ruşine...

CAPITOLUL XII

Tăcerea era apăsătoare. Minutele se scurgeau foarte încet.

În sfârşit, se auzi vocea lui Ric, dură, tăioasă.

– Ce-ai păţit ?

– Scuză-mă... N-ar... n-ar fi trebuit să las să...

– De ce la început ai acceptat ?

– Am spus „nu".

– Un „nu" care voia să însemne „da" !

– Nu... N-am vrut să merg prea departe... Eu...

– Te rog, Glenna ! exclamă el furios. Doar nu mai eşti o fecioară de nouăsprezece ani !

– Nu.

Ea râse uşor, cu amărăciune.

– Sunt una de douăzeci şi şapte...

Ric deschise gura să spună ceva, apoi o închise. Păruse pe punctul de a-i arunca o frază usturătoare. După câteva secunde, spuse cu o voce mai calmă :

– Nu-i adevărat. Ştiu precis.

Glenna îl privi în faţă. Ochii i se măriseră şi privirea i se întunecase.

– Ce vrei să spui ?

Ric se ridică. Fizionomia lui exprima furie şi dispreţ. Glenna se înfioră. Era prima oară când Ric îi arăta dispreţ...

– Ar trebui să ai grijă să fii mai discretă când te duci să-ţi vezi amanţii ! zise el.

– Ce tot vorbeşti ? Nu am nici un amant... Nici unul !

– Ah, asta este... Doar „buni prieteni", nu-i aşa ? Dar, în zilele noastre, când vorbeşti despre un prieten, se ştie despre ce este vorba !

Glenna avea impresia că trăieşte un coşmar.

„Buni prieteni..." Aceste câteva cuvinte îi treziră un ecou îndepărtat. Deodată, îşi aminti.

– Te referi la... *Daniel ?* îl întrebă ea, stupefiată, cu o voce tremurândă.

– Te-am văzut ieşind din apartamentul lui în zori. Tocmai sosisem la Centrul „Helen Duke". Şi am petrecut o noapte acolo... Ai ieşit din apartamentul lui îmbrăcată cu rochia pe care o purtaseşi în seara precedentă. Părul îţi cădea liber pe umeri, ca acum. Nu mai aveai deloc aerul unei învăţătoare sobre. Şi Daniel se părea că te găseşte pe gustul lui !

Glenna avea poftă să-l pălmuiască. Cum de-şi permitea el s-o privească cu acest zâmbet zeflemitor ? Se sufoca de furie. Niciodată în viaţa ei, nu mai fusese pradă unei asemenea furii !

– Cum poţi să gândeşti aşa ? strigă ea. Daniel şi cu mine nu avem nimic de ascuns ! Dacă te-ai fi arătat în loc să ne spionezi, am fi putut să-ţi explicăm. Dar dacă gândeşti aiurea...

El o întrerupse.

– Nu vă spionam. Dar am obiceiul să mă trezesc devreme. Eu şi cu doctorul Simmons aveam camerele în aripa stângă a spitalului, de cealaltă parte a curţii. Eram la fereastră, şi v-am văzut...

– Şi ai tras imediat concluzii ! adăugă ea cu amărăcine în glas. Imaginează-ţi că Daniel este doctor. Căzu-

sem și mă rănisem. Mi-a curățat rana în apartamentul său, m-a îngrijit.

Era pe punctul de a adăuga : „doar ai văzut cicatricea !", dar el nu-i lăsă timp.

– Te-a îngrijit ? Sau te-a sărutat ? A fost nevoie de toată noaptea ?

Furia Glennei se topi brusc. Era tulburată. La ce bun să mai încerce să-l convingă ? Din prima zi când sosise, el, oricum, o crezuse amanta lui Daniel... Și toate astea numai pentru că-i văzuse sărutându-se o dată. Un sărut atât de nevinovat, în realitate. Dar asta, un bărbat ca Ric nu va fi în stare să înțeleagă.

– Nu am de ce să-ți dau explicații, zise ea. Vrei să mă duci acasă, te rog ? Dacă aș avea posibilitatea să mă întorc fără să trebuiască să mă mai conduci tu, aș fi fericită s-o fac. Din păcate, nu se poate.

Pe drumul de întoarcere nu schimbară o vorbă. Ric își concentra atenția asupra drumului. Glenna rămăsese glacială, rigidă în aparență. Dar inima îi sângera.

Îi reveniră în minte diverse incidente, cuvinte, fraze... Toate acestea începeau să aibă acum o nouă și umilitoare semnificație. Numeroase detalii care i-ar fi putut confirma lui Ric bănuielile.

Dacă Daniel era amantul ei, trebuie să se fi gândit Ric, atunci de ce nu și el ? De ce nu l-ar lăsa ea să plece cu o „amintire" ?

Dacă se arătase atât de amabil în tot cursul zilei, era pentru că sperase s-o aducă în patul lui... Pentru a-i face mai plăcută șederea în Noua Zeelandă !

Înainte chiar ca el să oprească de tot mașina, ea sări afară și o luă la fugă spre clădire. În spatele ei, motorul scrâșni și mașina se întoarse zgomotos. Cu degetele tremurânde, ea încerca să introducă cheia în broască.

*
* *

A doua zi, Glennei îi fu foarte greu să se comporte natural. Copiii, foarte sensibili la schimbările ei de dispoziție, profitară și nu mai conteneau cu zbenguiala. La sfârșitul zilei, tânăra fată era un pachet de nervi...

Îl văzuse de mai multe ori, de departe, pe Ric. Se feri să ia masa în sufrageria comună, de teamă să nu-l întâlnească. Se mulțumi cu un ou fiert moale pe care-l mâncă la repezeală în apartamentul său.

Bineînțeles, nu putea să-l evite la nesfârșit. Dar rana era prea proaspătă. Simțea că nu are curajul să-l înfrunte.

La ora cinci, mașina lui Ric dispăru. Glenna se simți ușurată și se duse împreună cu prietenele ei în sala de mese.

– Arăți groaznic ! exclamă Cleo.

– Copiii au fost insuportabili astăzi...

Îi păru rău că trebuia să dea vina pe elevi. Sigur, au fost gălăgioși. Dar asta numai din cauza atitudinii ei !

– Și apoi, mă doare capul. O să mă culc devreme, după ce o să înghit vreo două aspirine.

Puțin mai târziu, după ce făcu o baie caldă, se instală în fața micului televizor. Își pusese confortabilul ei capot violet pe care i-l trimiseseră părinții de Crăciun.

Tocmai își peria părul, când se auzi o bătaie în ușă. Cine putea să vină la ora asta în vizită, dacă nu Cleo sau Peggy ?

– Intră !

Se întoarse către ușă cu peria în mână, zâmbind. Când îl recunoscu pe vizitator sări în sus, cu o mișcare furioasă și disperată totodată.

– Păcată !

– Dar tocmai mi-ai spus : „intră !", zise Ric închizând ușa în urma lui.

– Credeam că este Cleo sau Peggy. Nu tu ! Nici vreun alt amant de-al meu !

El tresări.

– Mi-ai spus că nu ai amanți. Nici măcar unul...

– Nu m-ai crezut.

– Acum, te cred. Am venit să-mi cer iertare, în genunchi, dacă vrei...

Ce-i provocase această schimbare de atitudine ? Ieri, fusese atât de agresiv. Pe când azi...

– Oh, înțeleg ! exclamă ea în sfârșit. Probabil că versiunea lui Daniel a confirmat-o pe a mea. Dar s-ar putea, totuși, să fi petrecut noaptea cu el. Și să-i cer să nege ! La asta nu te-ai gândit ?

– Daniel nu mi-a spus nimic. Cuvântul tău îmi este de ajuns.

– Asta-i ceva nou ! Ascară nu îți era de ajuns !

– Ascară, am... am vorbit prostii.

– Da, am remarcat.

– Aveam motive serioase. Un bărbat frustrat din punct de vedere sexual, își pierde capacitatea de a judeca logic...

– Aha... murmură ea.

Glenna își luă o șuviță de păr, o răsuci pe deget și o privi încruntată. Când ridică privirea, Ric o contempla cu un zâmbet ușor pe buze.

– Oh, draga mea ! exclamă el cu tandrețe. Chiar dacă aș mai avea vreo bănuială, „aha"-ul tău ar fi de ajuns ca să mă convingă !

– Nu văd de ce...

Dacă analiza situația cu calm, trebuia să recunoască faptul că aparențele erau împotriva ei... Și chiar recunoscu, cu simplitate :

– Evident, când vezi o tânără ieșind din apartamentul unui bărbat, concluzia se impune aproape de la sine...

– Fără să fie nevoie neapărat să „gândești aiurea", adăugă Ric.

Făcu o scurtă pauză înainte de a continua :

– În capotul ăsta, și ochii tăi par violeți !

Surprinsă de schimbarea bruscă a subiectului, Glenna murmură :

– Ah, da ?

Îi propuse apoi o ceașcă de cafea. După ce Ric răspunse afirmativ, ea se duce în bucătărioară.

Când se întoarse, îl găsi instalat într-un fotoliu, contemplând tabloul abstract.

– Tot atât de deprimant ți se pare tabloul ăsta ? îl întrebă Glenna.

– Nu, chiar îmi place. Ți-am mai spus, de altfel. Îmi place din ce în ce mai mult.

„Dar eu, aș putea să-i plac ?" se întrebă Glenna, „din ce în ce mai mult..." Ar fi vrut să-i pună această întrebare. Dar se mulțumi să-l întrebe dacă-i plăcea cafeaua.

– Da, excelentă.

În mod ciudat, de data asta Glenna se simțea relaxată în prezența lui. Chiar îi zâmbi și el îi răspunse cu un zâmbet.

Abia atunci observă ea că el părea obosit. Ochii îi erau încercănați, ridurile din jurul gurii adâncite. Ar fi zis că nu va mai fi în stare să se ridice din fotoliu.

– Ar fi mai bine să te duci în pat ! îi spuse ea cam brusc.

– E o propunere ?

– Nu.

– Nu ! oftă el.

Și închise ochii.

– Oricum, știam că nu era o propunere... murmură ea.

– O să adormi aici, în fotoliu ? îl întrebă Glenna amuzată.

Cu ochii închiși, el părea atât de tânăr... Își aminti de orele lungi petrecute la căpătâiul lui, la spital... Când el dormea, și ea îl ținea de mână...

– N-ai vrea, o liniști Ric. Reputația ta...

– Nu-mi fac griji pentru reputația mea.

De fapt, se temea mai ales de ea însăși și de propriile reacții.

– Dacă vrei, întinde-te pe canapea, îi propuse ea.

Ric deschise ochii. Erau plini de tandrețe. Dar și de tristețe..

– Așadar, ai încredere în mine ?

– Da.

Ric se ridică și își puse mâinile pe umerii tinerei fete.

– Eu însă, nu am încredere în mine ! Spune-mi, Glenna, de ce ai spus întotdeauna „nu" ? Tuturor...

– Din mai multe motive, răspunse ea. Dar principalul este acesta : nu m-aș putea dărui niciodată, nimănui, fără dragoste.

Tristețea din privirea lui Ric se transformă în suferință.

– Eu nu pot să-ți ofer asta.

– Știu.

Ce simțea el pentru ea ? Poate simpatie ? Poate prietenie ? Dar nu dragoste.

El se aplecă şi o sărută încetişor. Glenna abia atunci îşi dădu seama că plângea. El îi apropie capul de umărul lui şi îşi cufundă faţa în părul ei blond.

Când îi dădu drumul, ea se simţi cuprinsă de un fior de gheaţă.

– La revedere, draga mea, murmură el cu o voce nesigură.

*
* *

Întâmplarea îi oferise Glennei o a doua şansă. Şi, pentru a doua oară, inima ei se frânse.

Din fericire, avea munca ei... Se apucă să lucreze cu înverşunare, încercând să nu se mai gândească la nimic.

Săptămâna ce urmă, îl văzuse destul de puţin pe Ric pe la Centru. Daniel îi spuse Glennei că acesta aproape că-şi terminase raportul.

Glenna încerca să-şi ascundă cât putea mai bine suferinţa. Dar nici Cleo, nici Peggy, nici Daniel nu se lăsară înşelaţi de eforturile ei. Nu-i puseră însă nici o întrebare. Cu maximum de tact, încercau să-i susţină moralul.

Charlie Graham şi soţia sa Susan veniră să petreacă un week-end la Centru. Ajunseră vineri după-amiază şi, imediat, Charlie le ţinu copiilor o scurtă conferinţă. Le vorbi despre numeroasele lui călătorii în străinătate şi le arătă diapozitive. Copiii erau fascinaţi de vitalitatea şi de puterea lui de muncă. Se adunară în jurul lui şi-i puseră o mulţime de întrebări.

– Soţul dumneavoastră are multă răbdare ! îi spuse Glenna lui Susan. Şi cât de bun este cu copiii...

– Charlie este bun cu toată lumea ! o asigură Susan cu mândrie.

Era o femeie brunetă de o frumusețe clasică și senină. Glennei îi deveni imediat simpatică.

– Îl cunoșteați de multă vreme când v-ați căsătorit ? întrebă ea.

– Vrei să știi dacă era deja infirm când ne-am căsătorit ? o întrebă puțin cam sec Susan.

– Nu, răspunse Glenna cu calm. Știam deja asta.

– Scuză-mă, Glenna. Uneori sunt foarte susceptibilă... Dumneata nu ești genul să-ți manifești o curiozitate bolnăvicioasă.

Și-i adresă un zâmbet tinerei fete.

– Îl cunoșteam pe Charlie de foarte mult timp, îi explică ea. Era un bun prieten al soțului meu – eu eram văduvă. Îl pierdusem din vedere pe Charlie și l-am revăzut cu ocazia înmormântării soțului meu. În clipele acelea grele, m-a ajutat foarte mult. Era atât de puternic ! Îl lăsam să hotărască el totul. Soțul meu fusese bolnav multă vreme. Mă obișnuisem să mă ocup eu de toate. De data aceasta, cineva avea grijă de mine... Era o mare ușurare.

– Adevărat, murmură Glenna. Charlie este un om puternic. Îți vine să te sprijini de el...

– Da. Și totuși, el nici nu-și dădea seama câtă nevoie aveam de el ! Mă iubea, știam asta, dar refuza mereu să se căsătorească cu mine. Zicea că nu are nevoie de infirmieră ! Mă tot sfătuia să-mi găsesc un bărbat puternic, în stare să mă sprijine în viață. I-am spus că tocmai el era acel bărbat. I-a fost foarte greu să mă creadă..

– Și atunci, v-a cerut în căsătorie ?

– Nici gând ! Eu a trebuit să fac cererea ! Imaginează-ți că mă acuza că vreau să mă sacrific. Doar

spiritul de sacrificiu, zicea el, mă împingea să mă dedic cu trup şi suflet unui infirm !

Cuvintele acestea treziră un ecou în amintirile Glennei. Nu-i vorbise şi Ric într-o zi astfel ? Folosind aceleaşi cuvinte ?

Păli dintr-o dată.

– Ce ţi se întâmplă ? întrebă cu îngrijorare Susan.

– Oh, nimic... nimic, bolborosi ea. M-a... m-a durut un pic capul...

– Şi eu, care te-am obligat să-mi asculţi poveştile în plin soare ! Oh, îmi pare rău...

Puţin mai târziu, veni Daniel s-o caute.

– Eşti invitată la cină la doctorul Simmons, Glenna. Împreună cu soţii Graham, cu Cleo şi cu mine.

– Nu pot să merg.

– Ba ai să mergi ! Este un ordi .. Doctorul Simmons este preşedintele Consiliului de Administraţie. Un membru al personalului nu are dreptul să-i refuze invitaţia !

Un asemenea discurs părea foarte ciudat în gura lui Daniel. Glenna îl privi surprinsă.

– Daniel, am... am o migrenă îngrozitoare ! zise ea în sfârşit.

– Ei bine, ia nişte aspirină ! Hai, curaj, Glenna !

*

* *

Ric îl ajuta pe doctorul Simmons să pregătească aperitivele. Între timp, îi adresă un zâmbet rapid Glennei. La masă, tânăra fată se afla aşezată între Charlie şi Daniel. Ric era în faţa ei... Glenna se ferea cât putea să-i întâlnească privirea.

Când în sfârșit, se termină și masa, ea n-ar fi fost în stare spună ce mâncase ! Doctorul Simmons destupă o sticlă de șampanie și ridică cupa :

– Pentru Centrul „Helen Duke" !

– Deci nu se va închide ? întrebă Cleo.

– Așa s-ar părea, o liniști doctorul. Dar Ric, Daniel și cu mine mai avem încă mult de lucru pentru reorganizarea lui. Charlie s-a hotărât să ne ajute și el... Centrul urmează să fie transferat în apropierea unui oraș, nu departe de școlile în care copiii se vor putea duce să învețe mai departe și să-și facă prieteni. Clădirile actuale vor fi vândute. Datorită influenței lui Ric, vom putea obține împrumuturi cu dobânzi foarte mici. Charlie și alți oameni de afaceri sunt gata să-și aducă aportul financiar.

– Deci soțul dumneavoastră va deveni un importportant administrator al Centrului, îi zise un pic mai târziu Glenna lui Susan Graham. Știați ?

– Desigur. Și îl aprob din toată inima ! Are dreptate să-și folosească astfel banii.

*
* *

Veni și ora plecării, și se instalară cu toții în mașina lui Daniel. Aceasta refuza însă cu încăpățânare să pornească.

– Am să vă duc eu, propuse Ric.

Soții Graham, Cleo, Daniel și Glenna se urcară în mașina lui Ric. Șoseaua era destul de îngustă. Deodată, observară niște faruri venind din față. Mașina cealaltă rula pe mijlocul șoselei... Șoferul ei trase brusc de volan. Vehiculul mușcă din marginea șoselei și se răsturnă în șanț.

Ric frână imediat. Toată lumea se repezi spre mașina accidentată. Cei doi pasageri erau în viață, dar foarte serios răniți.

Daniel începu imediat să le acorde primul ajutor.

– Ar trebui să-i scoatem din mașină, sugeră Ric. Am să te ajut și eu.

– În nici un caz ! îi tăie vorba Daniel. Ca medic, îți interzic să faci asta. Dacă vrei să fii folositor, du-te și adu-mi trusa. O găsești în portbagajul mașinii mele. Și, după ce ajungi la doctorul Simmons, telefonează și cheamă o ambulanță.

Ric ezită o clipă.

– Nu, n-ai cu ce să mă ajuți ! zise iarăși Daniel, destul de enervat. Du-te repede la doctorul Simmons !

Ric nu mai insistă și se urcă la volan.

– Glenna, ordonă Daniel. Încearcă să oprești o mașină. Spune-le că am nevoie de ajutor ca să scot doi răniți dintr-un vehicul accidentat.

Prima mașină căreia Glenna îi făcu semn, opri. Înăuntru se aflau mai mulți tineri. Cu multă bunăvoință, veniră și se puseră la dispoziția lui Daniel.

*
* *

A doua zi dimineața când se trezi, Glenna avu impresia că avusese un coșmar îngrozitor. Daniel îi dăduse un somnifer și, cum ajunsese acasă, căzuse într-un somn de plumb. Dar această odihnă forțată nu-i fusese deloc de folos...

În timp ce-și peria părul, îl văzu pe fereastră pe Daniel traversând parcul.

Fugi în întâmpinarea lui.

– De ce nu i-ai dat voie lui Ric să te ajute ca să scoți răniții din mașină ? îl întrebă ea fără altă introducere. N-ai vrut să i se întâmple ceva, nu-i așa ?

– Adevărat. Ric a fost odinioară rănit grav. Nu voiam să i se mai întâmple vreun accident.

– Dar este vindecat ! Complet vindecat !

– Chiar crezi ? Oare..

Se întrerupse brusc.

– I se întâmplă din când în când să aibă dureri, reluă el puțin mai târziu. Vechile dureri revin. Mi-a cerut să-i reînnoiesc o rețetă. Din punctul meu de vedere, Ric este un om bolnav. Nu vreau să discut cazul lui cu tine, Glenna. Este secret profesional.

Ea își strânse buzele.

– Să nu mai vorbim despre Ric, zise ea. Să vorbim despre Charlie Graham. Și el a avut un asemenea accident. Schije dintr-un obuz i-au pătruns în vertebre. Mulți ani mai târziu, schijele s-au deplasat și i-au produs paralizia. Se poate întâmpla același lucru unui om care a avut un accident asemănător ? Poate paraliza ?

– Glenna !

– Răspunde-mi ! îi ordonă ea.

– Este posibil, zise în sfârșit Daniel fără tragere de inimă. Ca să evite o posibilă agravare, accidentații de acest fel trebuie să evite orice efort...

– Dumnezeule, ce idiot poate fi ! exclamă Glenna ridicând brațele spre cer. O să-l sugrum cu propriile mele mâini !

Și plecă alergând către parcare. Daniel o privi îndepartandu-se. Ric nu risca să fie sugrumat... gândi el. În schimb, el însuși se va afla într-o postură jenantă...

CAPITOLUL XIII

Mașina doctorului Simmons nu era parcată în fața vilei. Glenna abia dacă observă. Alergă spre casă.

Ric veni să-i deschidă ușa. Cămașa îi era pe jumătate încheiată. Probabil că tocmai se îmbrăca.

Cu ochii aruncând scântei, Glenna exclamă :

– Cum ai îndrăznit ? !

El o privi cu un aer surprins și îngrijorat totodată. Glenna era roșie ca focul în obraji. Părul îi cădea dezordonat pe umeri.

– Ce-mi reproșezi ? se miră el. Ce-am mai făcut ?

– Acum opt ani, m-ai mințit ! Ai spus că nu există loc în viața ta pentru mine ! Dar mințeai. Adevărul era altul. Un bărbat amenințat să paralizeze nu putea să se căsătorească, așa credeai ? Drept cine m-ai luat ? drept o fetiță care merita să trăiască o poveste cu zâne ?

– Daniel ți-a vorbit, bombăni el. Ah, dacă aș pune mâna pe el !

Daniel însă bănuise care va fi reacția lui... Glenna scuturâ din cap.

– Daniel nu mi-a spus nimic. Am ghicit eu.

Ea își încrucișă brațele și începu să-l ia la întrebări.

– De când știi despre ceea ce te poate aștepta ? Adrian este la curent ?

– Nu ! Le-am interzis medicilor să vorbească, indiferent despre cine ar fi fost vorba. Riscul de paralizie este de 50%. Şi dacă asta s-ar întâmpla, medicii ar încerca o operaţie...

– 50% ! exclamă Glenna. 50% şanse de a trăi normal... Şi 50% de a paraliza, dar cu speranţa unei operaţii eficace ! Ric, eşti un defetist ! Ai pierdut deja opt ani de viaţă normală. Erai gata să-ţi distrugi toată viaţa, şi pe a mea !

El continua să stea ţeapăn, cu ochii micşoraţi, cu faţa total inexpresivă.

– Ţi-am spus vreodată că te iubesc ? zise el deodată.

– Nu mi-ai spus nici că nu mă iubeşti ! îi replică ea susţinându-i privirea.

Se lăsă o tăcere apăsătoare.

Încetişor, Ric se întoarse şi se îndreptă spre bar. Încercând să câştige timp, îşi turnă un pic de whisky într-un pahar.

– Ascultă, Glenna, toate poveştile tale mă agasau acum opt ani. N-ai s-o iei de la capăt ?

Îi vorbise întors cu spatele spre ea. Dintr-o înghiţitură goli paharul.

– Bei whisky ? Atât de devreme ? îl întrebă ea pe un ton sever.

Ric strânse cu putere marginile mesei. Stătea uşor încovoiat. Brusc, se întoarse către Glenna.

– Vizita ta mă plictiseşte. Aşa că beau... în speranţa că alcoolul mă va face să văd viaţa în roz.

– Ba nu te plictisesc, zise Glenna. Nu te-am plictisit niciodată. Bei ca să găseşti curajul de a-mi spune în faţă că nu mă iubeşti.

– Dacă am să ţi-o spun, ai să pleci ?

– Da. Şi n-ai să mă mai vezi niciodată. Voi pleca fără să-ţi spun măcar la revedere. Îmi voi trăi viaţa şi te voi lăsa să ţi-o trăieşti şi tu pe a ta. Vom fi fiecare la locul nostru. Voi deveni o adevărată fată bătrână. Sau poate că mă voi mărita. Oricum, asta nu te priveşte pe tine !

Îl privi cu un aer provocator.

– Spune-mi că nu mă iubeşti, Ric.

Se apropie încetişor de el.

– Priveşte-mă. Şi spune-mi !

Era acum doar la câţiva centimetri de el.

– Nu ! făcu el cu o voce răguşită.

Continua să strângă violent cu mâinile marginea mesei. Deodată, îi dădu drumul şi o înlănţui pe Glenna care se aruncă la pieptul lui.

– Nu, repetă el. Nu am curajul. Deja mi-a fost atât de greu prima dată... Nu am curajul s-o fac din nou !

– Ric... murmură ea cu ochii în lacrimi.

– Te iubesc, şopti el abia auzit.

Aceste două cuvinte reuşiseră în sfârşit să forţeze trecerea printre buzele sale. Le pronunţase ca şi cum ar fi mărturisit un teribil secret...

– Ştiu, zise Glenna. Întotdeauna am ştiut...

– Şi totuşi, am încercat mereu să te conving de contrariu !

– Te-am obligat eu să te porţi cu cruzime...

– Oh, scumpa mea !

Ric părea acum cuprins de remuşcări. Glenna îşi dădu seama de starea lui.

– Ţi-e necaz că ai fost atât de prost, nu-i aşa ?

– Oh, Glenna... Mă certi ca pe un copil insuportabil ! Ai să mă pedepseşti ? Mă baţi ?

– I-am spus lui Daniel că o să te sugrum cu propriile mele mâini !

– Încearcă ! strigă el.

Buzele lui erau lângă cele ale Glennei.

– Încearcă ! repetă el mai cu blândeţe.

Ea nu avu timp să-i răspundă. Buzele lui Ric le cuprinseră pe ale ei într-un sărut pasionat.

Deodată însă, o respinse.

– Trebuie să ştii că nimic nu s-a schimbat. Poate că într-o zi voi deveni infirm. Nu vreau să fiu nimănui povară !

Glenna credea că tocmai câştigase partida. Dar Ric continua să aibă scrupule. Îngrijorarea făcu să sune ascuţit vocea Glennei :

– Mă întreb de ce îmi complic eu existenţa pentru tine ! exclamă ea. În realitate, problema ta este următoarea : *tu eşti deja un infirm !* În urmă cu opt ani ţi-ai spus : *„sunt un handicapat"*. Şi de atunci, ai continuat să trăieşti ca un handicapat...

– Ce vrei să spui ? N-aveam prea mult de ales...

– Ba aveai ! Charlie, când a aflat că va trebui să-şi ducă viaţa într-un scaun rulant, şi-a spus : „pot fi un infirm sau pot fi *un om* care are o infirmitate". Şi a hotărât să fie un om. Iar tu, numai pentru că există un oarecare risc, trăieşti deja ca un infirm !

– Duc o viaţă absolut normală...

– Crezi ? Cea mai mare parte a bărbaţilor de vârsta ta sunt deja căsătoriţi, au copii. Tu când o să te căsătoreşti ?

El o privi îndelung, fără să spună nimic. Glenna era încremedită de îngrijorare.

– Depinde, zise în fine Ric.

– De ce ?

– De o anume învăţătoare. Vrea ea oare să-şi petreacă viaţa ţinându-mi lecţii ?

– Şi iubindu-te ! adăugă Glenna.

Se cuibări din nou în braţele lui Ric.

– Îţi ţin lecţii ? Asta este deci impresia ta despre mine ?

– Când m-ai certat pentru că beam whisky, mi-a venit să te bat !

– Vrei să mă baţi ?

– În realitate, îmi vine mai degrabă să te îmbrăţişez, să te sărut...

Ceea ce şi făcu imediat. Apoi îşi lipi obrazul de cel al tinerei fete.

– Dar tu, Glenna ? Mă iubeşti ? Nu mi-ai spus-o...

– Ştii bine că te iubesc. De altfel, ai ştiut întotdeauna.

– Da... Şi mă temeam că nu te voi auzi într-o zi spunându-mi că mă iubeşti.

– Dacă mi-ai fi cerut-o, ţi-aş fi spus.

– Nu puteam. Ştii, când mai eram încă în Franţa, era cât pe-aci să-ţi mărturisesc dragostea mea. Mai târziu, a fost o uşurare pentru mine că n-am făcut-o !

– Mă iubeai deja ?

– Când ne-am sărutat prima oară, chiar atunci eram gata să-ţi vorbesc despre căsătorie. Dar erai atât de tânără, atât de lipsită de experienţă... Şi apoi, era vacanţă ! Am preferat să mai aştept un pic. Dar a survenit accidentul...

– Prostule ! făcu Glenna cu tandreţe.

Şi-i zâmbi.

– Ştii, niciodată n-am purtat brăţara de la tine. Brăţara aceea... de adio !

– Îţi voi oferi alta. De aur... Cadou de nuntă. Dar tu, o să-mi oferi tabloul acela ?

– De ce ?

– Pentru că firișorul acela de aur în tot cenușiul tabloului mă face să mă gândesc la tine. El reprezintă speranța. Așa ca tine !

Se auzi un zgomot de motor și Ric ridică privirea.

– Iată-i pe doctorul Simmons și pe Daniel.

– Oh, s-a dus să-l aducă pe Daniel ? Sigur, mașina lui este tot în pană... Probabil că m-am încrucișat cu doctorul Simmons pe șosea. Nici măcar nu l-am văzut ! Eram într-o stare !...

Își cufundă privirea în ochii lui Ric.

– Le anunțăm vestea imediat ? întrebă Glenna.

– Ce să le spunem ? Că m-ai cerut în căsătorie ? Și că eu am acceptat ?

Ric izbucni în râs, și continuă :

– Oh, dar ia te uită, roșești ! Credeam că nu mai știi să roșești. M-am înșelat !

Cei doi bărbați își făcură apariția în prag. Amândoi se străduiau să aibă un aer cât mai natural, dar era evident că erau nerăbdători să afle rezultatul confruntării dintre cei doi tineri...

– Le spunem acum ? întrebă Ric în șoaptă.

– Da, zise Glenna cu hotărâre. Pentru că, o dată ce te vei fi angajat de față de martori, nu vei mai îndrăzni să dai înapoi !

SFÂRȘIT

Cât de frumoasă fusese vacanța petrecută în sudul Franței în vara aceea ! Pentru prima oară, Glenna simțise dragostea trezindu-se în inima ei, și Ric părea să răspundă elanului ei... Și totuși, câțiva ani mai târziu, ea se afla singură la celălalt capăt al lumii, în Noua Zeelandă, în mijlocul unor copii handicapați de care se ocupă cu devotament.

Ric nu o dorise, nu fusese loc în viața lui pentru ea... Printr-un capriciu al sorții, iată-i din nou față în față. Și Glenna observă cu disperare că nimic nu s-a schimbat.

— Da, foarte drăguț. Dar nu mai vreau să-ți pierzi timpul cu mine. Ești tânără, frumoasă... Ar trebui să te duci să te distrezi în loc să-ți pierzi timpul cu vizitele pe care le faci unui...

THE BEST

ISBN 973-580-136-1

Lei 3136 + 64 T.L. = 3200